دایمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدین ایوبي د وخت ریښتوني پیښې

د التمش لیکنه

مکمل غیر سیاسي

ایا زمونږ دهیواد اوسني حال خو همداسې نه دې !؟

د قریب الرحمن سعید ژباړه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دريښتونو پيښو په لړ کې دايمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله ترون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده

تورتم زمونږ دي خو رڼا اوس د پرديو سره ده

مونږ يې په خپل کورکې په خپلو وينو ولړلو

ژړا زمونږه خو خندا اوس د پرديو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام يو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس دپرديو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

يهودان ګرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دي

ملاعمر او اسامه او ګلبدين نه شته دي

ټولو هغه وطنوالو ته چې د خپل هيواد دصلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډيره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي ترون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال ابادپه ښار کې په يوې ستري غونډې کې ويلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ٢
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ٢
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ٩
اومه نجلۍ او نادودېئې ۴٢
دسلطان ایوبي د وژلو پلان ٧٩
دويمه ميرمن ١١٩
دخلافت ماڼۍ یا د بدکارۍ هډه ١۴٨

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ١٩٣
او کله چې عیسائي پادري د مسلمانانو امام وګرځید ٢٣۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ٢٨١
زما نورې ژباړې ٣١٧

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړی برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دي ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو ارياتوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکې شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوبديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيي پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو ځخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول .(نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپریږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په ښتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو ترمنځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو ترمنځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وايي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وايي: «یوه عادي ښځه هیڅ ته هم زیان نشي رسولي ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوا ځې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي».
- ایوبي همدا راز وايي چې «زه د جاسوسانو ځخه ویره نه لرم. ګواښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دي، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه ترځمکي لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همدا سې نه دي !؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداې په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ايمان پلورنکو دداستان» د ليکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدين ايوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پيل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسي ته ټول هغه څه تر لاسه کيداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تيرو پيښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وايي او ترڅنګ يې دهغوی هغه ديني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن يې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې(اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ويل اړين ګڼو چې : هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدين ايوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې يې ساري نه موندل کيږي. صليبيانو او يهوديانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نيولو او اخستلو په خاطر بې دريغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې اوددې ترڅنګ يې د صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښايسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی يې په ډيره بې حيا او بې باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا ځرګنده وه چې صلاح الدين ايوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دې. د سلطان ايوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صليبيانو به د وګړو او وسايلو د زيادښت سره سره بيا هم ماتې خوړله ، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډيو د راپيدا کيدو په خاطر او په ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قيادت يې د صلاح الدين ايوبي په لاس کې و، د جاسوسۍ او تخريب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره يې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې يې بې دريغه استعمالولې او د صلاح الدين ايوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران يې د خپل هيواد ،ولس او دين پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه يې د ايمان پلورونکو ډلې تياري کړې وې.

صلاح الدين ايوبي ته يو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و ، دا د سترو سترو معرکو يوه لړۍ وه چې د صليبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسيدلي ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصيل مونږ ته نه دې را رسيدلي چې سلطان ايوبي د صليبي جاسوسي شبکو ، چې په هغوي کې يې له يوه اړخه ښايسته نجونې ورننويستي وی او تر څنګ يې د حسن بن صباح په خير وژونکي ډله هم ورګډه وه ، پر خلاف و جنګيد. دغه وژونکو ته يې فدائيان هم ويل. ددې تر څنګ د حشيشينو تر نامه لاندې يوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدين ايوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډراماييتوګه او دخپلو متېو په زور خونديووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنګونو هغه پهزړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډېلې ځخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا رېښتونې پېښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شونې علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاې. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل ځخه بل ته ژوندی را غلي دي.

درونډ التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځنې ختيځ ته تللای و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو ځخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيرى سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت رېښتونې تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، درونډ التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو ځخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتي ويسټ ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخرکې التمش پاکستان ته راغې او له ماسره يې و کتل ، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييي کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکي او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. د ا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکي معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان ځراغ چيرې هم مړژواندي وي نو هغه به را تازه کړي.

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په رينبتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکراريږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير«لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ايمان تر منځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکويي) د سلطان ايوبي خيمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډېره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکې سلطان صلاح الدين ايوبي په ۱۱۷۵ زيږديز کال خپل د کاکا زوي خليفه الصالح او د هغې يو امير سيف الدين ته ليکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صليبي ځواکونو څخه د شتمنيو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدين ايوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر يو سازش جوړ کړې و. صليبيانو هم همداسې غوښتل، هغوی يرغل وکړ، الصالح او سيف الدين د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدين ايوبي د الصالح او سيف الدين په ګډون صليبيانو ته ماتې ورکړه. امير سيف الدين خپله شتمنې او پانګه پرېښووه او و تښتيد، د هغې د خيمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان، خايسته او ځوانې نڅونکې نجونې، سندرغاړې، د موسيقۍ الآت، او د شرابو ستر ستر منګوټې ترلاسه شول. صلاح الدين ايوبي ټول الوتونکې، نڅونکې، سندرغاړې او دهغوی د موسيقۍ غږونکې ډمان پرېښوول او امير سيف الدين ته ئې په دې عنوان يو ليک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې و کړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامي امت نوم او نښان هم له منځه يوسي. که چېرې تاسې له ماسره کينه درلوداې نو زه به مو وژلې واې، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې يرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی ياست اوس يوه بله هڅه وکړئ او ووينئ.
خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډيرغښتلې او هسک شې نو د کعبې په پالونکې مې سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ايښوولو وصيت وکړم. زه تاسې ته همدومره ويل غواړم چې هيڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداې. تاريخ ستاسې تر مخ دې خپل پخوانې تاريخ ووينئ، د شاه فرينک او ريمانډ په څير د اسلام ستر صليبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځيدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې، که چېرې هغوی برې موندلې واې نو بيا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د ورورسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی واې چې اسلام د نړۍ له يوې مخې پاکه کړې او له منځه ئې يوسي.
تاسې د يوه غښتلي نو ميالي قوم وګړي ياست، د عسکريت هنر ستاسې قومي دنده ده، هر مسلمان د الله ج سپاهي دې، خو ددې له پاره ايمان او عمل بنستيز شرط دي. ته يوازې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکريت د هغه چا له پاره يوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه، او که چېرې دا نشي کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله، زه تا ته هيڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدين ايوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[یو اروپايي تاریخ پوه (لین پول) لیکي چې: چې دغنیمت دومره زیات مال به د صلاح الدین ایوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنګي بندیان هم د شمیره وتلي و. صلاح الدین ایوبي به د غنیمت ټوله شتمني په درې برخو وویشله. یوه برخه ئې په جنګي بندیانو ویشله او هغوی ئې ازاد ول. دویمه برخه ئې په خپلو فوځیانو او غریبانو ویشله او دریيمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنیل ته څه ورکړل، ددې ویش پایلې دا شوې چې د جنګي بندیانو زیاته برخه که مسلمانان ول او که غیر مسلمانان، ټول د صلاح الدین ایوبي په پښو غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پیل کړل. دایوبي لویوالي او سترتوب ترلرې لرې ځایو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدایانو، چې اروپایي تاریخ پوهانو د وژونکو په نامه یاده کړې ده، په صلاح الدین ایوبي باندې دویم ځلې وژونکې یرغل کړې و خو د ستر پالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډیر زیات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې یوه معجزه را څرګندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دریيمه وژونکې حمله هغه وخت ترسره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صلیبیانو د سازښت غرونه د خپلې تورې په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امیر سیف الدین د جنګ له ډګر څخه تښتیدلی و. خو هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف د حسد او کینې په لمبو کې سوځیده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته ترلاسه کړه، دا ډله د یوې اوږدې مودې را هیسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څیر را ټوکېدله چې پوره ډاګیزه کول ئې ډیر اوږود وخت ته اړتیا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومي وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبیانو او پیغمبرانو په څیر د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نیو. هغه خپل ځانته مسلمان ویلې او داسې یوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله توګه ئې خلک خپل پیروان ګرځول، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره دې ډلې ډیرې ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوټي، د هپنتیزم (Hypnotism) او غوړه مالۍ په څیر لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو ترمخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تیرې هم ویلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفینو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو یوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډیرې پټې ترسره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زیرکه او نه ویریدونکې ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې ګرځیدل او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه ترسره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږه موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سیاسي وژنو ماهرین ول، دوی به د ښایسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پیالو کې زهر هم په خپلو ښکارشویو باندې څښل. تر ډیرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائیان» ویل کېدل.

صلاح الدین ایوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره یواځې همدا یوه لاروه چې پر هغې وژونکې برید وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول برید هم څه اسانه کار نه و. ددې ترمخه پرې دوه یرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدین ایوبي ته ددې هیله پیدا شوې و چې د هغې د کاکا زوی الصالح او امیر سیف الدین به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ویستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو یو بل ترزمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدین ایوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځای خپلې فوځي بریاوې جارې و ساتلې او په څو نورو کلیو باندې ئې هم ولکه وموندله. په دې نوو سوبو کې د غازه ترنامه لاندې مشهور کلی هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمي په چاپيريا ل کې يوه ورځي صلاح الدين ايوبي ، دامير جاوالاسدي په خيمه کې د غرمې د خوب او پرکالی له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئي چي د جنګ په ډګر کې ئي د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر ووله ، له سره نه وه ښکته کړې. د خيمي څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بيداری سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاي څخه ولاړ. يو ساتونکي د صلاح الدين ايوبي د خيمي د را پريوتو پردو څخه د خيمي دننه حالات و کتل ، ګوري چي د اسلام د عظمت د سالار سترګي ورغلي هغه مخ په شا پروت ويده و. دغي ساتونکي د بل ساتونکي په لورو کتل ، دډلي څخه دري نورو ساتونکو هم ددغي ساتونکي په لورو کتل ، ساتونکي خپلي سترګي بندي او خلاصي کړې ، هغه دوه دري کسه ساتونکي پورته شول او نور ساتونکي ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکي خيمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئي توره را وويستله ، په ډيره سوکه توګه د صلاح الدين ايوبي په لور ور روان شو، او د ځنګلي پيشو په څير ئي په بيده صلاح الدين ايوبي باندې توره را وويستله ، کله چي دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدين ايوبي هم يو اړخ بدل کړ، دا نشي ويل کيداي چي ساتونکي په کوم ځاي باندې ګذار کاوه. په زړه يا په سينه ، خو پيښه داسي شوه چي خنجر د صلاح الدين ايوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کي ورننوت چي د هغې د سر څخه ئي د يوه وينبته په اندازه لري والي درلود، پګړۍ د سر څخه پريوته.

صلاح الدين ايوبي د برق په څير را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چي و پوهيږي چي څه کيږي؟ ددې د مخه پر هغه دغسي دوه نور بريدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حيران نه شو چي يرغل کونکي د هغې د ساتونکي په هغوبڼه کي پټ دې چي هغې پخپله د هغوی له پاره تيار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ، يرغل کونکي د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ويستلو په هڅه کي و او ايوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د يرغل کونکي مخ په يوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکي او ژامله ئي ورماته کړه. د يرغل کونکي ژاملي ماتي شوی وي. شاته پريوت او دخولي څخه يوه لړزونکي چيغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدين ايوبي په پګړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدين ايوبي خپل خنجر را وويست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکي په منډه خيمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، ءصلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل چي دا ژوندي و نيسئ ، خو هغوی دواړو هم په ايوبي باندې را کنبيښوده ، صلاح الدين ايوبي د يوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چي نژدې يو دوه دقيقي روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکي خيمی ته را ننوتلي ول.

صلاح الدين ايوبي هغه درنګ ډير حيران پاته شو چي وئې کتل چي خپل ساتونکي ئي په خپلو منځو کې په دوه ډلو ويشل شوی دي او يو د بل وينې تويوي. خو څرنګه چي هغه ته دا نه وه معلوم چي په دوی کي دښمن څوک دي او دوست څوک ، نو په دې اساس ئي په دې جنګ کي ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چي د ساتونکو څخه يو څو د زمکي خلي شول او يو څو نور په تيښته و تښتيدل او يو شمير نور د زخمی کيدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چي په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدين ايوبي دخوندي ساتلو ماموريت ئي درلود، اوه کسان ئي «فدائيان» و، چي غوښتل ئي صلاح الدين ايوبي ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره يواځي يو فدائي خيمی ته استولي و. خو کله چي دننه په خيمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکي هم خيمی ته ور ننوتل هغوی سمدستي يوه شول او صلاح الدين ايوبي د وژونکي يرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي يرغل کونکي په شارګ باندې د توري څوکه کنبيښوه اوتري وئې پوښتل چي څوک دې؟ او چا را استولي دې؟ په رينښتيا ويلو سره صلاح الدين ايوبي د هغې د ځان د ښنني و عده وکړه. هغه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دي او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړي) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوي سيمې والي و.

*****(۲)

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي!؟ اسلامی امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائې. او مسيحی نړی په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښې چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي، او څه د يوې سينې د سلولونو څخه د بلې سينې سلولونو ته ور رسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يو اځې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوې دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زياتيدونکي شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړې چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا ريښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړي د حکمراني کورنۍ نوي نيالګي و او دويم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو (حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه، بلکه د اسلام د ساتنی او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يي محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يواځې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنی کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اونښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهؔ د دغه ستر مذهب راتلونکي دتياری سره مخ کړي وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيري نجوني يهودۍ او عيسايي وي چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلي کړې وي. د حيرانوونکي ښايست او د اداکارۍ د فن هنرمنداني دغه نجوني د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملي غرور د لرګی د چينجي (دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينګ (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دي، د مسلمانانو ځمکې ټوټې ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسني انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکي وګرځيدل. دا محصول د بدمعاشۍ د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول، په لرې سيمې باندې به ئې قبضه کوله، تاوان او ټيکس به ئې اخسته، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستوني) تير کړي. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانو ته به ئې ورسپاره، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوې وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو به ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوی به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نښلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه. پخپله نظام الملک د اسلامي نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسې بنسټ همهاغه ايښودې و. په دې مدرسې کې به اسلامي ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامي تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمړنې ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په ټير ولاړ و. روميانو هغه په ١٠٩١ زيږديز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغي ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په ټير و ګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او وړتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د خارکښۍ (Intelligence) ، کماندو او غلچکي بريدونو(Commando and Guerilla operation) ديوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه . هغه به کتل چې صليبيان د خارکښۍ په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوی د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وی.

په دې قصه کې به تاسي مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينی ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولای شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمړنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وايسراې او د عسکري ځواکونو د عمومی قوماندان په ټير هلته و استول شو، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبی له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوی له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرد او کوچنې هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوی مخته راغی ، دهغه خبری ئې واوريدې ، نو دهغوی احتجاج په ټپه و دريد. د «لين پول» تاريخپوه له مخي صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام و ګرځول ، هغه خپل دماغي او جسمانی ځواکونه يواځي په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلي کړي او صليبيان ددې مځکو څخه بيرون وشړي. هغه به هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصر د وايسراې په ټير به هغه وويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهمغی ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښېي] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غوړولې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوی د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳)******

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسیدو سره د هغه ښه راغلاست وو اېه په هغوی کې ناجي نومی یو عسکري سالار ډیر د اهمیت وړ و. ایوبي ټول د سر نه تر پښنو پوری و کتل ، دهغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دمیني او محبت خواږه ټکي. یو شمیر پخوانیو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې دهغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدین ایوبي یواځې نوم اوریدلی و. او یا د هغه په هکله همدومره پوهیدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او دخپل د کاکا د زوي ځای ناستي دي. هغوی په دې هم پوهیدل چې د نورالدین زنګی سره د هغه اړیکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدین ایوبي اهمیت یواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او یا ئې په دې خاطر هغه ته اهمیت ورکړ چې هغه د مصر دفوځي وایسرای په ځیر راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدین ایوبي ته هیڅ ډول ارزښت ورنکړ. یو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د یو بل سالار په غوږ کې وویل: [کوچني دي ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاریخ پوهان او دهغې وخت د پیښو لیکونکي دا نه شي ویلائې چې صلاح الدین ایوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې یو کوچنی معلومیده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ایوبي په مخ کې بدلون را پیدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې دهغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوره مالو په ځیر ټیټ شو او بیا د ایوبي سره ور غاړیوت. د ایوبي تندي ئې ماچ کړ او ایوبي ته یې د ډاډ ورکولو په خاطر وویل: [زما د وینی اخرین څاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئیږي. ته له ماسره د « زنګی »او « شیرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډیر ارزښتناکه نه دې !)صلاح الدین ایوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زیاته ئې کړه (درونده ! د خپلې وینی یو یو څاڅکې خوندي و ساته ، صلیبیان د تورو وریځو په ځیر په امت را خپریږي.)

ناجي ورته په ځواب کې یواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدین ایوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوریدلی وي.داسې بریښیده چې په غالب ګمان صلاح الدین ایوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهمیت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته یو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلی قومندان و. د نفرو شمیره ئې نژدې پنځوس زره (۵۰۰۰۰) تنو ته رسیده. دغه وګړي ټول سوډانیان ول ، دا ډله دهغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاس کې یوه درنده ځپونکې وسله ګرځیدلی وه، او دهمدې ډلی په مټو ناجي د یوه بې تخته پادشاه په ځیر خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګتې پالني او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزیت له منځه تللې و. د صلیبیانو تخریبي کارونه هم په ډیره زړه ورونکې توګه روان و. د زرپالني او عیش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنی د ټینګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. دسوډاني ساتونکو د ډلی مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره یو ویرونکې خوب ګرځیدلی و. الله ؑهم هغه ته دغسی یو شیطاني دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکي وایه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړی پوهه درلوده ، هغه صلاح الدین ایوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې یوه کمزوري میږه د یوه ځواکمن لیوه غاښونو ته ور لویږي. ایوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و. ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلی قومندان و او صلاح الدین ایوبي دې فوځ ته اړتیا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : درونده مشره ! د ډېر لرې ځاې څخه دې تشريف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل:[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوې ،زه د هغې وړنه ووم ، دغې لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ايا تاسې درانده شخصيتونه به ما د هغې چت سيورې ته بدرګه نه کړئ چېرې چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوې ؟]

(درونده مشره ! ايا دکار د پيل د مخه غذا ته ميل نه لرې؟ يوه نايب ئې ترى و پوښتل.) صلاح الدين ايوبي لږڅه فکر او ځنډ وکړ او بيا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تياره شوى وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول . ايوبي ددغه کاړډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې روښنائې را پيدا شوه. خو دا روښنائې د ودانۍ دروازى ته د ور رسيدو سره سم پائې ته ورسيده. هلته څلور ځوانى نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپرى زلفى را پرتې وې او د ښايست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نيولى ولاړې وې. هغوى د صلاح الدين ايوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په ښيندلو پيل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغيزمنو نغمو سره يو ځاې را پورته شول. ايوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په ليدلو سره خپل قدمونه بيرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و. هغه دواړه ورته ښکته شول او ايوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه. دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ايوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلى.] ايوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډېره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلى وي.

(مونږ له اسمانه ستورې هم د حضور په لاره کې را شکولى او غورولى شو) ناجي وويل.

[که چېرى زما په لار کې څه غوړول وي نو هغه يواځې يو شى دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پرى خو شحاليږي.). [د صليبيانو لاشونه !] ايوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستې ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اوربخرکې را ووتل او په ټيټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهيږم ، صليبيان اسلامى سلطنت د مږو او مږکانو په څير خورې ، اوپو هيږم چې هغوى ولى بريالى کيږي. دا يواځې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پيل کړې دې. مونږ خپل بچيان لوڅ کړې او دهغوى عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطين لګيږې ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شيندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بيرغ را کيباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لارى دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پرى قدم کښيښود نو زما روح به په اغزيو سورې سورې شي. د غه نجونې زما له لارى لرې کړئ ، هسى نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوى په زړه وړونکو زلفو او ښايسته وبښتانو کې په نښتو سره بيکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ويونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کيږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کليمه لولئ ، او زه ئې هم غلام يم ، زما ځان دې دهغې حضورص څخه ځار شي چې پاک پيغام ئې ما په خپلې سينى کې ليکلى راوړې. ما همدا پيغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صليبيان غواړى زما څخه دغه پيغام واخلي او د روم په بحيره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ورو منډې ، زه د پادشاه په څير نه يم راغلى.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راټولی او دهغې ځابه لري شوی. صلاح الدین ایوبي په چټکۍ سره ددروازی له لاری دننه ولاړ ، یوه پراخه سالون و چي یو اوږد میز په کي اینښوول شوی و. د میز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښایسته کړل شوی وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وریتي کړل شوی برخې ، پوره پوره وریت کړل شوی چرګان ، او .... نامعلومه چي څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوی و.
صلاح الدین ایوبي ودرید او د خپل نائب څخه ئې و پوښتل [ایا د مصر هر اوسیدونکي همدا ډول غذا خوري ؟] (نه حضور !) نائب ورته ځواب ورکړ. غریب خلک خو داسي غذا په خوب کي هم نهویني.
[تاسي ټول د کوم قوم خلک یاست ؟ صلاح الدین ایوبي تری وپو ښتل. ایا د هغې خلکو قوم بل کوم دي چي داسي غذا په خوب کي هم نه ویني ؟ کله ئې چي دهیڅ لوری څخه ځواب و نه موند نو وئې ویل: [دلته چي څومره کارکونکي دي ، او څومره عسکر چي په دنده مشغول دي هغوی ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوی و خوروئ. هغه لاس ښکته کړ او یوه وچه ډوډۍ ئې را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه دری د غوښې ټوټې کښیښودي. او په ولاړه ولاړه ئي وخوړې. په ډیره بیړه ئې یوه ډوډۍ و خوړله او یو ګیلاس اوبه ئي پسې و ښبلې. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئې له ځانه سره کړ او د کمرې څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چي د وایسراي د کار ځاي و.
دوه ساعته وروسته ناجي بیرون را ووت ، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئې لغته ورکړه او په لړه شیبه کي د سترګو پټ شو.
د شپې ناجي په خپلي ځانګړې کوټه کي دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پیالې ئي په لاسو کي ، مست ول ، ناجي ورته وویل: (د ځوانۍ جوش دي ، په لړو ورځو کي په ئې یخ کړم. کمبخته چي هره خبره کوي وائي چي د کعبې په رب می سوګند چي د اسلامی سلطنت څخه د صلیبیانو په بیرون کولو به ارام تر لاسه کوم)
صلاح الدین ایوبي !! یو قومندان په طنزکونکي توګه وویل: دومره نه پوهیږی چي د اسلامی سلطنت نه هوا ختلي ده ، اوس به سوډانیان حکومت کوي.
(ایا تا هغه ته نه دي ویلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانیان دي ؟ یو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چي هغه ئي خپل فوځ ګڼي ، دصلیبیانو پرخلاف هیڅکله هم جنګ نه کوي.)
«اورشه» ! ستا دماغ درست دي ؟ ناجي وویل: زه هغه ته همدا خبره کوم چي دغه پنځوس زره د سوډاني زمریانو لښکر به ستا په یوي اشارې سره صلیبیان ټوټې ټو ټې کړي. لیکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کي ډوب شو.
خو څه ؟
«هغه ماته حکم کړي چي د مصر د اوسیدونکو یو لښکر تیار کړم ، ناجي وویل ، هغه ویلي چي د یوه هیواد فوځ باندي تکیه کول مناسب نه وي ، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کي واخلي او زمونږ د فوځ په لیکو کي ئي را ګډ کړي.»
نو تا څه ځواب ورکړ؟
ما ورته وویل چي ستا حکم به د سر په سترګو پلي کیږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسي حکم تعمیل و نه کړم
د مزاج له اړخه څه ډول شخصیت دي؟ (اوروش) تری و پو ښتل.
پوره ضدي معلومیږي ، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هيڅ هم نه بريښي ، يو بل قومندان ووېل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلي تر يو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.
زه به دهغې دا نشه هيڅ کله هم کيوتو ته پرې نږدم. ناجي ووېل ، هغه به په همدې نشې کې بدمسته او له منځه يو سم.
ترډېره وخته پورې دغه دريواړو د صلاح الدين ايوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدين ايوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پيدا کړ نو بيا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدين ايوبي خپل نائيبين په خپل مخکې کښينولي او هغوی ته دا ورپه يادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلي او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته ووېل چې هغه ته د جنګي ځواک اړتيا ده. او هغه دا هم ووېل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له يوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکي دي حال داچې مونږ بايد د هرې سيمې اوسيدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتياوې دې وښائي او د غنيمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدين ايوبي هغوی ته ووېل : [ما ناجي ته ويلي دي چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]
(ايا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کيږدي ؟] يوه ناظم ترې وپو ښتل.
[ايا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]
هغه غاړه رغړولای شي ! يوه ناظم ورته ووېل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.
صلاح الدين ايوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هيڅ شي چې پرې اغيز نه وي کړي. هغه ټول رخصت کړل ، او يوائې علي بن سفيان ئې له خپله ځانه سره پريښود. علي بن سفيان د ځارکښنې او د ځوابي ځارکښنې د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدين ايوبي د بغداد څخه له ځانه سره يوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و ، په اداکارۍ ، ښه او ښه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نيول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدين ايوبي د ځارکښنې د اهميت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفيان کې د دې فنی پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدين ايوبي کې ليدل کېده.
[علي تا واوريدل ؟ صلاح الدين ايوبي ورته ووېل. دغي خلکو ووېل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]
«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوريدل ، که چېرې زه د مخونو په پيژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دي ، دکرغيړن ذهن انسان دي. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دي. هغه په حکومتي کړيو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت ترډېره کمزوري شوی دي. ستا دا پريکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سيمې عسکر بايد موجود وي ، زه به تاته ډير ژر تفصيلي مالومات را غوند کړم. زه شکمن يم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دي. تا ته به ددې فوځ ترتيب او تنظيم کې بدلون را وستل اړين وي او يا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»
«زه په خپلو ليکو کې خپل دښمن نه پيدا کوم» صلاح الدين ايوبي ورته ووېل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دي دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هيڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دي. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دي.»

خو ناجي دومره خام سړى نه و. دهغې ذهنيت د مينې او محبت د وړانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شى سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو ځوک به ئې چې په خپل جال کې را نښلول غو ښتل نو دهغې تر مخى به د موم په څير ويلي کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه ، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښى او ارادې پر خلاف و. ورځى تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړې و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دې. او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه درى ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلي و چې هغه غواړى د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخى دغه بلنه نشوه منلاى.

*****(۴)

شپه وه ، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره بوځاې د شرابو بوتل په لاس ناست و ، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستىۍ راغلې وي او د مارانو په څېر ئې په جادووزمه توګه نڅاوي کولې ، دهغوى پر پښو کې ګنګرو نه و ، دهغوى په جسمونو همدومره کالې و چې د هغوى سترئې پټولاې شو. په دې نڅا کې د خمار کېدو اغېزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل ، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هېڅا بېا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شواې کولاې ، ، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شواې کولاې، دهغې دخبرې په اورېدو سره سم ناجي بېرون ووت ، د روازه چې هغه بوي بلې کمرې ته بوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ بو د پوخ عمر سړې ناست و ، دهغې سره بوه ځوانه نجلۍ هم وه ، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه ، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو ، هغه دښځو ښکاري و ، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کارېدې ، بلکه دهغوى څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل ، دهغوى له ډلې څخه بو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاېسته او چالاکه نجونې د امېرانو او وزېرانو ،د په خپل موتې کې د نېولو په خاطر د هغوى د بلېک مېل (Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د ځارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخېست. لکه څنګه چې بو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهېږي چې په دې کې څومره غوښه شته ، په همدې ترتېب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولاې شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د ببوپارېانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړې هم دهمغسې بپارېانو په څېر و ، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده ، نڅا هم کولاې شي او تېږې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولاې شي. ناجي دهغې سره تفصېلي خبرې اترې وکړې ، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و ، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته ، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتېا ده ، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې دده دوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و ، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امر وکړ ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله چوغه لري کړه نو د جسم ټولي لوړي ژوري ئي را برسېره شوی. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول ، په دې وخت کې د هغې نورو دوارو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول ، ځکه د هغې نوي نجلۍ ترمخ د دوی ارزښت را کم شوی و .

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ ، خلک ئي ټول وويستل او دا نجلۍ ئي له خپله ځانه سره کښېنوله ، دنوم پوښتنه ئي تري وکړه ، هغې ورته ئي ويل «(ذکوبي)»، ناجي ور ته وويل « (ذکوبي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولاي شې ، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تبېره څوک دې ؟» (ذکوبي) تري و پو ښتل.

«د مصر نوي امير !»ناجي ځواب ورکړ. « هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ابوبي ؟» (ذکوبي) تري و پوښتل.

«هو ! صلاح الدين ابوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېري ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښبي ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ ، « د شرابو ، ښځو ، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لري لکه يو مسلمان ئي چې د خنزير د غوښي څخه لري»

«ما اوربدلي و چې تا سره د نجونو داسي يو طلسم شته چې د نېل رواني درولاي شي» (ذکوبي) ورته وويل « ابا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

« ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وويل « دا کار بواځې ته کولاي شې ، زه به د صلاح الدين ابوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووابم»

«ابا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکوبي) تري و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم ، زه بواځې همدومره غواړم چې هغه يو ځل دستا په څېر د يوي نجلۍ په جال کې را و نخلوم ، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره بوځاي کښېنوم او شراب پري و څښم ،که چېري د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشيشېن په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاي شو.

« يعني ته د هغې سره دښمني نه ، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکوبي) تري په ډېر ادب سره ويوښتل ، د (ذکوبي) څخه د دومره ستري خبري په اوربدو سره ناجي لړڅه ځنډ وکړ، او بيا ئي نجلۍ ته وکتل ، او له ځانه سره ئي وويل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زباته ذهينه و ختله .

«هو (ذکوبي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل«زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسي دوستي ، چې هغه زما هم پياله او هم ناستي شي. مختله زه يو هېرم چې دهغه څخه ډېرل کار و اخلم.» ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا وويل « لېکن زه تاته دا ويل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ابوبي په لاسو کې يو جادو هم شته ، که چېري ستا په ښايست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پري نه ږدم. که چېري تا ماته دوکه راکړه ، نو بيا د يوي ورځي څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېداي. صلاح الدين ابوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړاي ، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبري وکړې ،او که نه زما د رتبې او حېثيت انسان د يوي داسي ځان پلورنکې ښځې سره ، هغه هم په خپلې لمړنۍ لېدنې کتنې کې داسي خبري هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکي وخت و ښئي چې څوک چاته دوکه ورکوي ،» (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواپاست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پوري وررسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ،» ناجي ورته وويل «هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدي موخو له پاره دلته را بللې ئې.» «مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او بيا پسې نوري شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تيارولوکي دومره مشغول و چې د ناجي د بلني له پاره ئې وخت نه شو ويستلاي ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړي و د هغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوې وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړي د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دي»

«دا بو ماردي چې د مصر امارت ئې په خپل لستوني کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړي په خپلو لاسو کې اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او بيا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دي ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولي شې ؟»

«بواځې پيداکولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پېل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، بيا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کېنېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامي امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومې ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي .»

« ته په دې لړ کې څه کولي شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دې»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تري تفصيل و غوښت ، علي تري و پوښتل « داسې بربښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کېښېنود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰه ج په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښت سره سم بېرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي،دکوم کړچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلي مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امیره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته وویل.

«هو !بن سفیانه !»صلاح الدین ایوبي ورته وویل «زه چي کله هغوی ته د بدنصیب خاوندان وایم نو معلومه نه ده چي دا خبره ماته څوک په غوږو کي کوي چي تا راته وکړه ؟خو فکر کوم چي که ما د تاریخ ښه پېښو ته ځیر شوي يي نو ته به پو هېږې چي څنګه د اسلامي امت په خپور شي او د غرونو په وادیو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کي به ورک او له منځه ولاړ شي.زه چي وینم د ملت خلافت په دري برخو ویشل شوی دي ، امیران خپله خوښه حاکموي ، او د صلیبیانو د لاس الي ګرځېدلي دي ، ماته دا ویره هم را په زړه کېږي چي که چېري مسلمانان ژوندي هم او وسي نو بیا به هم تل د صلیبیانو د لاس الي او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدې خوښ هم وي چي ژوندي دي ، خو د قوم په خبر هغوی مړه شوی دي لږ څه نقشي ته ځیر وکړه علي ! په تېره نیمائي پېړۍ کي ووینه چي زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوې ده.» هغه چپ پاته شو ، سر ئي ټیټ کړ او خوځاوه ئي.بیا ودرېد او سر ته ئي ټکان ورکړ او علي بن سفیان ته ئي و کتل« **کله چي تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بیا دهغي درول محال ګرځي ، که چېري زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بیا خو صلیبیانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتیا نه پېښېږي، هغه اور چي مونږ په کي خپل ایمان ، خپل کړچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغي به صلیبیان سوکه تېل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شاېد چي زه خپل عزم پوره نه شم کړاي.زه شاېد د صلیبیانو څخه ماتي هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم بو و صبت پرېږدم او هغه دا چي **[په هېڅ کافر باندي هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغي و جنګېږئ چي و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ.]**»

«ستا وینا داسي ډاګېزه کوي چي ته د خپل عزم څخه نهیلي شوی ئي.»علي بن سفیان ورته وویل.

«نهیلي نه یم ،» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «جذباتي .... علي !زما دا بو حکم اړوندي څانګي ته ور سوه ، چي عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چي د فوځ له پاره ډېر زبات داسي وګړي چي د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کي د عسکري روزني له پاره ډېر زبات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني بو اړین شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کي و ساته چي د جاسوسانو داسي بوه ډله تباره کړه چي ددښمن په سیمه کي نه بواځي د ځارکښنې کاروونه تر سره کړي بلکه هلته دشپې له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاي شي.دا به د سرتېرو بوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړي روزنه ورکړه ، په هغوی کي دا صفتونه را پیدا کړه چي د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندي زغم ولري ، دهغوی سترګې د باز په څېر تېزې وي ، او د صحرابي ګېدړي په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتیا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کي د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واوري په څېر یخ وي ..... بهرتي تېزه کړه ابن سفیانه !...او یاد لره چي زه د هجوم قابل نه یم ، ماته د جنګجویانو اړتیا ده ،که څه هم شمېره ئي لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندي بوه وي ، دهېچا په زړه کي دا شک نه وي چي هغه ولي جنګول کېږي.

*****(۲)

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکوبي)ته ټریننګ (Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدین ایوبي د خپل ښایست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصیت او کرچار کمزوري کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکوبي)و کتله نو هغوی دکومې ویرې او شک پرته وویل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووینې نو د خدایي ددعوي څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښې خپل نظام و ، ډیر تیز او زړه ور، هغه ته دا ډاګیزه شوی وه چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ځانګړې مشاور دي او هغه د عربو یو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ایښې و ، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدین ایوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکوبي) روزلې او تیاره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش اوسیدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه یوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څیر اغیز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښینوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ایښوده ، هغه د هغې نورو دوه نخونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وي، ددرې ځلورو شپو راهیسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وې را بللې ، ناجي دطلایي هګیود چرګې په څیر و ، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکوبي)په غیږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکوبي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پایلې ته ورسیدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لرې ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسیدو د هغو ځایو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلي کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه یوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکوبي)ته زهر ورکړې.

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله تبدیله کړه ، داټول د مصر د امیر (وایسراي) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهیانو څخه د ساتونکو ډله تیاره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سرتیرو یو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهیتوب کې ئې هم ساری نه درلود ،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر میړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و ، خو هغه د صلاح الدین ایوبي په وړاندې ددې بدلون ډیره زیاته ستاینه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدین ایوبي دې د هغه بلنه ومنې. ایوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په یوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړې چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدین ایوبي د بن سفیان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدین ایوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وویل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زیات دې. او دا جشن به د ښاره بیرون په دښتې اوصحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کیږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهري کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدین ایوبي به دشپې هم هملته پاته کیږي. د هغه د تمځاې له پاره به خیمې درول کیږي...... صلاح الدین ایوبي د پروګرام تفصیل اورید ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نیوکه و نه کړه. ناجي په ویره او لړزنده اواز وویل ، «د فوځ ډیر هغه سپاهیان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې ! » صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ،« که چېرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبر د صلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندري وي او شراب به په کې هم څښل کېږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې ټولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا ځخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و . ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارۍ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړې و چې هيچاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دډلې يو وګړې به ترې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې وکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمي سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائي هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ ګرځولې وه .د ساتونکوسپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و ، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کېڼ او ښي اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور ننداره ځاي څخه لږ څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوي وي. ددوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم هملته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيرول ه ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمی په چار چاپير کې ئې ساتونکي و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکي درول نو ناجي (ذکويي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولوله پاره اخري لارښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکويي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوي را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو مټو باندې را خپرې کړې وې ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوې، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه و گرځې، له ځانه د انځر هغه گل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر ستړگو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیږه په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلې او د مصر په شگو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا څخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دې هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نهویني ، (ذکویې) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شگو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوگر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکراراوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولې و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، د اسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترگو ښه راغلاست وایې ، د هغوی ناقرارۍ ته وگوره ، ستا په اشارې باندې مرگ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنگه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښې لورې او څلور آسونه د کېڼ لورې څخه یو دبل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یوکس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه.

هغوی یو دبل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاگیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیچاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښیښودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو دبل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو دبل سره لاس وگریوان شول ، سپرو یو دبل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شگو کې ئې سرکوټالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

داسپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توگه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنگ لوبې پیل شوې چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و . هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل« که چیرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یواځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په گونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چي پخوا تردئ ئي هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل «که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسي جذبه ، چي ته ئي ارزو لرې ، هم په دوی کي را پيدا کېداي شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاي په نيغي لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کي په خپلو سترګو همدا کتل چي دا فوځ دکرچار له اړخه څه ډول دي ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتني څخه نا هيلهي را پيدا شوی وه چي دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او تر څنګ ئي د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چي ووينې چي دالښکر تر کومه ځايه په عيش او عشرت کي ډوب شوی دی.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کي خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چي د ډوډی دخوړلو وخت راغي نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ..... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنټروله هجوم شکل ئي ځانته و نيوه. د ډوډی انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کي شوی و. په يوه اړخ کي ئي د فوځ نژدې دوه زره وګړو ته د ډوډی د خوړلو له پاره ځاي جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لږه فاصله کي د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښاک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان ايښوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې تر څنګ د شرابو کوچنی کوچنی مشکېزې او صراحي ګاني ايښوول شوی وي ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندي لکه د وږو ليوانو په څير را پرېوتل ، په غړپ غړپ ئي شراب څښل او يو دبله سره ئي لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسي اغيزنه و چي په ډاګه کړې چي هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ،؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره وويل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چي دوی د جنګ په ډګر کي کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزی ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي زه کله کله هغوی ته همداسي خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينی تر مخه ددنيا د رنګ او بوي څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کي هيڅ هم و نه ويل ، کله چي ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچي څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائي چي په هغوی کي جذبه نه شته ، خو زه وينم چي په هغوی کي کرچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسي نو دوی به د جنګيدو په ځاي دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کي شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبي شوی سيمي د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چي تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کي ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چي د خو سپاهيانو سره يوځاي شي نو دهغوی په سلوک کي هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو اوعلي ته ئي وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په رازپو هيږې ، زما پلان هم همداسې دي خو ما نه غوښتل چي تا ته ئي اوس په ډاګه کړم، هيڅا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پوهیده ، ډیرزیات ذهین و ، هغه لړ څه نور ویل غوښتل چې تر مخ ئي څو نور مشالونه روښانه شول ، په څمکه باندې قیمتی قالینې غوړیدلې وې ، د شپیلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غړیدو شوې چې په میلمنو کې ئي پوره چپتیا را وسته . له یوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوې چې په هغې کې دهغوی د جسمونو ویښته ویښته په نظر راته ، دهر یوه لباس د یوې نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسیده ، دهغوی ویښتان خواره و او د وریښمو د یوې برخې په څیر ځلیدل ، دصحرا د نرې نسیم او د نجونو د زرکو په څیر تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بریښیده لکه د ګلونو ډک بوټې چې په فضا کې لامبو وهې ، د هر یوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر یوه شکل او صورت یو دبل سره توپیر درلود ، خو د ښایست او د جسم په نرمښت کې ټولې یو څیر وې. د هغوی مرمرینې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئي په سترګو نه لیدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څیر مخته راتللې.

هغوی په نیمه دایره کې سره را ټولې او ودریدې ، د صلاح الدین ایوبي په لور ئي مخ کړ او د تعظیم او احترام له پاره ئي سرونه ښکته کړل ، د ټولو ویښتان د هغوی په اوږو را پریوتل ، سازونو دهغوی په دغه وریښمې ویښتانو کې د جادو طلسم را پیدا کړې و . دوه تور پوسته دېوشکله حبشی ځوانان چې د ملاګانو څخه ئي د زمرې پوستکې را تاو کړې و ، یوه سترشان ټوکرۍ په لاسو کې نیولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نیمه دایره کې کښیښوده ، په دې وخت کې د مار د بین ساز په غړیدو شو . حبشي ځوانانو د مستو غوایانو په څیر خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غایب شول ، د ټوکرۍ څخه یو ډیر ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څیر و غوړیده ، ددې ګل څخه یوه نجلۍ را برسیره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بریښیده لکه د سرو وریځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنیا نجلۍ نه معلومیده ، دهغې خندا هم ددې څمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د ویښتانو ځلا هم د مصر د نجونو د ویښتانو د ځلا په څیر نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بیرون قدم کښیښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملایمت ټول نندارچیان حیران او مسحور کړل.

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدین ایوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئي وویل «ما هیله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدین ایوبي په لور راغي او ورته ئي وویل «د مصر د امیر بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکوبي)دي ، هغه ما ستا له خاطره د سکندرئي څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مینه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پیژنم، هغه په ساحل کې د ماهیانو کار وبار کوي ، دا نجلي ستا سره مینه لري ، ان تر دې چې تا د پیغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی یم صلاح الدین ایوبي د مصر د نوي امیر په توګه راغلي دي. د خداي له پاره ما ته د هغه سره د لیدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې سترې هستۍ په قدمونو کې ئي کېږدم ،..... ډیر زیات دروند امیره ! ماستا څخه د نڅا او موسیقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضور ته هد یه کړم.»

«تا هغې ته نه و ویلې چې زه په خپل مخکې هیڅ یوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم لیدلي؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل او ورته ئي وویل « دا نجونې چې تا په بهه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دي ويل چې هغه به زما نڅا خوښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوي عزتمندي نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي ترمخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندي کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واي نو د ايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغي په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوی واي.»

« ته څه ويل غواړې» صلاح الدين ايوبي تري وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبولم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو ترمخ ډيره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسي ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولوکې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دې ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف وروبښې ، دا ډير لرې څخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره ! دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په څومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کېږي خو نومورې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږوخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼۍ چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتنې له پاره يو سرتيرې و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائې چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځانی کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوی و ».

ناجي په ډيره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندي دا ومنله چې ووائي چې « ډير ښه ! دا زما خيمې ته را وليږه»

(ذکويي) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيرياني لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، دسپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلای چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و ، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

د شپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوی وي ، په پالنګ باندې د زمري د پوستکې په څير پوښ غوړيدلي و.کوم فانوس چې هلته اينبول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوي معطره شوی وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وي ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځای خيمې ته ور ننوت ، او تري وئي پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډير بيريږم.»

«را وئي ليږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږ وخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې دهغه دخيمې په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندې و ساتلای شي. کله چې نځونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکویي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکویي)ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځاي ته را بللې ده. خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه ،» (ذکویي)ورته وویل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان ترې و پوښتل.

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکویي) ورته وویل ، « که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتی نو دځواب پایلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدین ایوبي دې د خپل خوب ځاي ته یوه رقاصه نځونکې را وبولې ، هغه دایوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر کولو سره ئي جرآت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان ترې په ویره ویره و پوښتل « بیرون یوه نځونکې ولاړه ده ، وائي چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وویل « هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکویي) ئي دننه خیمې ته و استوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسیدله ، د خیمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته،د ساتونکو دډلې قومندان په ډیره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ایا دا حکم یواځې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم یواځې د ترلاس لاندې خلکو له پاره وي او قانون یواځې د رعایاو له پاره جوړیږي.»

« ایا دمصر امیر به په درّو نه وهل کیږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري ،» قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي ، یواځې پر مونږ باندې ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بُت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه یو عربي شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئي دګناه ټول کارونه تر سره کول.

ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړي هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وویل « هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښي چې زمونږ غشي د صلاح الدین ایوبي په زړه کې ښخ شوي دي.» «زما غشي خطا شوی کله دي ؟» ناجي په واوزه خوله و خندل او وئې ویل « که چیرې دا تیر خطاکېداې نو سمدستي به بیرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحیح خبره کوې ،» اوروش ورته وویل « (ذکویي)د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دي ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په خیر بُت ئي هیڅکله هم نه شو ماتولاي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هیڅ کله د حشیشین په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وویل « اوس د صلاح الدین ایوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بیرون د قدمونو اواز ترغوږو شو. منډه ئې واخسته او بیرون را ووت، هغه (ذکویي)نه وه بلکه یو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور و کتل، پردې ئې را څړیدلې او ساتونکې بیرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئې وویل « اوس زه په ډاډمنه توګه ویلای شم چې زما (ذکویي)دا ستر بُت مات کړې دي.»

(٨)*****

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکویي)د صلاح الدین ایوبي د خیمې څخه ووتله ، هغه د ناجي د خیمې پر ځای په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته یو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په یوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډیره سوکه توګه (ذکویي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه یوې خیمې ته ورننویستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خیمې څخه ووتله او د ناجي د خیمې په لور ئې مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بیدار پاته و ،هغه څو ځله بیرون را وتلې و او د صلاح الدین ایوبي د خیمې په لور ئې کتلي و ،او ګمان ئې کاوه چې (ذکویي) صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې را ګیرکړې او هغه ئې د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنیت په لمن کې را غورځولې دي.

«اوروش ! » هغه وویل « شپه خو تیره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله.» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وویلې ،« د مصر امیر به هغه د خپله ځانه سره یوسي ، داسې ښاپیرۍ خو هیڅ شهزاده د لاسه نه ور کوي،...... ایا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دي ؟»

«نه !»ناجي ورته وویل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ایا دا نه شي کېداې چې دمصر امیر د (ذکویي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وویل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلۍ به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډیره هوښیاره ده »ناجي ورته وویل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکویي)په نابېره توګه دهغې خیمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وویل «اوس نو دخپل امیر جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړې خو ووایه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارۍ سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکویي) ځواب ورکړ ، تاته چا داویلې و چې صلاح الدین ایوبي د تیږې په څیر کلک دې یا دفولادو په څیر نه ویلي کیدونکې او یا داچې هغه مسلمانانو ته د الله ؑ سیورې دې.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئې ویل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائې ذره ذره له ځانه سره له یوه ځایه بل ته الوزوي ، هم ډیر بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښایست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډیرې جوړ کړ» اوروش ورته وویل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکویي)ورته وویل « خواوس شګلوړه غونډۍ هم نه ده »

« ایازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرۍ سره و پوښتل.

«هو !»(ذکویي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئې کوله چې ناجي څه ډول سړې دي ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نوهغه یواځې اویواځې ناجي دي ، هغه بیا راڅخه و پوښتل چې ته ئې څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيژني ، ماورته وويل چې هغه زما د پلار ډير نژدې دوست دې ، زمونږ کورته راغلې و او زما پلار ته ئې ويلې چې زه د صلاح الدين ايوبي غلام يم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځيدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بيا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وويل چې زه ستا وينځه يم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ويل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښينه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بيانو که هغه تيږه وه موم و ګرزيد او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتيدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ويل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وويل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څير د حکم کولو له لارې نه يم را بللې ، زه پخپله راغلې يم او بيا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډيرې خوښۍ څخه هغه پخپله متې کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکويي) ته ئې افرين وايه او ناجي ته ئې د هغې په دې بريا مبارکي ويله د خيمې څخه ووت.

*****(٩)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوې سهار را و زيږيد ، هغه د نورو صحرائې سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تياري سينې کې يو راز پټ کړې و چې تول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسيده ، او د قيام له پاره ئې صلاح الدين ايوبي خوبونه ليدلې و او دهمدې تعبيراو تفسير په عزم باندې هغه را ځوان شوی و.

تيره شپه چې په دې دښته کې څه تير شوي و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د يوه اړخ څخه يواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدين ايوبي ساتونکې ډله او په خپله ايوبي خبر درلوده. خو صلاح الدين ايوبي ، (ذکويي) او د ايوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفيان هغه درې شخصيتونه و چې د پيښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدين ايوبي اودهغې ملګرې په ډير ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکر و د«صلاح الدين ايوبي دې ژوندي وي» اوازونه پورته کيدل ، صلاح الدين ايوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هيڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسيدو سره ئې ، علي بن سفيان او يو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته يوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی تړوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پريوت ،او شپه تياره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پريږده چې اوبه هم نه پيدا کيدې. لږ څه شپه تيره وه چې درې واړه بيرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفيان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وويل « محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو ، خو زما په ډله کې يو ډول ناهيلهي او بې اطميناني راپيدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهيلهي ښکار ګرځيدلې يم.»

«څه ډول نا هيلهي؟» علي بن سفيان ترې وپوښتل.

«ساتونکي وائي ، کله چې يوه فوځ ته د شرابو د ښنبلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی يو؟»

قومندان ورته وويل « که چيرې ته زما دا ګيله بدسترګې ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګيله واوره ، مونږ خپل امير د اللهج غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومې ځاريدو ته تيار و ، خو تيره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خيمې ته يوه رقاصه ورغلې وه .» علي بن سفيان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ويل «تا هيڅ ډول بدسترګي نه ده کړې . ګناه که امير وکړې او يا غلام ، په سزا کې ئې هيڅ توپير نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډ درکوم چې د رقاصې او د مصر د امير تر منځ ليدنه د ګناه سره هيڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بيانولای ، سوکه سوکه د وخت په تيريدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښيښود او ورته ئې وويل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهيږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده . د مصر د امير خيمې ته د رقاصې ورتګ پخپله يو راز دی ، خپل سرتيري په هيڅ ډول شک کې مه پريږده ، او چاته ئې يادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تير شوی دي.»

دا قومندان دعلي بن سفيان د ذهنيت او وړتيا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو او د خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.

بله ورځ صلاح الدين ايوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدين ايوبي د ډوډۍ څخه لاس پريمينځه او د ناجي سره کښيناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندې هم دی او په غصه هم، هغه په نښتونکې اواز سره وويل ،« درونده اميره ! ايا دا حکم تا ورکړی چې د سوډاني ساتونکي فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تيار کړل شوی دي ؟»

«هو ناجي !» صلاح الدين ايوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او د شپې يوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پريکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شميره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسيدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشي.»

«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وويل « ماته دکوم جرم سزا راکول کيږي ؟»

«که چيرې دا پريکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه .» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

« داسې معلوميږي چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دی»ناجي ورته وويل « تاسې بايد په دې هکله تحقيق وکړئ ، زه په مرکز کې زيات شمير مخالفين لرم .»

«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «ما دا پريکړه يواځې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونو دا لړۍ د تل له پاره بيرون شي ، او ما دا پريکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د يو چا رتبه ، که څه هم ډيره پورته وي، او يا ډيره ټيټه وي هغه به شراب نه څکې ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»

«خو درونده مشره !» ناجي ورته وويل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »

«او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندويان ګڼې ،دهغوی په اصلې بڼه کې ووينم. زه پنځوس زره کسان له يوه سره ګوښه کولای نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هيڅ سوډاني ، مصري ، يمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بيرغ مو يو دي او مذهب مو يو دي.»

«دروند امير به زما د حيثيت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حيثيت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چې ته ئې ورټيا ولرې !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « په خپله تيره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چې د خپلو کارونو قصې را ته بيان کړې .... سمدستي بيرته ولاړ شه او د دخپل فوځ سپاهيان ، څناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تيار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه بايد زما د حکم تعميل وکړل شي»
ناجي غوښتل څه ووائې ، خو صلاح الدين ايوبي د ليدنې د ځاې څخه بيرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسيدلې وه چې د مصر اميرسلطان ايوبي، يوې نڅونکې نجلۍ (ذکويي)ته دخپل ځان سره تړوله شپه د ناستې شرف وربښلې و. د (ذکويي) پر خلاف د حسد او کينې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څير هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډير لږ وخت تير شوی و خود هغې ښکلا او ښايست په ناجي دومره اغيز کړې و چې هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځاې ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چې هغه دوه نورې نڅونکې ښايسته نجونې اوسيدلې ، هغه (ذکويي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چې ناجي هغې ته د صلاح الدين ايوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ټرينينګ ورکوي ، او داچې ناجي د (ذکويي)سره يو ځاې په يوې ډيرې سترې تخريبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتيدې چې کتل به ئې چې دغې نوې نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلې دې. په دې خاطر ئې د (ذکويي) پر خلاف کينه اونفرت نور هم ډيرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکويي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چې ددې څخه هم خبرې شوی چې (ذکويي)د مصر دامير هم دومره زياته خوښه شوی چې تړوله شپه ئې له ځانه سره په خيمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوريدو سره هغوی نورې هم ليونۍ شوی وي. خو هغې ته د سزا ورکولو يواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کېداې شوی. زهر او يا اخستل شوی قاتل ، چې هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شوني نه ښکاريدې ، ځکه چې (ذکويي) بيرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کېداې ،
دې دواړو نڅونکو دحويلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به يې انعامونه ورکول ، خوکله چې د کينې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وينې را پيدا کړې ،نو هغوی يو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ اوخپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډيره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وويل چې د سالار د اوسيدو ځاې کې (ذکويي)ته د زهرو ورکول شوني نه دي نو موقع او فرصت نه په ګټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتيا ده ، هغې وعده وکړه چې د (ذکويي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کېداې شي داسې فرصت ډير ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشي ښځې دا هم وويل چې که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشيشينو ملاتړ ته به ورغږ کړې ، خو هغې ددې کار له پاره ډيره زياته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چې څومره چې غواړې همغومره بدله به ورته ورکړل شي.
*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخترا اوخت ، (ذکويي)د هغې د يخولو ډيرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سړېدو پر ځاې نوره هم ګرميدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چي زه يوځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په څلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل « هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته ځرګنده ده چي زما پر خلاف دا سازش کونکي عناصر څوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير ټاکل کيدونکي وم ،هغه وخت چي زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دي ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چي دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چي پرته د ځنډه ، ډير ژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګري او نائب اوروش راغي ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وې ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلي و ، نو اوروش ته ئې وويلي ،«ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چي دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکي نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شي تيارولاې چي ورته ووائي «تاسي به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئي ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږی. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه .» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يوځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلي و ، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، څلور ورځې تيرې شوی وې ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چي په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چي ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لړخه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېريدو ده. هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوی دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« ربښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي تري و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانيدلي له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږلږ تياره شوې وه ، (ذکوبي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چيرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ توري او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړه و.

(ذکوبي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و درولـه ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دې چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکوبي) ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځايه پورې تګ ور په غاړه دي.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وي. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته ترلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې ځوک نه شو پوهيداې ، د لږځنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږو شو ، چې وئې وويل « د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چيرې څوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر ځنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسي سفر به څلور ورځي اخلي ، خو څه وکړئ چي په دري ورځو کي ورسيږئ، دشمال شرق لوري ته ، لوري هير نه کړئ، شمال شرق»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چي دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداي شي سپرو ته د خداي پاماني په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چي کله سترګي په (ذکويي)باندي و لګيدي نو ور غږئ کړ او ورته ئي وويل« زه بيرون ځم ، کار مي ډير زيات دي ، ته ارام وکړه ، که چيري په ځانته والي کي دي زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کي قدم وهه ،»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل« د هغه وخته څخه چي دلته راغلي يم بيرون نه يم وتلي ،»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) څوغه واغوستله ، په ملابند کي ئي خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاي يو څو سوه ګزه لري و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چي هغه حويلۍ ته ورغلي ، دروازه چي ته هم هغې همداسي ويلي و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکي ټول حيران شول ، هغه دلمري ځل له پاره هلته تللي وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چي ددي د وژلو پلان ئي ترتيب کړي و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او د هر يوه سره ئي خبري وکړي او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چي ددي د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاي ترمنځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چي کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاي په لور د تللو پر ځاي ډيره په چټکۍ سره په يوي بلي لوري روانه شوه. د هغې پسي وروسته يو بل تور سيوري هم را روان و. هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداي ، خو د سر نه تر پښو پوري په يوډول لباس کي پټيدل ئي يوه بُت ته ورته و ، کله چي (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دي سيوري هم په خپل تګ کي تيزوالي راووست. مخته ګڼ ځنګلي بوټي و ، (ذکويي)همته پټه شوه ، تور سيوري هم په همدي ځنګل کي ورک شو. ددي څخه نژدي سل يونيم سل ګزه لري د صلاح الدين ايوبي استوګنځاي و ، چي په چاپير کي ئي د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغي لوري ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيوري هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددي سره سره بياهم دهغې سيوري مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيوري لاس پورته شو او په لاس کي ئي خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئي خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږي او څټ ترمنځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجرئي له تني وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چي هغه سيوري پري بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کي کلک کړ او په خپل خنجر ئي دهغې سينه وخيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوي ښځي اوازو ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئي د هغې په ګلمو کي ئي ورننويست ، ددي سره يوځاي دهغې په خپل اړخ کي هم خنجر و لګيد خوزخم ئي ډير ژور نه و. سيوري د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چي پر دي دا غلچکي يرغل کونکي څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاي د سپوږمۍ په رڼاکي تر سترګو شو. نيماي لاره ئي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلى وه چې سر پرې و ګرځيد،دهغې په تګ کې سستوالي راپيدا شو ، هغې چيغې پيل کړې « علي.. ايوبي ،... علي ....ايوبي..» دهغې کالي په وينو سره شوی و اوپه ډېره سختۍ سره ئې قدم اخستلاې شو. دهغې منزل ته ډېره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسيدل ورته شوني نه ښکاريدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې يوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوريدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکويې) پر هغې ورولويده او ورته ئې وويل « ما د مصر اميرته ورسوه ،ژر کوه ، ژرکوه ، ساتونکې چې هغه په وينو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(۱۳)

صلاح الدين ايوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفيان راپور ئې اوريده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره يو ځاې و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفيان د بغاوت انديښنه ښووله چې غور پرې کيده، دروازه چې د ويرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ويل چې يو سپاهي يوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بيرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امير سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوريدو سره سم علي دغشي په څير د کمرې څخه بيرون راووت. د هغې پسې صلاح الدين ايوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدين ايوبي وويل چې سمدستي طبيب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدين ايوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وينو تک سور شو.

«هيڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزوري اواز سره وويل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکويې)؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړي ضروري خبرې واورئ» (ذکويې) ورته وويل « دشمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره وليږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د يوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څير دي، دهغوی سره د سالار ناجي يو پيغام دې چې عيسائي پادشاه فرينک ته ئې استولې دي ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دستر ګواښ سره مخ دې ، هغه دوه سپاره په لار کې و نيسئ ، دهغوی سره د پيښې ټول تفصيل موجود دې.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکويې)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبيبان راغلل ، هغوی د (ذکويې)د وينې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغيز ئې هغه يوځل بيا دخبرو کولو شوه، هغه ضروري پيغام رسولې و ، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاې څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بيا هغې وويل چې هغه نه پوهيږي چې پر هغې باندې يرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت او وخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په يرغل کونکې باندې وار وکړ ، دېرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې يرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د يرغل اوحملې ځاې ور وښود ، هغه ځاې ته ئې سمدستې ساتونکې ور واستول ، خو (ذکويې)ويلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کيداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سينه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډېره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماخخه ډېر هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې ښځه چې مونږ درته ويلي و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،«زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د ځارکښۍ له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې » (ذکوبي)ورته وويل ، د هغې دسترګو ځخه اوښکې را رواني شوی ، نو وئې ويل«زما ددې کار هرڅومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما رانده پلار او په ناروغيو اخته مورته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکوبي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښيښود او د صلاح الدين ايوبي په لورئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکوبي) روح د هغې د جسم ځخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځارکړ، حال داچې که هغې غوښتلې نومونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوی ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوی ، دا ښځه هيچا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکوبي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکوبي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډېر درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واوړولې ، دواړه په ډېره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو ځخه ئې اته کسان وټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکوبي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايې، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انتليجنس (Intelligence) يعنې د ځارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشرو ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته ځرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشې او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلومولو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا ئې له منځه وړي ، علي بن سفيان د ډېرو زياتو هڅو وروسته (ذكويي)د مراكش ښځه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونكو په بڼه كې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف استعمال كړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام كې و نښت ، نښتل هم داسې چې د خپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډېرې مهمې خبرې هم كولې.

ناجي (ذكويي)د جشن په شپه د صلاح الدين ايوبي خيمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بريا باندې ، چې هغه د صلاح الدين ايوبي بُت ورمات كړ ، ډېر وياړيده ، د هغه گمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتيب به هغه خپل مريد او غلام وګرځوي ، خو دهغې شيطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوې چې (ذكويي) پخپله د صلاح الدين ايوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خيمه كې راپورونه وركوي ، او بيرته د صلاح الدين ايوبي ځخه د راتلونكو پروګرامونو په هكله هدايت اخلي. (ذكويي)د هغې دخيمې ځخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ يو انسان انتظار كاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفيان و ، چې هغه ورته ځه نورې لارښوونې هم وكړې ، دهغې وروسته (ذكويي)د ناجي د كوره ځخه بيرون را و نه شوه وتلاى ، په دې خاطر هغې علي بن سفيان ته بل كوم راپور ورنه شو كړاى ، خو كله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د وركولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پيښې سره مخ شوه ، دا د (ذكويي) بدنصيبي وه چې په حويلۍ كې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش كيده چې هغې پر ناجي قبضه كړې ده ،دا سازش كامياب شو او (ذكويي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړينې ځخه څو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفيان ئې ورسره ژبه كړې وه د صلاح الدين ايوبي له اړخه د انعام سره يوځاى او هغه رقم چې علي بن سفيان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه كړې و ،ټول دهغې معذورو والدينو ته په مراكش كې وركول شو.

*****(۱۴)

دمرګونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را ځرګنديدو سره سم علي بن سفيان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډېره چټكۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډېرې وروسته پاته شوې، هغه ته په ډاګه وه چې د فرينك دربار ته كومه لار ورغلې، كه ځه هم دا عربې آسونه په ستړتيا كې هم تازه دمه معلوميدل ، خو بيا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ ځه ارام وركړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفيان دوه اسپ سواره و كتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د كوچنيو غونډيو په ژورو كې ئې خپل آسونه په ځغاسته كړل ، هغه ددښتو په ليكو ښه پوهيده ، د لارې د خطا كولو انديښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تيز تګ امر وكړ. دمځكې سپرو او ددوى تر منځ او س نژدې ځلور ميله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. كله چې هغه د كجورو بوټو ته ورسيد نو هغه دوه سپاره نژدې دوه ميله لرې د خاورو د يوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوى آسونه به هم ستومانه شوى و. دواړه سواره د آسونو ځخه را ښكته شول او په همدې ځاى كې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله كړه.

فاصله د وخت په تيريدو سره كميده اوكله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې ځخه مخته راغلل. هغوى د آسونو د ځغلولو اوازونه اوريدلې و ، هغوى بيرته له نظره پناه شول ، علي بن سفيان خپل آس نور هم ورتيز كړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته كړل ، كله چې د غونډيو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګوري چي هغه دواړه سواره دهغې ځاې څخه چېرې خوندي ځاې ته تللي و. خو هغوی کوم لري ځاې ته نه و تللي هملته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کیده چي ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چي لاره پیدا کول په کې ستونزمنه خبره وه . علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تېنتید ونکو ته نژدي سل ګزه نژدي ور ورسید ، یو غشي ویشتونکې د لري څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشي وویشت ، چي د یو ه آس په پښه کې و ننښت ،آس د کنترول ه ووت ، د لږ څه منډو تررو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام تر لاسه شو چي ناجي ورکړي و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ، آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدي نیمائي تیره شوی وه ، ایوبي په خپله بستره باندي پروت و . او سترګې ئې سره ورغلي وي.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چي علي بن سفیان ولاړ دي ، دهغې تر شا دهغه اته ملګري او دوه بندیان ولاړ دي. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمرې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چي په جوش کې راغلي وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والي په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک» ته لیکلي و چي هغه دي په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځاې د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دي یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ..... ددي سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوي برخي د حاکمیت شرط هم کښیښنودي و.

صلاح الدین ایوبي پیغام ورونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائیبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ، صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چي تر لاسه کړي ئې و دیرغل تاریخ تبدیل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چي خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله ،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام وررسولي و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړي و. فرینک لیکلي و چي د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دي سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړي ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چي په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوې پوره شوی وي ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدین ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې په هغه ځایو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صلیبیانو بحرې بیړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځای څخه لږ شانته لرې خپله بحري بیړۍ هم ودروله، یرغل ته لا یو څو ورځې پاته وې، یو تاریخ پوه «سراج الدین» لیکې چې سوډاني فوځ د صلیبیانو د یرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ایوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه د ډپلوماسۍ او ښیګڼې په واسطه ارام کړې و، د بغاوت د ناکامۍ یو سبب داهم کیدای شي، چې باغیانو ته خپل سالار ناجي په هیڅ ځای کی نه تر سترګو کیده، او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا څخه بندیان و، خو یو بل تاریخپوه «هیتاچې» لیکې چې سوډاني فوځ دصلیبیانو د یرغل څخه ډیر وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاریخ پوهان په نورو پیښو کې د یوه آند خاوندان دي. دواړو دا لیکلي چې صلاح الدین ایوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائیبینو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاریخ پوهانو د یوه بل تاریخ پوه «لین پول» سره یوځای د صلیبیانو د فوځونو شمیره یو شان ښوولې ده، هغوی لیکې چې په لیک کې د لیکل شوی تاریخ په مطابق دصلیبیانو بحریه چې په کې د فرینک، یونانیانو، رومیانو او سسسلي بحریې ځواکونه شامل و د یوه قوماندې لاندې د روم په بحیره کې را څرګند شول، د تاریخپوهانو د شمیرو په مطابق په دې بحري بیړه کې د جنګي جهازونو شمیره یوسل او پنځوسو ته رسیده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د یرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ایملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادې کشتئ چې خوراکې مواد پرې بار و د هغوی شمیره نه معلومیده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدین ایوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پرېښول چې د صلیبیانو بحریه تر ساحله پورې را ورسیږي، کله چې دتر ټولو لوي بحرې جهاز لنګر واچاو، نو یو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نیوه، دا د منجنیقونو څخه ورغورځونکې د اور شعلې وې ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې دهغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور لیږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتیو بادبانونه اوسوځیدل، جهازونه چې د لرګیو څخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحرې بیړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصلیبیانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پیل وکړ، داسې بریښیده لکه دروم بحیرې چې اور اخستې وي، دصلیبیانو جهازونو د وارښتائې څخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې یو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اویو بل ته ئې اور واچاوه، صلیبي فوځیان په سمندر کې ور و غورځیدل، دهغوی له ډلې څخه چې کوم سپاهیان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدین ایوبي د فوځیانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدین زنګي د فرینک پادشاه په سلطنت یرغل ور وړ، په دې وخت کې فرینک خپل یو شمیر فوځیان په مصر باندې د یرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرینک د خپلې بحریې سره یوځای را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت د یرغل کولو خبر را ورسید نو په ډیره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځید. خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحیره کې د صلیبیانو متحده بیړه په اور کې و سوځیده او فوځ ټول یا خو ډوب شو او یا په بیړیو کی وسوځیده، یوائې «ایملرک» د صلیبیانو قومندان ددې هلاکتونو څخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړاندېز ئې وکړ چې د ډیر ستر رقم په بدله کې ئې وړاندېز ومنل شو. د یونانیانو او سسلي یوڅو جهازونه چې د ساحل څخه لرې پاته و، د سوځیدو څخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدین ایوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بیرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې داسې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبر په ۱۹مه په ۱۱۲۹ زیږدیز کال صلیبیانو په خپلې ماتې باندې لاسلیک وکړ او صلاح الدین ایوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زیا ت شمیر تاریخ پوهانو د صلاح الدین ایوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښنې د شبکې د مشر علي بن سفیان په سر بږدي، ددې تر څنګ د (ذکویې)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله یو مراکشي تاریخ پوه «اسدالاسدي» یادونه کړې ده او دعلي بن سفیان سره ئې د پیژندګلوۍ په هکله هم همدې تاریخ پوه لیکنه کړې ده ،

دا خو پیلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدین ایوبي ژوند نور هم ډیر په ګواښونو او خطرونوکی ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلې جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندې سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې ځارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لاړ بنوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وې نو هغه دې ساحل ته را کش کړې ، او هغه چې کارې وړتيا و نه لرې نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سورې سورې شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کښيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندې خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل. ددغو وړو ، تږو او ستومانه شويو خلکود لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همهلته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړې و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندې په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو وموند د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دبنته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دبنتې او ځنګلي بوټې هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېښو روان شو. له ده سره دده څلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کېدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې د هغې د راز ملګري «بهاؤالدين شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه يوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و ، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پرېښول او د سلطان سره يو ځاې روان شول. هوا يخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالوميده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډيو سره دټکر وروسته بيرته ماتيدې ، ايوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډېره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کيڼ لورې ته سترې سترې غونډئ او ښي لورې ته د سمندر شګې وې، هغه په يوې غونډۍ باندې ودريد چې لوړوالي به ئې دوه دوه نيم ګزه و، د روم د بحيرې په لور ئې وکتل داسې ښکاريده چې د سمندر شينوالې د ايوبي په سترګو کې کښيوتي وي ، دهغې پر مخ د سوبې اوبريا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډېر ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ويل « څومره بد بوي دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پړ پړ اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښيوزي ، ايوبي وويل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګيادي او غوښې ئې را شکوي ، يوه مرغه د يوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پرېښوده چې د صلاح الدين ايوبي په مخ کې را پريوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بريښيده لکه صلاح الدين ايوبي ته چې ويني ، د مخ او ويښتانو څخه ئې پوره په ډاګه کيده چې دکوم صليبي کوپړۍ ده ، ايوبي هم تر ډېره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بيا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ويل « ددې خلکو کوپړئ د مسلمانانو د کوپړيو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړيو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبيږي او له منځه ځي».

« هو !صليبيان د موږه کانو په خير اسلامي سلطنت تر حلقومه تيروي» يو سالار ورته وويل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزيه ورکوي» شدّاد ورته وويل «په فلسطين باندې صليبيان ولکه لري ، سلطانه ! ايا مونږ دا هيله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطين څخه بيرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهيلهه کيږه مه ، شدّاده !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هيلهه شوی يو » يو بل سالار ورته وويل.

« ته صحيح خبره کوی !» سلطان ايوبي ورته وويل « که يرغل د بيرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ايا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بيړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې يوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شايد دا نه وي کتلې چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څیر ور خپریده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نیولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه یرغل چې د کورد دننه څخه راټوکیږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوی چې په رینبتیا سره ستا ورور په تا وار کړي دي؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازمیښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه یوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډیو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درید ، تیت شو او د شګو څخه ئې یو کڅوړه راپورته کړه ، په دې کڅوړه کې د تورلرګي څخه جوړ شوی صلیب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صلیب سره یو تار هم ځړیدلي و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بیا ئې هغه سر وکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځیدلي و ، هغه تیز تیز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکیت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ایوبي په ورنژدې کیدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ایوبي هغه صلیب د دې کوپړۍ د پاسه کښیښود ، او بیرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره یوځاې شو او ورته ئې وویل «ما د صلیبیانو یوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صلیب و ، هغه وویل چې په صلیبي لښکر کې چې څوک را جذبیږي نو هغه په صلیب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کیږي ، هغه د صلیب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارني ته تیاروي، اوهغه په همدې صلیب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښیني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صلیب را ځوړندوي ، دا صلیب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښیښود تر څو د هغې روح د صلیب سره یوځاې وي. هغه د صلیب په خاطر ځان ورکړ، یو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردي.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وویلي « دا خو تاته مالومه ده چې صلیبیان د بیت المقدس داوسیدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنیان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کیږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بندیان نه دي ازاد کړي ، هلته مسلمانان د ځناورو په څیر ژوند تیروي ، ایا مونږ د هغو عیسایانو څخه بدله وانخلو ؟»

«یوائې بدله نه !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل « مونږ به فلسطین تر لاسه کوو ، خو د فلسطین په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بیا و درید او وئې ویلې « کفارو په صلیب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دریدو او خپل لاس په سینه باندې د ایښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطین به خامخا د صلیبیانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاریخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره روښانه نه بريښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونړ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يوائې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډېرې تيزې دي،.... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په خير ماران زمونږ په لستوني کې څوک روزي؟ زه د مصر لمرنۍ اميريم چې و مې کتل چې نه يوائې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دي ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندي ځايو کې پراته واې.......»

يو ناڅاپه يو کوچني اواز راغې او يو کوچني غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتيا سره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلې و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وې، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوې غونډۍ څنډې ته چې د دېوال په خيرئې عمودي شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی څپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډېرې هسکې نه وې ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ورغې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه ! ته مخته مه راځه ،» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و.

ساتونکې هم وروسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ،»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وختوت ، نو هغه ته ترلرې لرې پورې ستري ستري غونډۍ خورې ورې په سترګو شوې ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلې ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په ښټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډير نه و ډوب شوی ،» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګوابښ متوجه دي» یوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدي ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دکيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالي راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دي ، چې د څارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او ورپسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کيڼ او دريم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي .»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلي و لږ څه اندېښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولي شي ، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دي شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسې نيمګړې پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکي او د ډکر وکړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلي ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا وريه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجونې دڅارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم. مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت ښځه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو ښځه دداسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خیمې ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو څو نجونې او نارینه را وستي دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و، بیرون پنځه کسان ولاړ و ، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګیو ، اونور حال ښځه داسې بریښیده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډیر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو ښځه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلاې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته ترسترګو نه شول ، خو کله چې لږ لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یوځاې دېره جوړه کړې وه»

«ایا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دي»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائې چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او وموکته ، ددوی دبنه تالاشي مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی ،» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو ،» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځاې ددې ځاې ښځه نژدې لس میله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژیدلې او لامده و ، دوی وائې د سیسلې اوسیدونکې دي، او وائې چې یو عیسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو ښځه را ویستلې او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډیرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایې چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د ښنلو وروسته هر ډول عیش او عشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اورګولئ و لږیدې ټولو خلکو د جهازو ښځه سمندر ته ورټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او دجهاز ښځه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، ښرنګه چې مونږ د ساحل ترڅنګ ځان ته د اوسیدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډیر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو ښځه تردې ځاېه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی ښځه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډیر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندېز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې بریښېدې، دهغوی څخه دوه دربو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هیږي ؟ یوه ووېل چې یواځې زه پرې پو هیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائي چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لارکې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنګ هم روان دې هرې لورې ته د مسلمانانو اوعیسایانو عسکر منډې تړې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډېرې ویرېږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحرې جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلې څه ووېل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبي ته ووېل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیداې شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلۍ بیا په ژړغونکې اواز سره څه ووېل ، تاجر ووېل چې داوائې چې مونږ عیسائې سپاهیانوته بیرته مه سپارئ، زه مسلمانیږم په دې شرط چې دکوم ښه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې ښبې ښباني ځرګندېدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبي تاجر ته ووېل « هغوی ته ووایه که چېرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو ، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائي چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووایه چې زه د هغې وړاندېز نه شم منلاې ،ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووایه چې که چېرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوڼو په څیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسائې راهبانو او یا کوم پادري د راپیداکولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسائې بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووایه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښي را پیداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې. تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبي د نجونو له پاره د ځانته خیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خیمې د ځاې په هکله فکر کاوه چې شیږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبي مخ ته راوړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بنه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو ځخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوندیو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو.هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوي و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل ، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولي سپاهي نه دي ، هغه زړیروی کاوه، دهغې په بنه باندې د وینې کوم ځاځکی هم نه و ، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده ، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړیرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته ورونبول شي، نو څرنګه چې بندیان لا تر اوسه پورې د سمندر څخه را وتل ، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست اوهغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل ، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه ، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده ، تر سترګو تیر کړ ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل « علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلې ، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي ، ډیر څه باید و پوښتل شي ، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي ، » هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې داسړي کوم قومندان ثوک وي ، دا تر سترګو لاندې و ساتیء او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته وواياست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي ، داسې مالومیږي چې نوموړي له دننه څخه زخمي شوی دې ،کیداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،.... دوی سمدستې د زخمي شویو بندیانو خیمې ته و ر ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چیرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وي ، انجونو هغوی ته کتل ، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لرې څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و دروله، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و دروله ترځو دغه شپږ زخمیانو ته ځاې ورکړي. نجونو به ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځاې کړل شول ، د نجونو د خیمی څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمی په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځاې په ځاې شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخميانو دخيمې په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دريدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خيمې څخه د لرې تللو او يا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخميانو د خيمو ترمنځ ډيرګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې يو غونډی هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوی وه ،

لمرپريوت ، او شپه په تورو تيارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخميانو شور او ځوږ د شپې په چپتيا کې نور هم ترلرې لرې پورې اوريدل کيده ، ددې ځايه لرڅه لرې د روم د بحيرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدين ايوبي په دې جنګي پنډغالي کې بيداره خلک خو يا ساتونکی و او يا هغه زخمي بنديان چې ددرد له لاسه بيده کيدای نه شول ،او يا پخپله د سلطان ايوبي دخيمې ناست وګړي و چې د خيمې تياره ئې ورځ ګرځولې وه او هيڅا ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ايوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخيمې بيرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ايوبي يو ځل بيا و پوښتل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلي ؟» دهغې په وينا کې انديښنه غوندې څرګنديده ، او بيا ئې و پو ښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلي ؟»

«که چېرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلی وه ، » يوه سالار ورته وويل « داسې بريښي چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هيله خو کول په کار دي ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « خو که چېرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بيا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال يونيم زر سپاره او دوه نيم زره پياده عسکر پاته دي ، دهغوی په پرتله سوډانيان ډير غښتلي او د تجربې خاوندان هم دې او شميره ئې هم زياته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاڅون کولو ننبې نه په سترګو کيږي ، » يوه بل سالار وويل ، «د قيادت پرته سپاهيان پاڅون نه شي کولای ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبير نيول اړين دي» صلاح الدين ايوبي وويل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابير بايد و نيول شي ؟»

دصليبيانو د يرغل د مخنيوي په خاطر ايوبي پخپله راغلي و ، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځيانو د پاڅون کولو ګوابن په خپل ځاي موجود و ، ايوبي ، علي بن سفيان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ايښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون ترسترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنيوي هڅې وکړي ، هغه بايد تر اوسه پورې د ايوبي لورې ته راغلي وايې او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاي ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ايوبي ډير انديښمن شوی و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو بواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه ، وینښې ناستې وې ، یوځل دهغوی د خیمې ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي ، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې ، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دي ، او بیدې شوی دي ، نو پرده ئې بیرته را واړوله ، او د خیمې تر څنګ کیناست ، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه ، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پریښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل « ناست دي »، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې « ناست دي » او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دي. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله ، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه ، هغه خپله کمبله د بسترې له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخوېده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه ، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله ، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه . ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي ،نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله ، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډې هماغې لورې ته ولاړه چې د ساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله ، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوې زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اوني بوټې هم و ، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده ، نجلۍ کیناسته ، او په پښو ښویدو سره ئې د زخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه ، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و ، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطر د شګو په ډیرې باندې ځملاسته ، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیورې په شکل کې تر سترګو کیده ، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه ، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې ، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي ،

د ډیر زیات انتظار وروسته ، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمې ته ورسیده ، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله ، دننه په خیمه کې تیاره وه ، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوږ کاوه ، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمې د پردې په پورته کولو پوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې ؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د « شي » اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دي ؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې ، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې ؟ نجلۍ ځواب ورکړ ، «موبې».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئې را اوږود کړ او نجلۍ ئې له لاسو ونیوه او په خپله بستره ئې له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئې را واغوسته او د نجلۍ څخه ئې و پو ښتل چې «ساتونکې خو نه ئې کتلې ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسې نه چې ساتونکي مو ووینی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځای کړه او وئې ویل «زه په دې خبره حیران پاته شوم چې دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکې خبره ده ، داسې بریښي چې د یسوع مسیح خدای ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتې خوړلې ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چې دنورو څخه جدا او دمخ او څهرې څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلې و چې دا کوم معمولي عسکر نه دې ، نوموړې تر سترګو لاندې کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتنې ایګنې وکړې ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئې؟» نجلۍ ترې و پو ښتل، «کوم هډوکې خو دې مات شوی نه دې ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځای مې مبنل شوی هم نه دې. هغوی ته مې ویلې چې دننه زخمي یم او کوم هډوکې مې مات شوی ، په سینې کې مې سخت درد دې ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولې را غلې یاست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډیره هڅه وکړه چې مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پورې ځان ور رسوم. خو هرې لورې ته اسلامي فوځ خپور وور دې ، هیڅ لاره می و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مې را ټول کړل اودهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلای شوم ، اوس به د تیښتې هڅه کوم خو تر اوسه را ته شونې نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّې سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچې ما ایوبي ژوندي وکوت ، ولې ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دې ؟ او بله پوښتنه دا چې تاسې ټولې اوه نجونه ولې د مسلمانانو په قید کې یاست ؟ ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبې ورته وویل ، «ته خو وائې چې د مسیح خدای ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چې زمونږ خداې مونږ ته دکومې ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندي دې چې غشي د هغې د پښو تر منځ په شګو کې و لږید.»

« ایا دا غشي کومې نجلۍ ویشتلي و؟»رابن ترې و پوښتل «کرستوفر چېرې و ؟»

«غشي خو هغې ویشتلي و مکر.......»

«ایادکرستوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستوفر چې غشي ویشتو ئې پادشاه «اګستس » حیران کړي و او هغه ته ئې خپله د لاس توره په انعام کې ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چې شپږ فټه اوږود او درې فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئې د غشي څخه خطا شو؟ د هغې بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډیره وه .» موبي ورته وویل « او کرسټوفر و ویلې« کله چې غشي د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئي ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئي خرابه شوه.»

«بیا څه وشول ؟»

« څه چي باید شوی واي »موبی ورته وویل « صلاح الدین ایوبي ساحل ته تللي و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئي ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چي دغه سیمه د غونډیو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بیا مونږ ته دومره وخت په لاس راغي چې پاته غشي اولیندی مو په شګو کې ورننویستې او اوبن مو پرې چو کړ. کله چې سپاهیان راغلل نو کرسټوفر ورته وویل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران یو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلي او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهیانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشي وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هیڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول یوځاي د سلطان ایوبي مخې ته یوړو ، مونږ ورته وویلي چې مونږ د سیسلي د ژبې پرته په بله هیڅ ژبه نه پوهیږو ، کرسټوفر ایوبي ته وویل چې هغه زمونږ په ژبه پوهیږي ، مونږ اوه وارو نجونو په خپلو څهرو باندې ویره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ایوبي سره ئي کړې وي ، دغه اوه نجونې او پنځه نارینه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئي مراکشي تجاران ښوولي و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتیو څخه پیاده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صلیبیانو تجربه لرونکې جاسوسان اوقومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دخارکښی څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له یوه اړخه ښایسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخریبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهمیت درلود. دهغو پنځه نارینه و دنده دا وه چې صلاح الدین ایوبي له منځه یوسي، او دناجي سره اړیکې ټینګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډیره روانۍ سره ویلاې شوه ، خو هغوی هیڅکله هم دا خبره را برسیره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پوري ورسیدل اړین کارو. خو د صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان پالیسیو حالاتو مخه بل لورې ته یوړه.

« ایا ته صلاح الدین ایوبي په خپل جال کې نه شي را نښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمړنۍ شپه ده .» موبي ورته وویل ،« هغه پریکړه چې سلطان ایوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چیرې په هغه کې هغه ریښتوني وي نو دهغې مقصد خو دا دې چې هغه انسان نه بلکه تیږه ده . که چیرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئي یوه نجلۍ خپلې خیمې ته بللې واې ،....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه یواځې یوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشي خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسیږي ، دلته ئې یو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لږ څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي.»

«واوره موبي !»رابن ورته وويل « دې ماتې زه ليوني کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پريوځي . په صليب باندې په لاس اينبولو سره خو ټولو سوګند ياد کړې دې ، خو د يو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې وونه ، ماته نيمائې جنګ د ځمکې د لاندې شخه، اونور نيمايي د دبنمن د شا شخه په واركولو سره ګټل و ، خو ما او تاسي اوه واړو اوهغه پنځو يو هم خپل فرض نه دې ادا کړې ، له ماشخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه كې را ځوړند صليب ته لاس كړ او وئې ويل«زه دا صليب هيڅكله هم د سينې شخه نه شم جدا كولې .» هغه د موبي په سينې باندې لاس را ښكود او د هغې صليب ئې په لاس كې را ونيو او وئې ويل ،«ته خپل مور او پلار ته دوكه وركولاې شې خو ددې صليب شخه ستركې نه شې اړولاې ، هغه چې كومې دندې تاته سپارلې، هغه به پوره كوي، هغه ښايست چې تاته خداى دركړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه خيروې او لاره به ځانته په كې پيدا كوې ، زه تاته يوځل بيا وايم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف ليدنه كتنه ددې خبرې ځرګند ثبوت دې چې مونږ به بريا لي كيږو ، زمونږ لښكر د روم د بحيرې په هغه غاړه كې را ټوليږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوى چې ژوندي دي هغوى په دې پو هيږي چې دا ماتې نه وه بلكه چل ول او دوكه وه. ته بيرته خپلې خيمى ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه كې مه پريوځئ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبي سره وويئ ، دهغې د سالارانو سره وويئ ، دهغوى سره په كتلو كې بې تكلفي اواسانتيا را پيدا كړئ ، هغوى ته دخپلو ځانو په هكله د مسلمانيدو ډاډ وركړئ ، مخكې تاسي په خپله پوهيږئ چې څه اوڅنګه بايد وكړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه كړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وويل « ايا سوډانيانو مونږ ته دوكه راكړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ويلاې» رابن ورته وويلې « ماد يرغل د مخه په مصر كې دخپلو جاسوسي شبكو له لارې چې كوم مالومات تر لاسه كړې و هغه دا وچې صلاح الدين ايوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسكرو باندې باور نه كوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وايسراې خپل فوځ دې ، ايوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصرى فوځ تياركړ. سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ كې وركډ شي. دهغوى قومندان ناجي زمونږ څخه كومك و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و اوما دهغې تصديق هم كړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې كې هيڅ ډول دوكه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ كې تر ټولو لويه دوكه وشوه ، زه به دا په ډاګه كوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وكړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بيرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنيږم. اګستس پادشاه په ډېر فخر سره ويلي و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پيدا کړم او دهغوی بنسټونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي ! د شا هنشاه په زړه کې به څه تيريږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟ او د صليب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازليږي.»

«زه په ټولو پو هيږم ،» موبي ورته وويل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووايه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغيز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کيده چې د موبي په ځير زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سينې سره يو ځاې شوی او دهغې د وريښمو په څير نرم اوملايم ويښتان دهغې نيمايي مخ ور پټ کړې دي. رابن دهغې ويښتان لمس کړل او وئې ويل « موبي ! ستا دا ويښتان دومره کلک زنځيرونه دي چې که چېرې يو ځل د صلاح الدين ايوبي په شاوخوا کې را چاپير شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته بايد تر ټولو لمړی دا کار وکړې چې کرسټوفر اودهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدين ايوبي يو څو معمولي عسکري دلګيو په مورچلو کې په کيناستلو سره زمونږ ستره بحري بيړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووايه چې دا را ته ډاګيزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدين ايوبي سره بيرته نه وي يو ځاې شوي ؟ او يا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا ليک مونږ ته نه و را استولي ؟ که چېرې همداسې شوی وي نو مونږ ته خو بيا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتيا ده ، زه ډاډمن شوی يم چې د مسلمانانو شميره که ډيره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتې نه شو ورکولې ، دې ته اړتيا پيدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قيادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په ځيرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرايو او حويليو کې ورننه ويستې دي»

«خبره دې بيا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکني لهجې سره وويل « مونږ په خپل کور کې په يوه بستره باندې نه يو ملاستې چې په خوند خوند سره يو د بل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بنديان يو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تيريدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووايه چې په دې حالاتو کې مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي يو ، مونږ څه وکړو ؟ يو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پيدا کړو ، بيا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بيا چېرته ووينو ؟»

« زه له دې ځايه څخه دتيښتې هڅه کوم »رابن ورته وويلې « خو د تيښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کې د وګړو د شميرې او د ايوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ بايد ډېر زيرکه واوسو . په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا يوا ځنې وګړې دې چې د صليب له پاره ګواښ ګرځيدلې دې او که نه اسلامې خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښینولواو راپرځولو له پاره یواځې یوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره یواځې یو خیال و خوب ثابت شو. زه باید دلته پاته شم او د ایوبي کمزوري رګونه ووینم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره یوځای شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډیره اړینه داده چې ایوبي ژوندي پاته نه شي ، خو که چیرې هغه ژوندي پاته کیږي هم ، نوژوند به ئې زموږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر څرک هم و نه ویني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړي خپلې خیمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا ووایه چې هغوی علي بن سفیان دخپلو ښایسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بیکاره کړي چې هغه بیا د صلاح الدین ایوبي دکاره او ښیګڼې ځخه ووځي، اوکه چیرې وکړای شي نو دهغې او د صلاح الدین ایوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګیرنې را پیدا کړي چې هغوی یو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهیږئ چې ددوه نارینه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پیدا کیداې شي ،.... ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بیا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووایه ، چې اخر ستا غشې ایوبي ته په ورسیدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي ویښتان ماچ کړه او ورته ئې وویل « تاخو په صلیب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسیح د خداې په وړاندې ته دمریم په څیر پیغله ئې !! د جرړو او بیخه د اسلام ویستل ستا دنده ده ، که چیرې موږ یروشلم (بیت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زموږ وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې څخه را ووته ، دخیمې څنډې ته ورغله ، پرده ئې پورته کړه بیرون ئې و کتل ، په تیاره کې ورته هیڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بیرون را ووتله اودخیمې د څنډې څخه ئې وکتل چې ساتونکې چیرې ولاړ دي ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئې ویل کیداې شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو څخه تیریده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئې یو ځل دخیمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسیده او دخپلې خیمې په لور روانه شوه، نږدې نیمائې لاره ئې وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خیمې سره نږدې سیمه کې چاکولې ، هغه ته دا ویره په زړه شوه چې کیداې شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې یوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او یا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خیمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نږدې یو نیم دوه میله لرې ئې خیمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پیدا شو چې د هغې په ورکیدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصیبت کې و نښلې ، هغوی ډیرې ګرندۍ او چالاکه وې، بیا هم ویریده ځکه چې پر هغوی د بندیزونو د کلکیدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبې په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کینې لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې دکوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولاې ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یوسړې په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سرې په لور کړ ، دهغې ویښتان پرانستې و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نیمه شپه د پنډغالې د ساتونکو په ګزمه را وتلې و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي .

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه مابنام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ځارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائې کوچیانو په خیر هم را څرګندیداې شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکري پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوي و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلي دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړي خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولې دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګري ته په ټوقو کې ویلې و چې «الله دې وکړې چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالې بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړې خوقومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیری وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مړژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو وویني چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده ترمخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او يا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پيرى او يا جادوګره وي نو دهغې د ورکيدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډير انتظار وروسته بيا هم هغه سيورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بيا بيرته وروسته شو ، او هملته ودريد . دغه قومندان چې «فخرالمصري» نوميده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه » نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته داډ پيدا شو چې کوم پيرې او يا جادوګره نه بلکه انسان دې ، هغه د قوي هيکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تياره وه ، د شپې په چوپتيا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو او د نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زياده وه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمرې په څير ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځينو ځايو کې يوه يوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډيره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و دريد او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډير لرې کيڼ اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واوريد . هغه روزل شوى جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښايست او ښکلا روزنه ورکول کيده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کيدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه د کومې ونې تر څنګ پټه شوى وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقيب د پټونې شکل ځانته و نيو ، فخر د شپې تياره اندېښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و دريد نو هغه به هم ودريد ، خو چې د قدمونو اواز به بيا واوريدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوى و ، هغه په دې و پو هيد چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زيات عمر ښځه واى نو دومره ګړندۍ او دومره زياته منډه به ئې نه شوه وهلاې ، فخر نژدې دوه ميله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارينه ملګرو ځاې را نژدې شوى و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوى د ويرې په حال کې را پورته شول او د خيمې څخه بيرون را ووتل، يو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د يوه لرګي په سر باندې د را چاپيره کړل شوى ټوټې څخه جوړ شوى و چې روښنائې ډيره زياته وه . فخر خپله توره را وويستله او تيګاه وهونکي او رپيدونکې سترې ستومانه دهغوى ترمخ و دريد . هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بريښي. نجلۍ د هغوى څخه د يوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نيولي و کيناسته ، د مشال په رڼا سره مالوميده چې د هغې په مخ باندې ويره را څرګنده شوى وه ، دهغې سينه غورځيدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجوني ستاسي سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې .»

«نه !» موبي د هغې پنبې نورې هم ټينګې و نيولې، په ويره او ژړا کې ئې وويل «زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، د هغوی سلطان انسان نه دی سنډا دي !! سنډا. هغه د ځيرونکې حيوان په څير زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتيدلي يم .»

«کوم سلطان ؟» فخر په حيرانتيا سره ترې و پو ښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبي بولئ .» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وايي .» فخر وويل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسي څه کيږي او څه ډول اړيکي ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بيرون هوا يخه ده » يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکی کې کيږده ، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ، » هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل « ما ستاسي سلطان يو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د يوه ښايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسي لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي .» موبي وويل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وي او د بې هوشۍ وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تيکي کې کښيښوده او دهغوی سره دننه خيمې ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پو ښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دي ؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دي ، هغوی له ده سره ډيرې زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګيرله چې دا سړی معمولي سپاهي نه دي بلکه کوم مسئول وګړی دي ، ذهين او زړه ور هم دي ، دهغې خلکو څخه يوه (کرستوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبي ته ويلي و ، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ويلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړی و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللای او همدا رازنه غواړي چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تياري دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوريدلي و چې صلاح الدين ايوبي د کرچار له اړخه د تيرې په څير دي ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړې خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوريدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ويل «مونږ ډير خوښ و چې خداې مونږ د يوې فرښتې په پناه کې ورکړي يو. خو د لمر د پريوتو سره سم د سلطان يو ساتونکې راغی او ماته ئې وويل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډيره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ايوبي به ما په داسې بد نيت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ايوبي د شرابو صراحي پرانسته ، يوه پياله ئې په خپله مخکې کيښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عيسايي يم او سل ځله هم شراب څښنم ، په بحري جهاز کې عيسائې قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو يوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدين ايوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شي نه دي. خو ما ايوبي يوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عيسايانو څخه هم ډير چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبيدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په يوې کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پريښبولم ، هيچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزيده او زما هډوکي يو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږ خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې يو خيرونکې حيوان دي ،ماته سلطان ويلي و چې زما نورې ملګرې شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خيمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نيولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وويل چې که چيرې ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشيانو په څير سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځايه څخه را وتښتيدم ، که چيرې زما په خبرو مو باور نه کيږي نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کې يو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، « مونږ ته حکم کوي چې د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تيروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشيش ورکړي و، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګيرنه کې پادشاه ګرځيدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډيدله ، د هغې خواره واره ويښتان تور ځليدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډيره ښايسته ښکاريده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وويل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دويرې څخه شاته شوه.او وئې ويل « ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څير سلوک وکړې ، ته به ما خپلې خيمې ته يوسې او زه به يوځل بيا ستا د سلطان په غيږ کې کيوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتیا وه ، خو دا چپتیا کرستوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخرورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوی ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دي ؟»کرستوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلي ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو؟» کرستوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دې ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایاتاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوی هم وې نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وې ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

*****(۱۹)

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشیشو اغیز کړې و. عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبې ته هیڅ شونې نه بریښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبې په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دې او هغه وویل چې د ناجي سره وویڼئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاځون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ. او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نوفخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ «چې که چېرې دا سړې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و. دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئې په مسلمانانو باور له منځه تللې.»

فخر په ډيره ناقرارۍ سره د نجلۍ متې ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را ښکوده اووئې ويل «که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداې سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه ، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې دروائي خله.» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تيکي سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم.»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم.»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرستېوفر وويل «که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي ځنګ ته ورشه ، او دانجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لرې او موبې به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باوري سالار به ډيره پته توګه له دې نړی څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائي ، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې ، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، ځرنګه چې دا سړې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالې کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وې او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږې ، د هغوی ارادې مالوم نه وې چې څه دې ، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللې و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و. د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و. په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را ښتې و ، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوبښ هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کڅوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک ښکناک سامان هم ورته تيار کړ ، په دې شيانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشيش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې يوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړی ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپيريال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهيده ، يواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د ځمکې د مخ ډيره ښايسته پيغله ئې تر څنګ ده ، داسې پيغله چې سلطان ايوبي ئې پريښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځيدل .

«موبي ورته وويل « ته خو به د عيسايانو د قومندانانو او دخپل امير ايوبي په خير وحشي کيږې نه ؟زه هم ستا يم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بيا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چېرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم ،» فخر هغه سمدستي پريښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ويل « ماته يواځې همدومره ووايه چې ته ما د زړه څخه خوښوي يادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پريښولو پريکړه هم کړې ،» هغې په خپلو جذباتي خبرو سره د فخر په کمزوروا‌عصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټينګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تيريدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتيدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سينه باندې تکيه کړ او په پاڅه خوب بيده شوه. اوښ روان و او فخر ويښ.

*****(۲۰)

صلاح الدين ايوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفيان راغې ،سلطان د لمانځه له ځايه منډه کړه او بيرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفيان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خيريت دې» علي بن سفيان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطميناني ورځ په ورځ ډيريږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او ځارکښې پرې ايښې دې ، د هغوی له راپورنو څخه مالوميږي چې که چېرې دهغوی يو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پيليږي.»

صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خيمې ته يوړ ، على بن سفيان ورته ويل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه يوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دي دهغې اغيز يوه ذره هم نه دي راکم شوي، دهغوی دبې اطمينانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دي چې دهغوی سالاران د روم د بحيرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې برېښي چې هغوی دا احساس کړي چې دهغوی سالاران يا خو بندي کړاې شوی دي او يا له منځه وړل شوی دي.»

« که چېرې پاځون وکړل شي نوايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي تري وپو ښتل ،« ايا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکې وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،..... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچنۍ شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفيان ورته وويل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دي. ما د درونډ نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام ور استولي دي چې په مصر کې د پاځون نښې نښانې را پيدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تيارکړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نيمائې زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاځون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړني کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډير لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينګو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپنې په خاطر کړې دي ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينګو او دهغې يو زيات شمير فوځي سالاران دروم په بحيره کې په جنګي بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينګو د فوځ يوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځايه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوی پر هيواد باندې يرغل ورووړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينګ پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو ځځئې څه دولت او شتمنې هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل « ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان تري و پوښتل.

«ماته د يوې زرې په اندازه هم د صليبيانو د يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.« اندېښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دي ، د اسلام د کلا ساتوندويان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفې دهغوی د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيركوه هيځكله هم له ياده و نه باسي ، ځومره به ښه و چي هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته همامغه راوړي يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي ، علي !ما دکاکا شيرکوه د فوځ د تر ټولو لمړي دلګي قومنداني کړي ده ، زه دهغي سره يوځاي دري مياشتي د صليبيانو په محاصره کي وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه ، چي د ويري اوخوف څخه ځان لري ساته ،د الله تائيد او دهغي په رضا باندي باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شيرکوه تر قومندانۍ لاندي دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلي يم. په سکندريه کي محاصره شوی يم ، نژدي و چي ماتي سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسکر زړه بدي شوی و ، داچي ما خه ډول د هغوی حوصلي ستري او تازه و ساتلي ، يواځي زما رب پري ښه خبر دي. ان تر دي چي کاکا شيره کوه په صليبيانو باندي يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئي ماته کړه.....نو مونږ په دي قصي ښه پو هيږو ، ايمان پلورنکي د کفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئي ځومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل خو زه ويريدونکي نه يم ، زړه مي له لاسه نه دي ورکړي»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه !» علي بن سفيان ورته وويل« ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شوني بريښيده چي مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چي يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنکي را زيږوي او دهغي ايمان پلورونکي ځاي ناستي ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چي غداران او ايمان پلورنکي د کمزوري خلافت اونظام زيږنده ده. که چيري فاطمي خلافت په حرم کي نه واي را نغښتي نو نن به مونږ د صليبيانو سره په اروپا کي جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوی نه پريږدي چي د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله چي پادشاهان په عيش و عشرت کي ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوی دکفارو څخه ځواک اوکومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کي هغوی دومره ړندېږي چي دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له ياده باسي.»

«زه تل له همداسي خلکو ويريږم.»صلاح الدين ايوبي ورته وويل. « الله دي نه کوي ، که کله هم د اسلام نوم له منځه ځي نو هغه به دهمدي مسلمانانو په لاسو وي ، زمونږ دښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادي د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په ډاګه کوي چي يوه ورځ به مسلمان يواځي په نوم مسلمان وي ،خپلي سيمي او ځمکي به کفارو ته ورحواله کوي ، په دي حالاتو کي که اسلام ژوندي هم پاته کيږي نو مسجدونه به کم او قحوه ځابونه او دفحشا مرکزونه به زيات وي. زمونږ لوڼي به د صليبيانو په څير خپل وينتان ازاد اود بي حيائي په لور به درومي ، کفار غواړي چي هغوی پر همامغه لاره رواني کړي ، بلکه رواني کړي ئي هم دي ..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته کيږي. علي ! ته خپلي شبکي نوري هم باوري او خپري ئي کړه ، ما خپلو ملګرو ته ويلي دي چي ددښمن سيمو ته ولاړ شي او شپيني غلچکي يرغلونه وکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راټولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صلیبیان هم همدا سنګر مستحکم او اغیزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښۍ د جنګ له پاره تیاري و نیسه ،..... د هر څه لمړۍ کار چي باید ژر ترژره وشي هغه دادي چي د سمندر څخه څه صلیبیان خوندي را وتلي دي دهغوی یو شمیر زخمیان دي او کوم چي زخمیان نه دي نو هغوی په سمندر کي د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخمیانو څخه بدتر ګرځیدلي دي . دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندي ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تیرکړي دي ، ته هم هغوی ووینه ، او دخپلي ورتیا په مطابق تري پو ښتني ګرويزني و کړه ،»

صلاح الدین ایوبي دروازه چي راوغوښت او د سهارني چاي غوښتنه ئې تري وکړه ، او علي بن سفیان ته ئي وويل ،« پرون ئې څه زخمیان او یوڅو ښکلي ښاغلي شاته نجوني زما مخ ته راوړي وي ، په هغوی کي شپږ د سمندر څخه راوتلی بندیان دي ، د هغوی تر منځ په یوه زه شکمن شوم چي هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه د رتبي او مرتبي سړي ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووینه ، ددي تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجوني له ځانه سره راوړي وي ،» هغه علي بن سفیان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چي تاجرانو سلطان ته ویلي و . سلطان ایوبي ورته وويل ،« ما نجوني تر نظارت لاندي نیولي خو هغوی ته مي ویلي چي زه هغوی په خپله پناه کي اخلم . نجوني وائي چي د غریبو کورنو بچیاني دي او بیا دهغوی دا وینا چي هغوی ئې د یوه سوځیدلي جهاز څخه په یوي کشتۍ کي واچولي او په سمندر کي ئي بې اسرې پريښنوي ، بیا کشتۍ هغوی تر ساحله پوري راورسولي ، دهغوی دا خبره ما په شک کي اچوي ، ماهغوی ته ځانته خیمه درولي ده . او ساتونکي مي پري درولي دي . ته د ناشتي سمدستي وروسته دغه بندیان او دغه نجوني ووینه .

په اخر کي صلاح الدین ایوبي مسکي شو او وئې ویل « پرون ورځ په ساحل باندي د ګرځیدو په وخت کي پر ماباندي یو غشي را وویشتل شو چي زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګید.» هغه دا غشي علي بن سفیان ته ورکړ او وئې ویل « سیمه غره ایزه وه ، ساتونکي د لټون له پاره تر ډیر لري ځایه پوري ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشي ویشتونکي تر سترګو نه شو . دهغي سیمي څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چي ساتونکو ترما پوري را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجوني هم ماته را حواله کړي ،او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي تري په حیرانتیا سره و پوښتل . «ایا تاسي هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړي وه ،» ایوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسي کوم شي تر لاسه نه شو چي شک پري شوی وي.»

علي بن سفیان غشي په ډیر غور سره و کوت ، او وئې ویل « د سلطان او راز موندونکي تر منځ ډیر توپیر موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغي تاجرانو د نیولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چې ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه اوه نجونو څخه چې پرون زمونږ په قيد کې راغلې وې يوه ئې اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چې سلطان پرې اندېښمن کړو.»

علي بن سفيان په ژور فکر کې پريوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلې و، هغه علي بن سفيان ته راغي او سوکه ئې ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوی دي. دشپې ساتونکو وويل چې هغه د نجونو تر خيمې پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمې پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په سترګو نه دي کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و.»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ،« تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چې فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکې د ډلي قومندان ته وويل ، چې پرون چې دسلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللې و ، هغوی را ولئ ، هغوی همله ته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وې ، سمدستې همله ته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې همله ته وي نو هغوی تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او همله زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوی له هغه ځايه تللې وي نو سمدستي بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکې ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربې ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوی د څهرو او حرکاتو څخه په هغوی شکمن شوی و. هغه د نجونو شاته ودريد او په عربې ژبه ئې وويل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ.»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوی عربې ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې » يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلي» ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئي ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په يوه ګوانښ په عربې ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه ووايا ست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبري و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خير خبرې کوئ ، ايا زه تاسې پريږدم ؟» هغه ساتونکې ته وويل « دوی په خيمه کې کښينوه.»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د گشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفيان پوښتنې گرويزنې پيل کړې ، په اخر کې د نجونو د خيمې ساتونکې وويل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبيا د زخميانو د خيمې په لور ولاړ. لږ شيبه وروسته ئې ما اواز واوريد .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تياره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيورې تر سترگو شو ، او هغه سيورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفيان سمدستې همطته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شگلوړه وې د يوه ځاې څخه را په ډاگه کيده چې هلته څوک پورته شوی دي هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترگو کيدې ، يوه د سرې نښه ، چې فوځې بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځينه بريښيده ، ځمکه خامه او شگلوړه وه ، د کومه ځايه چې د ښځې د پښې نښې راغلې وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خيمې لورې ته يوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره ليدلې و. هغه د خيمې پرده پورته کړه او ورننوت.

دهغې مخ پيژندونکې سترگو زخمي بنديان له سترگو تير کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفيان ته وکتل ، او سمدستې ئې په زړيروې پيل وکړ. داسې مالوميده لکه چې ورته په ناڅاپه توگه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئې را وويست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې يوه بندې نجلۍ دې خيمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حيرانتيا وه او هم داسې څرگنده کړې چې هغه په هيڅ نه وې پوه شوی چې دې څه وويل. علي بن سفيان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هيږې ،زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلې ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوې ،» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وويل « دا دخيمی څخه بيرون و ساتئ ،»

علي خيمې ته ور ننوت او د بنديانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د يو بل اخطار په واسطه يو بندې وويل چې نجلۍ د شپې خيمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه. دې زخمې د بحري جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلې و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ويريدلې و ، هغه په بل کوم مصيبت کې و رپريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوې او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه يوائې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چې رابن دې پنډغالې ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمتې و ، خو دلته په را رسیدو سره هغه دومره واویلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتیا یرغل وکړي.

علي بن سفیان د یوه ساتونکي په لاربښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغي چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خیمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خو نن یواځې یو اوښ تر سترګو کیږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفیان هغوی ته وویل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ یاست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولای چې تاسې تاجران یاست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ویلې «دروند مشره !مونږ خو تاجران یو مونږ بې ګناه یو .» علي بن سفیان ورته وویل « د خپلو لاسونو ښت را و ښائې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را وړاندې کړل اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او د شهادت د ګوتې تر منځ ځایونه وکتل او د هغو څخه ئې یو د مړوند څخه و نیوه او ورته ئې و ویل«کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصومیت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ایوبي یو ساتونکي را وغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود . دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځاي چې ګوته د کځوړې سره لګیږی یعني هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته یوه نښه وه ، همداسې یوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالومیده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وویل ، « دا د سلطان ایوبي ډیر ښه غشي ویشتونکي دې او دا نښه د دې ثبوت دې چې نوموړي غشي ویشتونکي دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې یوه ډیره باریکه نښه وه، او داسې برښیده چې هلته هر څل کوم څه منښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي منښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نیول کیږي ، او کمان په ښي لاس نیول کیږي. داسې نښې د هر غشي ویشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفیان هغه ته وویلې « په دغه پنځوکې یواځې ته غشي ویشتونکي ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه یو راو نیوه او ساتونکو ته ئې وویل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ویشتونکي په غوږ کې څه وویل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرېږ ور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښیوت او هغه په تړپیدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وویل « په تاسو کې څومره دې چې د صلیب په خاطر په دغه ډول تړپیدو سره دخپلو ځانونو ځاریدو ته تیار یاست ؟» د هغې لورې ته وویئ» هغوی و کتل هغه سړي چیغې وهلې ، په خپلو وینو کې تړپیده او د سترګو څخه ئې د وینو سیلاب را روان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته وليږم... وواياست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ ؟ او چېرې ولاړ ؟»

«ستا خپل يو قومندان زموږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

«او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږ څه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلې خيمې څخه را تښتيدلې وه او ويلي ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومې يو قومندان راغې کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زموږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولې و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل« تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بيا هم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ، » هغه د همغوې په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته وليږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښوولې ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبې تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانود تعقيبولو په هځو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو . او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و درېد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نسته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و. د علي بن سفيان د بوې کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کې حشيش ورګډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې د اسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړي ، د ميوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا نه شو چې فخر المصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکې په څير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کځوړه له خپله ځانه سره واخسته، خو د کځوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولو او پاته کيدو سره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و.

*****(۲۱)

که چېرې موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسيدلاې نو بيا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپير نه راته، ځکه هغه زهر چې ناجي، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و. د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان ګرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبې د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په څير عام ولس ته ور وپيژني، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونو او ماڼيو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډيرې ئې عيسائې او يهودئ وی، د زلفو بنديان ګرځيدلي و. يوائې په نوم مسلمان پاته شوی و. د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عيش او عشرت کې مصروف و. هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبي په څير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وګړې دې دا قوم را وينښ کړي ،او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکاږي. دسلطان ايوبي د مخکينو جنګونو څخه چې دکاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوی وي، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کې راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبي دځلورو اوږو چت پرې را پرېوتې شو. هغوی په پټه د صليبيانو سره کومک و کړ. اوپه خپل هيواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه، او د ايوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څير و درول. که چېرې نورالدين زنګي نه واې نو نن به نه د صلاح الدين ايوبي نوم په کوم تاريخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه تر سترګو کيدل.

نورالدين زنګي د سلطان ايوبي په يوې اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه، کله چې صليبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې دځنډو څخه په اسلامی سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنګي دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و. سلطان ايوبي دخپلې څارکښې نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توګه هم د عيسايانو د بحري بيړۍ د ډوبولو او غرقولو له پاره بسنه کوله، او اوس چې علی بن سفيان د نورالدين زنګي په لور خپل دوه ګړندي پيغام وړونکې ددې خبر د ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانيانو د پاځون ګوانښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوی هم دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنګي يو ځانګړې شمير فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددي فوځ شميره دوه‌زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې څخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هرصورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په‌نظر کې نيولو په اساس هغه‌ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځای‌ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډيروخت ته اړتيا وه.

په‌نوم‌مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله‌وکتل چې په‌مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته‌کړل او دخپلو مخبرانو په‌واسطه‌ئې دا مالوم او خوره‌کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ‌کړل شوی هم‌دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په‌دغه‌لږفوځ باندې ئې، چې په‌مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائې فوځ‌بريد وکړي‌او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه‌ګټه ترلاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په خير د مصر په‌اسمان باندې راو غوړيږی او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه‌کړي.

علي‌بن سفيان قاهرې ته‌ورسيد ، هغه چې‌دچا په تعقيب پسې‌روان و ، هغه‌ته‌نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه‌خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه‌يوه ورته‌وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په‌تياره کې څه‌نه ترسترګو کيدل ، په‌هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه‌ته دا هم‌وروښول چې هغوی په‌کوم عمارت کې ورننوتي و. علي‌بن سفيان ته‌دا واک ور په برخه‌و چې هغه‌دې‌هملته د پلټنې له‌پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم‌ازاد فوځ نه‌بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ‌و خو علي بن سفيان‌ددې انديښنې له‌ويرې هلته‌د احتياط نه‌کار واخست چې هسې نه چې دهغه‌دا قدم په‌اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يوائې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه‌اصل موخه ئې‌داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکی پلانونه‌او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له‌پاره مخته‌تر مخه ځانونه‌تيار کړي. هغه‌خپلو جاسوسانو ته‌نوې لاربښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم‌وې. دانجونې نه عيسائې‌وې او نه‌يهودي‌بلکه د قحبه‌ځايو ذهينې او چالاکه نجونې‌وې ، خو علي‌بن سفيان هيڅکله‌هم پر هغوی سل په سله باور نه‌کاوه. ځکه چې‌دهغوی څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال‌هم‌و. هغو نجونو هم‌د موبي په‌هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي‌و ،مالومات پيدا نه‌شوکړای.

(۲۲)*****

علي‌بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه‌بيرون ستړې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه‌وه ، په‌پنځمه شپه هغه‌بيرون د شين‌اسمان لاندې ناست‌و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه‌ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به‌مالومات‌وه چې هغه په‌کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د بوه بل سړي سره يو ځاې ددې لورې ته راغې او وئې ويل « دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګڼو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې . » په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته هغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلی ئې ،؟»علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلې سپاهي يم» فخر په ښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا وړ يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړي واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کڅوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل « دا کڅوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کڅوړې څخه خوراک راکاوه. د هغه تر مخه هغه کڅوړه هم پرته وه چې ددې کڅوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلي او د هغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متائې په څير يوه ټو ته ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په ناارامۍ سره وويل « د خداى له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل « ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دي او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بې هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و څښله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاې پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاې په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوى به د شپې له اړخه ډير لرې تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کڅوړې څخه د خوراک ښناک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخري تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دي ، کله ئې چې په دربیم پړاو کې د خوراک ښناک د شیانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کښوره د اوښ د ځغلولو سره چیرې غورځیدلې وه ، انجلۍ ورته وویل ، چې بیرته ستنیږو چې هغه کښوره را پیدا کړو خو فخر المصري ورته ویل چې هغه دفوځ ځخه راتښیدلې انسان دي ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوې وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کښوره به ضرور را پیدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوړې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به د کوم کلي ځخه لړ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او یا ابادۍ په لور ولاړه شي او ویل به ئې چې بیرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کیناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربیمه شپه وه ، بل ماښام هغوی د ښاره بیرون د سوډانیانو د یوه قومندان ځای ته ور ورسیدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چینجي خوځیږي. هغه سوکه سوکه ریښتنې دنیا ته بیرته را وګرځید . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشیشو اغیز دې ، دهغې دپادشاهۍ انګیرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسیدل په همغه کښوره کې چیرې په دښتې کې لویدلې او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صلیبیانو پیغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ایوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوریدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چینجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په یاد شوی و چې د جنګ د محاذ ځخه را تښتیدلې دي ، انجلۍ (موبي) ته دا ځرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دي ، نو په دې اساس هغې دکومې ویرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وویلې چې د سلطان ایوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انګیرنه باید را پیدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړې خو په حقیقت کې هغه د شرابو او ښایسته نجونو سره سروکار لري.

دهغوی په اوریدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابیدار شوی و ، خوپه سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډیر وارخطا کړې و . انجلۍ قومندان ته وویلې چې که چیرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ایوبي په سنګر کې مصروف دي ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وویلې چې صلیبیان دوه درې ورځې ورسته یوځل بیا حمله کونکې دي ، او سلطان ایوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلې ، قومندان نجلۍ ته وویلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځای په فوځونو باندې یرغل یوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوریدلې او وئې ویل چې د نیمې شپې وروسته ئې هغه یوې بیلې کوټې ته یوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کینبود او دهغوی خبرې ئې اوریدې ، چې نجلۍ ویل « هغه مې د حشیشو په زور تر دې ځایه راوړې دي او په ټوله لار مې د هغې د میني محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د یوه ساتونکې اړتیا وه. د حشیشو هغه کښوره چیرې په لاره کې و لویده. که چیرې تر سهاره ورته یو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پیدا کړي.» ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې ځخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدل هغه ورته په ډاګه کيدل چې ويل ئې، چې شراب څښنې او بدکاري کوي ، د ډير څنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي «دا سړې اوس زمونږ له پاره بيکاره دې ، دا بايد يا بندي کړو او يا ئې له منځه يوسو.» نجلۍ هم د هغې تائيد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ويښ شوی و ، او د هغې ځايه څخه ئې د تيښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، د هغې دماغ د هغې سره ملتيا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډير وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنايي دخپريدو ترمخه د خطر د ځاي څخه ډير لرې وتلې و . اوس هغه ته د يوه بل تعقيب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر ستر ګو کيده ، که چيرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چيرې سوډانيانو نيولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه ټوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تيره کړه ، د حشيش غوښتنه ،ويره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ويستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بيا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او يا دا چې هغه اوس چيرې دې . د هغه په ذهن کې دا هم راغلل چې بايد دا عيسائي نجلۍ د هرې لارې چې کيداې شي ووژني . دا ورته هم په ذهن کې را ګرځيدل چې که اوښ او يا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ايوبي په پښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پيدا کيده نو د هغې تر مخه به تياره تياره را خپريده او هر څه به ئې ورته تياره کول . هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتيب تر علي بن سفيان پورې را ورساوه .

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به يرغل او پاځون کوي او دا په هره لمحه کې پيښيداې شي ، علي بن سفيان فکر کاوه چې سمدستي ځايي قومندانان دې لورې ته متوجه کړي او همدا راز سلطان ايوبي ته هم خبر ورکړي ،خو د وخت د ضايع کيدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پيغام ورسيد چې سلطان ايوبي ور غوښتې دې ، هغه حيران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ايښې و .

کله چې هغه د سلطان ايوبي سره وکتل نو سلطان ورته وويل «ماته خبر را رسيدلې و چې په ساحل باندې د صليبي جاسوسانو يوه ډله موجوده ده ، او د هغوی څخه يو څو دلته هم را غلي . زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسيدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پريښوه او دېخوا ته راغلم . زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډيره زياته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفيان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وويل « که چيرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاځون د تمولو هڅه کولې شم او يا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سيدو پورې ځنډولی شم . زه به همدغه خپله د څارکښنۍ شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شميره ډيره کمه ده ، د يرغل مخه نه شو نيولاې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاي ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیچا ته دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم. زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي.زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلې یم»

دري شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دي د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګي تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمې ښخوي. فوځ خپلې خیمی د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوی وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو ځغاستې اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځي تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دي ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګي تمرینات نه دي بلکه یو پوخ جنګ دي او هغه اور چې لمبې ئې خیژي نو په هغه کې د سوډانیانو دلښکر ډیره برخه ژوندی سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړي و. علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډاني لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډاني فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاي ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبي فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لورې ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په څیر ور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوی، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړ یو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل وراړولې و. همدا رازئې په کشتیو کې هم کوچنې منجنیقونه ایښی او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځاې په ځاې کړې وې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځاې ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولئ توغول پیل کړې، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه، د سوډانیانو آسونو به خپل پیاده فوځ تر پښو لاندې کاوه، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشوني شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې خیرولې، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولې و، د هغې مجاهدینو به د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ورګډ وله. دغه مجاهدینو چې سوډانیانو ته خومره زیان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکې یرغل و شو، دا د برق په څیر تیز او ګړندي یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدي شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکې یرغلونه پیلیدل، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د څغلولو اوازونه هم اوریدل کیده.چې په دوی باندې به د غلچکي یرغل وروسته بیرته خوندي ځایونه تلل.

دري څلورو اروپائي مورخینو چې په هغې ډله کې لین پول ، او ولیم په ځانګړې توګه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددښمن په زیات شمیر وګړو باندې د شپې د تیاري یرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ایوبي داسې یو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان وروسید.

په دې توګه سلطان ایوبي ددښمن د مخته تګ رفتار ډیر را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ځرخوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تیرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې یو شمیر جنګي مبصرین چې د جنګونو اوجګړو په تاریخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوریلا عملیاتو بنسټ اینبودونکي پخپله صلاح الدین ایوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه یو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانیانو باندې همدا طریقه ازمیینت کړه او یوائې ددوه شپو د غلچکي عملیاتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحیه و ځپله ، دهغوی په قیادت کې کو م داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفیان د شبکې غړي هم د سوډانیانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه یو ستر لښکر را روان دې چې د هغې سره مقابله به سوډانیان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تیښتې میلان را پیدا کاوه او په دې هکله ئې پوره بریاوي هم په برخه شوی. فوځ غیر منظم شو او خپور شو. هغه برخلیک چې د نیل د دریاب په غاړه ورته ورسید هغه ډیر عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دې ، په همدې وختو کې د نورالدین زنګي فوځ ، که څه هم د شمیر له اړخه ډیر نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسید .

یو شمیر تاریخپوهانو د هغوی شمیره د دوه زره سواره او دوه زره پیاده لیکلي دې او ځینو بیا ددې څخه لږ زیات ویلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدین ایوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قیادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانیانو پنځوس زره لښکر د سلطان ایوبي په اور کې را نښتي و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدینو د غلچکي بریدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدین ایوبي له پاره ډیرستر ملاتړ و .

سلطان ایوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولاې شول چې سوډانیان له یوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سیاسي زیرکتیا څخه کار واخست ، د سوډانیانو د قوماندې قومندانان ئې و نیول، او هغوی ته ئې دا وویل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه یوسي ، قومندانانو هم خپل حشر لیدلې و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ویره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځاې ئې د سوډانیانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړ. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړې، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښۍ او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و .

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د و ژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پېښو لیکونکو اوتاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډېر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرې یا (د پېښوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډېر څه لیکل شوی. په دغه ډایرې کې د سیف الله یادونه په ډېره تفصیلي توګه شوی. دا سړې چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کېږي د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندي و ، د پېښو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومرې نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو څرنګه چې هغه د کوم ځانګړې حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدېره کې ښخ کړ، خو دهغې هدېرې شتون ډېره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدېرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس) » و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکې اونفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکې او نفرت نه ډکه ډله، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دي ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مخته راغې نو بیا هغه «"میګنا ناماریوس"» ووژل شو او دمړو وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه ډکو پیښنو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې « ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې ووینئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلي او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئې (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و ، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړې ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپې افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپې یرغل په واسطه ددې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کینښودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګي بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شونډې رپیدلې، دهغه د بیړۍ ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه خیرلې او سوځولي و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ایوبي د ځواکونو د برید ورسته را پیدا شوی و ، غرقې شوي وي دا یوه معجزه وه چې د ایملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډیرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسید. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسیدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسیدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهیانو ته ډیرزیات انعامونه ورکړل.

صلیبي مشرانو هملته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک یواځې په سوډاني سالار ناجي کیداې شو ځکه دوی دهغې د لیک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بیړه ور لیږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د لیکنوا ړیکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې لیک ، لیک دود د هغې د پخوانیو لیکنو سره یوځاې کړ نو شک ورته پیدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولي و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسیدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکي او دې راز را سپړیدونکي هیڅوک نه و چې ورته ووائي چې سلطان ایوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړې دي ، او د شپې په تیاره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا لیک پخپله د ناجي د لاس لیک و. خو د یرغل تاریخ ئې سلطان ایوبي تبدیل کړې و ،د څارګنبې دا ډول مالومات له هیڅ ځایه نشواې تر لاسه کیداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کوموشتو پایلو څخه پاې ته ورسید، د ایملرک دخولې څخه یوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او ستړې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې و ځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئیسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا یوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې یواځې ریمانډ پیژنده ، هغه د ریمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د یرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پیاده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صلیبیانو بیړه راغلې وه او دابیړه دهغه د سترګو تر مخ د سلطان ایوبي د ډیر لږ فوځ په برید تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همله دمصر په ساحل کې اوسیده او ډیرزیات مالومات ئې را ټول کړي و. ریمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته وروپیژانده ، نو ټول ترې سمدستي راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صلیبي مشرانو د سلطان ایوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم یو جاسوس د سمندر څخه اخوا لیږلي و . او دهغې د مرسته له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښیاسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وویل چې رابن د زخمیانو سره یو ځاې د زخمي کیدو په بهانه دصلاح الدین ایوبي تر پنډه غالي پورې ورسیدلې دې د هغه پنځه کسه همله د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې یو سړې په سلطان ایوبي باندې یو غشې هم وروویشتې و ، خو غشې خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نیول شوی دې او هغه اوه نجونې هم همله بندیانې دي ، که څه هم هغوی ډیره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ایوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ایوبي يو ډېر پوه رازموندونکي چې علي بن سفیان نو مېږي په ناڅاپي توګه راغي هغه يوځل بيا ټول و نيول ، او دپنځو څخه ئې یوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو څخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وويل « ما د خپل ځان په هکله ويلي و چې زه ډاکټر یم په دې خاطر سلطان ماته د زخميانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځايه څخه خبر را ورسيد چې سوډانیانو بغاوت کړې و خو دسلطان ایوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانیانو سالاران او مشران د ایوبي په لاسو کې کنبيوتل ، اوس رابن ، څلور نورکسان او شپږ نجوني د ایوبي په بند کې دي او ایوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دي ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډېره هو ښیاره ده بې درکه شوې ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبينا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ایوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډېره ستونزمنه توګه راوتلي يم ، په ډېر زيات جرأت سره مې له هغه ځايه ځان را وويست او يوه ګړندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلي يم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجوني ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په ځنګول او خوندي کول ډېر اړين دي. تاسو پو هيږئ چې هغوی ټولې ځواني او په ګوته را ټولې کړل شوې ښایسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګيرې وي ستاسې د تصور او انګيرني څخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وويل.

« که چېرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونو د خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو يم.» ريماند ورته وويل.« خو د خواشينۍ ځاي دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشيانو په څیر سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وايي ، زه به د هغوی د خوندي بيرته راستنيد په اړه خپلې هيڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کيداې شي ، » رابرټ ورته وويل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د ځارکښۍ له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قيدو بند څخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نيمائې خزانې مصرفولو ته تيار يم.»

« دا نجونې يوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي » جاسوس ورته وويل « هغوی روزل شوې دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوې نجونې پيدا کيږي چېرته ! تاسې به په ډېره ستونزمنه توګه داسې يوه نجلۍ تیاره کړئ چې هغه دې د دښمن سيمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بیا دې ددښمن د عياشۍ له پاره وسيله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخريب کاري پيل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځي او تر څنګ ئې د ا ګوابس تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بیا اذيت ناکه سزا ورکوي او په ډېره خرابه توګه ئې وژني..... دانجونې مونږ په ډېر زيات قيمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مو روزلي دي او بيا مو په ډيره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړي ، په يوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ايا ته په باوري توګه ويلای شې چې نجونې به د ايوبي عسکري پنډغالی څخه ازادي او را وويستې شو؟» اګستس تري وپو ښتل.

«هو دروند مشره !» جاسوس وويلې « هغوی را ويستل کيدای شي خو ددې کار له پاره په غير معمولی توګه د زړه ورو او تجربه لونکو وګړو اړتيا ده، دا هم کيدای شي چې هغوی رابڼ ، دهغې ځلور ملګري او دا نجونې قاهرې ته يوسي. چې بيا به ئې د هغې ځاېه څخه را ويستل ډير دراندہ تماميږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګيرولای شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سړي بايد داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذيتونو ګاللو ته چمتوالي ولري.

«مونږ بايد په هر قيمت چې کيږي دا نجونې بيرته را ستنې کړو » ايملرک په غُصّه وويل ، هغه څه چې د روم په بحيره کې پرهغه تير شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور ليونی کړې و . هغه د صليبيانو د متحده بيړی او په هغې بيړی کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هيله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړې به دده په سر و تړل شي. خو سلطان ايوبي هغه ته د مصر تر ساحله پوري دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځيدونکي جهاز کې د سوځيدو څخه خوندي پاته شونو جهاز ئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپيږي او دخبرو په وخت کې يا ميز په سوکانو وهي او يا خپل ورون په زوره زوره په څپيړو وهي او بيا خبره کوي. هغه وويلې « زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ايوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ويستلو له پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له کومې ستا تائيد کوم ، ايملرک پادشاه !» ريماند ورته وويل ،« مونږ بايد دا روزل شوی نجونې دومره په اسانی له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې تولو ته ډاګيزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجونې ور ننوتې دي او څومره مسلمان واليان او اميران د همدې نجونو په لاسو کې لوبيږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې دصليب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ويشلې دي. په هغوی کې يو والي نه دې پاته ، هغوی په عيش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبيږي. يوازې نورالدين زنګي او صلاح الدين ايوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم يو هم ډير ژوندي پاته شو نو بيا به زمونږ له پاره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې وي نو د هغې مطلب خو داشو چې دا وګړي دهغې څه نه هم زيات خطرناک دي تر کومه پوري چې مونږ انګيره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخريب کولو محاذ پرانستل هم اړين دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باوری د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکارد اخستلو له پاره سخته اړتياده .»

«مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړين دي» د اوم لويې وررور رابرټ وويل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوريو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنيو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو يوازنی لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عياشی سامان تيار کړئ نو بيا هغوی دخپل دين او ايمان څخه هم لاس په سر کيږي. بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ايمان په ډېره آسانۍ سره اختستلاي شئ» هغه دخپلو خبرو د تائيد له پاره د عربو د څو رئيسانو ، امرانو او وزيرانو نومونه واخستل چي صليبيانو د ښځو ، شرابو او شتمنيو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندي خبري وشوی اوبيا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پيل شو. اخر دا پريکړه وشوه چي شل زړه ور کسان دي ددي کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پوري و استول شي ، سمدستي ئې ثلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخی و ښوولي او ورته ئې وويل چي شل کسان بايد و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددي موخو د تر لاسه کولو په لار کي د خطرونو په اړوند بحث وکړ، يوه قومندان وويل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسي يوه ځواک په تيارولو لګيا يو چي ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کي شپيني غلچکي عمليات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بريدونه وکړي اوهغوی ارام ته پری نږدي داسي ځواک له پاره مونږ يو څو کسان ټاکلي هم دي.»

«خو دا وګړی بايد سل په سلو کي باوري وي» اګستس وويل. « هغوی زمونږ اوستاسي له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کيداې شي چي هغوی هيڅ هم و نه کړي او بيرته را و ګرځي او وواېي چي هغوی ډير څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددي خبري په اوېدو سره حيران شئ» يوه قومندان وويل « چي زمونږ په فوځ کي داسي سپاهيان هم شتون لري چي مونږ د زندانو څخه راويستلي دي ، دا وګړي غله ، لار وهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډيري اوږدي اوږدي سزاګاني ورکړل شوی دي ، هغوی به په بنديخاڼو کي مړه کيده ، مونږ دهغوی سره خبري وکړي نو هغوی په ډېر جوش او ميني سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددي مالوماتو په هکله هم حيران شئ چي په دغه ناکامه يرغل کي همدې مجرمو بنديانو په ډېره بهادرۍ سره څو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی يرغل له پاره دري همداسي کسان استوم.»

تاريخپوهانو ليکلي دي چي په مسلمانانو کي دعيش او عشرت ميلان ورځ په ورځ مخ په زياتيدو و، او اتحاد او يووالي ئې له منځه تلونکي. عيسايانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عياشۍ هر ډول سامان او وسايل تيار کړي و.... اوس هغوی دا هيله کوله چي مسلمانان به په يوه يرغل سره له منځه يوسي ، هماغه و چي د هغوی پر خلاف ئې په عيسائي دنيا کي د نفرت او کرکي يو توپاني پروپاګند پيل کړ او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کي د ورګډېدو بلنه ورکړه ، ددي پروپاګند په ځواب کي او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کي دګډون له پاره دهغوی د ټولني د هري برخي خلک په صليبي لښکر کي ورننوتل ، په دوی کي عيسايي ملايان (پادريان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمين هم ، چي د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړي وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د يو شمير هيوادونو په بندي خاڼو کي هغه مجرمين چي د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کي د ورګډېدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددي مجرمينو په اړوند عيسايانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغي تجربي له مخي يوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو په خاطر دهمدي بندي مجرمينو د ډلي څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ناوخته پورې شل ډېر زړه ور او ذهين روزل شوي وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومې هم شامل و. نوموړي د روم د جيل څخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تښتيدلی و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوې وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانيږي چې راين او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډېره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لار ښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

(۲۴)*****

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولی و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوي و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر تر مخه ولاړ وو . هغوی وسله پر ځمکه ايښې وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلی و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و . په دې سوبه کې د هغه ډېر زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډېر زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه برياوې دجاسوسي نظام برياوې وې. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې تر لاسه شوي ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډ غالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې تر لاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوی وي ، هغه د سوډانيانو دبوه قومندان «بالبان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې بالبان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دي تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلی ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چېرې پټه شوې ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل » اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللی وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

« ډېره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د ا ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دي. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردي پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې « د بهر د یرغل مخه و نیسو اوکه خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست، دیانت لرونکي او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي ور رسولي، تاسي خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لورې ته یوسئ، داسلامي سلطنت پولې نشته، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د الله ج دغه ستر مذهب اسلام، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوي نه شي کولې، د کور د ځراغونو څخه مه ویریږئ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځای د ایمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«دروند‌ه سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړای شو.» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلي کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتي لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللې و، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځای استولې و چې رابن، دهغه څلور ملګرې او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت، هغه د هغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و، کتل شوی، علي بن سفیان د بالیان کورته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې، په هغوی کې به چې دکومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غیبوله، او د هغې پر ځای به ئې ځوانه نجلۍ را ورله، هغو خدمتګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلې و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه، بالیان دهغې غلام ګرځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه، خو ځرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګرې و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان ترمخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چيرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دې او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کنبيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې ځلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغوې له منځه وړم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د ځلورو پر ځاې شل سپاره ورکړي ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللای ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته ترلاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللې دي.

(٢٥)*****

په دې وخت کې باليان د همدې صليبي نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښننه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يواځې په مصر او سوډان کې دي خوددغې ايټاليائې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه ځرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و. خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر ځرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يواځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل ،او يا تررابن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه ځرګنده چې رابن او دهغې نور ځلور ملګرې چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوې دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې څو ځله هغه ته ويلې و چې ګړندې ګړندې ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړې اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چيرې چې ښه او شين سيورې وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئي پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئي خبره اغېزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړ او لږ څه لرې ئي له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږې چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم.ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږې اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځاي چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړې او سوبه ترلاسه کړې هغه زه دخپل حرم وینځه و ګرځولم او په رانده توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائي سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشي له پاره له ماسره ځي اوما ته وائي چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چېرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به داسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځاي نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه وراچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په خیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ورښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویستله او دا اواز ئې واوریده، «دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چېغه راووته، هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلاې شول چې تا هغه وواژه، د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل «مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یو هم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چېرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او ځملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شاباسي ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وې ، هغه د (موبي) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبي) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګړندې تګ وکړو ، خو باليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده. (موبي) اوس نه شوه ازادېداې ، هغې کتلې و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځاې ډير مصروف او مشغول شوی و.

*****(۲۲)

د ساحل دپنځو غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادې تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د يرغل او ويرې ګواښ شتون نه درلود. د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده. خو هغوی دا هير کړې و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشې ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسمانې زړه را ښکودنه ، اروپائې رنګ ، ځوانې او د هغوی بې حيائې داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکودډلې قومندان يو مصرې ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوي او ورګوري اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پيدا کيږې. او همدې خندا هغه مصرې ځوان د موم په څير ويلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولومابنامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غواړې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړې.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاځيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وپښه کړه او يوه ځانته ځاې ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړې دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپې توګه په جهازنو اورولګيد او جهازونه په اورکې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې. کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اورې ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوسانې دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمې ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کځوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تاڅخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بریښي او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تاته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والي هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او میني یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کړچار ئې زهر وروشیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او دشرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه . هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږي چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږي.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوی و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دې ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

«ګوره !ما اوس یوځل بیا هغه ته ورورې» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل « که چېرې ته باور نه کوي نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سرې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چېرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، «زما سره یوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دې ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړي ، ته به بیا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوڅو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د دريو ورځو پر ځاي شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګرې د تيښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شوني نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکرکولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي ، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و ، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په سترګو شوې. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان ، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړې دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاې ، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوې و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله ، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لرې ولاړل ،نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه ، نو مصري قومندان لاره بدله کړه ، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاې دي. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ اوعياشې له پاره ورته لاره همواروي ، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې ، چې له مونږ سره خطرناکه بنديان دي ، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو ، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري ، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دي چې ژر رسيږم او يا وروسته ، ورتپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي ، له تاسې څوک نه پوښتي ، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې اومشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاې کې څه تپوسان،کارغان او نور غوښې خوړونکې مرغان، چې الوتل او کښيناستل ، تر سترګو شول ، دا ددې ښنبه وه چې هلته څه شې مردار شوې دي ، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوې وه. د ګڼو دښتې بوټو څخه هم ډکه وه ، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ورننوتل ، لاره پورته تلله ، دوی ته د يوه لوړ ځاې څخه يو سترډاګ تر سترګو شو ، په همغه ځاې کې د تپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شوراو زوږ را ته ، لږ څه نور هم مخته ولاړل ، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومرې دي، بد بويې هم وه ، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځې يرغل په پايلوکې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي سپرو مجاهدينو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندي يرغل کړي و او هغه فوځ ئي خپور ور کړي و ، مخته ترڅو ميلوفاصلې پوري لاشونه پراته و . سوډانيانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و ترلاسه شوی ، د بنديانو ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي ځخه په څنګ تير شول.

کله چي قافله له هغه ځايه تيريده نو هغوی وکتل چي د لاشونو په شاوخوا کي وسله هم لا تراوسه پوري اخوا دېخوا غورځيدلي او پرته ده ، بنديانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کي خبري و کړي او رابن هغې نجلۍ ته، چي اوس ئي مصري قومندان په خپله ولکه کي اخستي و ، يو څه وويل. لاشونه تر ډيره پوري خپاره پراته و ، په ښي اړخ کي د غونډيو تر منځ يوه شنه سيمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وي ، دا شنه سيمه همداسي پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغې ، نجلۍ ورته وويل دا ځاي ډير موزون دي همدلته پړاو وکړئ،» مصري د قافلي مخ را وګرځاوه او د همغې شني سيمي څنګ ته د اوبو د چينې سره يو ځاي ئي واړول ، شپه همدلته تيريدله.

ټول د اسونو او اوښانو ځخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پريوتل ، د شپې د تيرولو له پاره د ښه ځاي په لټه کي شول ، ددوه غونډيو تر منځ ځاي پراخه او شين هم و ، نوهمدا ځاي ئي د شپې د تيرولو له پاره و ټاکه.

کله چي د شپې تياره خپره شوه نو ټول ويده شول ، مصري ويښ پاته شو او دا نجلي هم ويښه وه ، هغه ته په ځانګړي توګه په همدې شپه ويښه پاته کيدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کي مدهوشول و . څه وخت چي هغې د خلکو د خراټو اواز واوريد نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خيمه کي اوسيده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئي يوړ او دهغې ځايه څخه ئي نور هم د لري تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغې د غوښتنو غلام ګرځيدلي و ، هغه ته دا احساس هم نه و چي نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لري له ځانه سره وړي ، هغه له هغې سره په څنګ څنګ کي ته ، نجلۍ هغه ددريو غونډيو څخه هم لري يوړ. هلته هغه و دريده او مصري ئي په خپلو متو کي را ونغاړه ، او بي هوشه ئي کړ.

کله چي رابن وکتل چي قومندان له خپله ځايه تللي دي او نور ساتونکي په ژور خوب ويده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل يو بل ملګري را ويښ کړ اوهغه خپل بل ملګري او په دې ترتيب څلور واړه را پورته شول ..... ساتونکي له دوی څخه لږ څه لري ويده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بي پروا کړي و چي هغه به د شپې له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړي رابن په سينه و خوئيد او د ساتونکو څخه لري ولاړ او دهغې وروسته دهغې هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تيب د هغه ځايه لري ولاړل . د غونډيو په اړخونو کي هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئي د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول . هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطې ئي تر لاسه کړي ، يوه يوه برچه ئي هم را واخسته ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ويلي و چي د قومندان څخه وغواړی همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخسته اوبيرته راغلل ، اوس نو هغوی يو ځاي او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ويدو ساتونکو ته را ورسيدل ، رابن د يوه ساتونکي په سينه باندي دبرچې د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د يوه يوه ساتونکي په سر ولاړ و. دا ډير بريالي چال و . هغوی کولي شول په يوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه يوسي او دپاته يولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بریښیده. یوائې د اوښانو خاوندان او یو مصري قومندان پاته کیدل. هغوی هم ډیر اسانه ښکار وو . کله چې رابن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندې ئې تر غوږو شو او یو غشي د رابن په سینه کې ور ننوت. ددې تر څنګ یو بل غشي د رابن د ملګرې په سینه کې ورښکته شو. هغوی په غورځیدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشي راغلل او دوه نور بندیان ئې را وپرځول ، اخری بندي د تیښتې له پاره شاته و ګرځید او یو غشي ئې په اړخ کې و ننبت ، دا کار دومره په چپه چپتیا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشي ویشتونکې مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکي وو چې خپل قومندان ته ئې ویلي و چې دوی باید ژر تر ژره خپل منزل ته ورسیږي. هغوی ریښتوني او صادق وو ، هغوی ویده و چې دغه څلور واړه بندیان د هغوی د څنګ څخه تیریدل ، د هغوی څخه د یوه سترګې و غوړیدې ، هغه خپل ملګرې هم را ویښ کړ اود دې بندیانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل هغوی دا اراده کړې وه چې که چیرې دا بندیان د تیښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه یوسي ، خو ددې د مخه هغوی غوښتل ووینې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تیاره کې تر سترګو کیدل همغه ئې لیدل ، بندیانو وسلې را واخستلې او بیرته راغلل نو دا دواړه ساتونکي هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کې ورته پټ کښیناستل ، خو کله چې دې بندیانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشي را وورول ، او بیا ئې دغه څلور واړه له منځه یوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالومیده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکي هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر یوه لاش کې یو یو غشي ورکښیوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او یوه نجلۍ هم له صحنې څخه غایبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بندیانو په سینو کې غشي ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګیډه کې هم یو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دربیمې غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وینو ترې معلومیدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بندیانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځای په پورې له ځانه سره یوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګرې به یوه وینه تویونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري یوې غونډۍ ته بوت او هملته ورسره کښیناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډیو څخه په لږه فاصله کې بالیان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. بالیان د (موبي) سره یو ځای د یوې غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و.(موبي) هلته د کښیناستو له پاره یوه درۍ هم راخستې وه ، بالیان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځای کې عیش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتیا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوریدل ، هغه ټکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوریدو هڅه وکړه. دا اواز د یوې نجلۍ و ، بالیان او (موبي) په ډیر احتیاط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سیوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګندیده چې یوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډېر غور سره ئې دهغوی خبرې اوریدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې ځرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پیدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورتلل کېږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګیزه وې ، په هغې کې دهیڅ ډول شک ځاي نه پاته کیده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوریتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عیاشۍ اله جوړه وې ، (موبي) دا فکر و نه شو کړاي چې شاوخوا ته که بل څوک وې او دوی وویني او یا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پایلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د بالیان په غوږ کې ئې وویلې « دا مصري دې او زما د یوې ملګرې سره عیش کوي ، دانجلۍ باید په ځنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د بالیان دنور زیات را وپارولو په خاطر وویل «دا ډېره ښایسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې یوه بله ښکلې هم ورزیاده کړه.»

بالیان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وویست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننویست ،دویم ځلې یې خنجر را وویست او یو ځل بیا ئې په ډېره ګړندۍ توګه یو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وویل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، بالیان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راوړل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه یو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځیده. هغه دې لورې ته راغې خو دبالیان ساتونکو په یوه غشي د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځایه پورې دبالیان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

بالیان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. بالیان دخپلو ملګرو سره په تیاره ارخ کې و . هغه ته د مشالونو په رڼاکې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کیدې ، ساتونکې ئې هم لیدلې شول . دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ویشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دواړو په سلګو سلګو ژړا پیل کړه. د (موبي) په را پارولو سره بالیان خپلو ملګرو ته وویل چې دا ستاسې ښکار دې، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شمیره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دبالیان ملګرو په کمانونو او لیندیو کې غشي کښیښول ، ټول غشي په یو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بیا په کمانونو کې شپږ غشي کښیښول شول او په یوه ځل د بندیانو شپږ ساتونکې له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه یوړل ، پاته دوه و چې یو ئې په تیاره کې ځان ورک کړ. دویم تنبلې وکړه او په یوه وخت د سوډانیانو ددرې غشو ښکار و ګرځید. درې اوښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځاي کې موجود نه و. هغوی هم په تیاره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼاکې د لاشونو ډېرې په سترګو کیده ، په هر لاش کې یو یو غشې و رننوتې و ، خو په یوه کې درې غشې و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره یو ځاې شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکې آس اواز تر غوږو شو چې په یوه منډه د هغه ځایه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ، سمدستي ددي ځاې څخه وکوچېږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل او خپل ځاې ته ولاړل، هلته په رسيدو سره ئې وکتل، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاي، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښي دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبي) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګرې دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبي) ورته وويل «چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسې يوه اتفاقي خبره وه، هغه ويلي و چې ماته داسې تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې يو ناڅاپه يو له بله سره نه واى کتلي. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خداى زمونږه څخه ناخوښه معلوميږي، مونږ چې هر کار ته لاس ور اچولي، لاس مو تش را وتلي، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتې سره مخ شو، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

«زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم درونه غځوي» باليان ورته وويل «تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته درې کسان رانوتي وو. هغوی يو اڅې په ايټاليائي ژبه خبرې کولې، د بڼې او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندي را وبلل شو چې په مصري ژبه هم پو هيده، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې، دهغې درې کسانو څخه يو د پوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول، درې واړو يو ډول خبره وکړه، «د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلې و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلې وې، هغوی هم هدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د ځارکښې سره کوم اړيکې نه لري، مونږ غريب او مظلوم خلک يو، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غريبانو خويندې د ښارکښې کولو جرأت وکړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هکله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يوازې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو .»

«زمونږ سره بله کومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وويل « همدا اوه نجونې وې چې د هغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، که چېرې غوارئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره د کتلو اجازه درکړي.»

«نه !» يوه وويل « زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وي ، زمونږ خويندې به په سمندر کې ډوبې شوی وي او يا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وي.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه د دې کليوالو ميلمنو ډير عزت او ښه ميلمستيا وکړه ، او په ډير درنښت ئې رخصت کړل ، که چېرې هلته علي بن سفيان وائي نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پريښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتي زيرکتياو به سمدستي دا درک کړې وای چې د غه درې واړه دروا‌غ وائي ...... هغه درې واړه ولاړل ، هيچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر ما ښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندي د غونډيو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څير نور اتلس کسان د دوی په انتظار کې ناست و. د هغوی د ريو څخه چې کوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس» و ، دا د صليبيانو هغه کماندو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امکان په صورت کې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه نور اړين مالومات هم تر لاسه کړي و.دا ئې هم معلومه کړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهر کې ميشت دي ، د شدّاد سره د خبرو کولو په وخت کې کله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلکه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې د هغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوې ستري کشتۍ کې راغلې وه ، او خپله کشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځاې کې ترلې وه په کوم کې چې سمندر غر پرې کړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلکو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه تر لاسه کيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم کتلي و چې د فوځ د سپرلۍ اسونه او اوښان په کومو کومو ځايو کې ترلي دي. هغوی دا هم کتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه کار نه دې ، يو يشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه کار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډير وخت پاته و . هغوی په پښو روان شول ، که چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوی وې نو هغوی به د بنديانو سره په لار کې يو ځاې شوی وای . اوس نو هغوی دا فکر وکړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې کولو په لارو غور او فکر وکړي. ټول په دې يو هيدل چې دا د ژوند او مرګ کار دې ، صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د برياليتوب په صورت کې چې کوم انعام ټاکلې و هغه دومره زيات و چې د هغه د ترلاسه کولو په صورت کې ئې ټول عمر د خپلو کورنيو سره يو ځاې د هيڅ ډول کار کولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاې شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوکونې په جرم د برش کاله بند ورکړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا ځلورويشت کاله او د بل سزا اوه ويشت کاله ټاکل شوی وه . په هغه وختو کې بندي خانې د قصاب خانو په څير وې ، مجرم انسان ئې انسان نه ګڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د ځرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاې ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان او عراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر ..... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ......«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه. په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځاې کړې و . کوم پادرې چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و ببنلې شي. او که چیرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوی وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلي وه. په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولة چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکي جهازونو څخه خپل ځانونه په ځنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و. هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و. همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپورئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شرګید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته څغلولې و. د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلي و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو او د سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « دسلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې. د تیارې څخه غشې راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تياره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانيانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتيدلې و. هغه خپل اسپ د تميدو او دمې کولو پرته پر پرليپسې توګه را ځغلولې و. هغه دومره اوږود سفر د نيمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان او د فوځ يو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصيل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانيدو د وخته خپله خبره پيل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې وويل چې هغه د يوې بندی نجلۍ سره خپل عيش کاوه او د پاته نورو بنديانو څخه بې پروا شوی و . اوبيا هغه څه چې په لاره کې کيدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګيزه نه شوه کړاې چې په دوی يرغل کونکې څوک و.

سلطان ايوبي علي بن سفيان او خپل نائب سالار ته وويل « ددې مطلب خو دا شو چې صليبي ګوريلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کيداې شي» علي بن سفيان ورته وويل « کيداې شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښايسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډيره په زړه پوري خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوريدلې» سلطان ايوبي ورته وويل « هغه وويلې چې نارينه بنديانو د سوډاني ځپل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکی ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه يوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګيزه کيږي چې صليبي غلچکي ډلې د هغوی تعقيب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، دروندە سلطانه !» نائب سالار ورته وويل « هغه کار چې بايد سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لاربنونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګرندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقيبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

« زه به خپل يو معاون هم ورسره و ليږم» علي بن سفيان ورته وويل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ايوبي وويل او زياته ئې کړه چې « پريږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تيار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چيرې اړين ئې ګڼئ نو د زياتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځايه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي وويل. هلته بل داسې څوک نه و ، کيداې شي چې يرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چيرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوريلا او غلچکي وګړو شميره هم له دې څخه ډيره نه وي » يوه نائب سالار وويل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نيسو.»

«دا ياد ساتئ چې هغوی غلچکيان دي» سلطان ايوبي ورته وويل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چيرې تاسې يو جاسوس او يا غلچکي کس نيسئ نو داسې و انګيرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نيولي دي. زه ددښمن د يوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پريښنوداې شم. يوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅاته زیان نه شي رسولی خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه په یواځې ځان د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي ، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که ځار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي ، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي تر لاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسئ خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تیار او و استول شو.دهغوی لاربنود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدین» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبي) د تعقیب په خاطر ور ولیږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بیرته را نیول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسیزه کماندویي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاګیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

*****(۲۹)

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه ډیره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه ، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ورښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده ، بې شمیره ولاړ اوښان تر سترګو شول ، دا اوښان چوکول کیدل او خلکو ترې باړونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده ، پاته نور ټول داوښانو خاوندان و . دا یویشت صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل ، د اوښانو او اسونو شتون ورته داسې بریښیده لکه خوب چېویني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ویل « مونږ په ریښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صلیب کرشمې ووینئ ، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلۍ را لیږلې دي ، ستاسو دهربوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په خنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خداې زوي ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دې»

د ستړیا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائې را پیدا شوه. خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړې ، چې ددومره بې شمیره اوښانو او آسونو څخه به چې دبو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلۍ تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدینو ته ئې خوراکي مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځای کې تم شوي و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسي اوه نجونې ، زما دغي شپږ دوستانو زما سره ډیره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش اوعشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائي ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته وواېه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کیدلای» (موبي) په ډیري غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اختتل شوی وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غیږو کې لوبیدلې وي. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم اوخپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوی ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشي ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو. مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دي ،مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي. یا خو د صلیبیانو دغه یو پښت کسیزه ډله لمړني کماندویان و او یا ددې تر مخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدینو د شپیني عملیاتو هغه لړۍ ازمیښت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکي او کماندویي عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځاېو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته » د جنګ دطریقي د برياو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګرندیو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و . او ددښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپيني او غلچکی عملياتو پهاړوند فکر نهوکړې ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې يرغلونهکول او لوټول به ئې. سرکاري قافلي به تل خوندي پاته کيدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ويرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلي تيرې شوې وې او د همدې سيمې څخه تيرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زياتو اقداماتو له پاره اړتيا نه ليدل کيده.

دا قافله هم په پوره بې پروائي سره د محاذ پهلور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځاې جوړ کړې و. ددې ځاې څخه لږ څهدمخه د قافلي له پاره ډير سترګوابن متوجه و. صليبي قومندان خپله ډله په يوه ټيټ ځاې کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و وينې چې په قافلي کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسلهوال ساتندويان دي او څه ډول خطر او ګوابن هلته شتون لري. بيا هغوی د شپې د يرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سربښندنې کمښت هم نه و ، د هغوی هر يو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تيار و.

دنيمائې شپې څخه ډير دمخه هغه دواړه ، چې د قافلي د ليدلو له پاره تللې و ، بيرته راستانه شول. هغوی وويل «چې دقافلي سره لس کسه وسلهوال سپاره دي چې په يوه ځاې کې سره ويده شوی دي ، آسونه په يو بل ځاې کې تبيله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا پهډلو ډلو ويشل شوی اوپراتهدي ،په سامان کې ډيرې زياتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هيڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډيرښهمالومات و، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالوميده.

د قافلي خلک په ډير درانده خوب ويده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و ځيرول. صليبې ګوريلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زياتو اوښ وړونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګي پرانستل هم شوی په دې نه پوهيدل چې څه کيږی. دهر چا له خولي چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. يرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ويرولو له پاره چغې سورې پيل کړې. ويده هم لکه د ليونو په څير په ويره کې را پورته شول. اوښان هم و تريدل او را پورته شول ، صليبيانو د اوښانو د خاوندا نو عامهوژنه پيل کړه ، ډير لږ شمير ترې و تښتيدل. صليبي قومندان چغې کړې او وئې ويل ، دا دمسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې يوسئ ، او اوښان هم له ښنو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګيډو کې خنجرونه او توري ور ننويستلې او په کې ئې و ګرځولي ، د اوښانو په فرياد کولو شپه پهلړزيدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نورفالتو، او نهه اوښان ئې سره رابيل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډير ويرونکې و. بې شميره لاشونه خواره واره پراته و. ډير اوښان مړه شوی و. څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکيدلې پرتې وې ، ټول لس واړه آسونه غايب شوی و او هلته کوم ژوندي انسان نه تر سترګو کيده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسايل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډيره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقيب کولې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېرلږي نه و ، د بالیان ذهن لا د پخوا څخه د (موبي) په ښایست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښایسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له یاده ویستلې و ، (موبي) به هغه ته بیا بیا ویل چې دومره زیاد تم کیده ښه نه بریښي ، څومره ژر چې کیداې شي تر سمندر پورې د ورسیدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي .« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صلیب دپاینبت له پاره ما استعمالوې .» د بالیان احساسا ت سوکه سوکه را بیدا ریدل « ایا ته غواړې چې زه د صلیب ساتونکې و اوسم.»

« ایا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وویل « تا بیا ولې د صلیب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدین ایوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» بالیان ځواب ورکړ او وئې ویل « «نه دصلیب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان یم ، خو د هر څه دمخه زه یو سوداګر هم یم »

«زه تر ټولو دمخه صلیبي یم » (موبي) ورته وویل « عیسائي یم او دهغه وروسته د هغې هیواد لور یم کوم کې چې زیږیدلې یم » (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې و نیو او ورته ئې وویلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هیواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزورې ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزورې ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښایم ، نو بیا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوډانیتوب څخه وروسته ځان پیرو ګڼې، له یاده ووځي.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وایم چې خپلې لونې دپردیو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د ښنلو عمل ته ثواب وائي ، » بالیان یو ناڅاپه را بیدار شو . او وئې ویلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لوټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د یوه مسلمان د ایمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زیات ځیز نه دې» نجلۍ ورته وویلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ایمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لویدلې پرزیدلې پریږدم. زه اوس تا د یوې ستري رڼا په لور بیایم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځلیدونکې تر سترګو کیږي.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» بالیان ورته وویل.

«ګوره بالیان !» (موبي) ورته وویل « میړه او بیا جنګی میړه هیڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کیږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ایمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قیمت درکړې دې. ددومره ورځو را هیسې ستا ونیځه او بې نکاح ښځه یم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاې. اوس یوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» بالیان وویل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هیرو په څیر همدا اوس ځلیدونکې په سترګو کیږي.»....(موبي) د څه ویلو هڅه کوله نو بالیان ورته په قهر سره وویل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدین ایوبي زما دښمن کیداې شي خو زه د هغه رسول دښمن کیداې نه شم چې صلاح الدین ایوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغي رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه ځاریدو ته تیار یم. د هغې په ستر او پاک نوم باندې زه د صلاح الدین ایوبي ترمخ وسلې ایښولو ته هم تیار یم»

«ما تاته څو ځلې ویلي چې شراب لږ څښه ،» (موبي) ورته وویل « له یوې خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او ویښ پاته کیدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بیکاره شوی دې ، تا دا هم هیر کړي دي چې زه ستا ښځه یم.»

« زه د یوې صلیبي فاحشې خاوند کیداې نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په یوه منډه راغلل ، هغه ورته وویل «دا نجونې او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بندیان دي دوی بیرته قاهرې ته یوځئ ،»

«قاهرې ته !» یوې نجلۍ په حیرانتیا سره ترې وپو ښتل « ته اوس قاهرې ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته وویل « قاهره ، په دې کې د حیرانیدو څه خبره ده. تر څو پورې به په دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به ځو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زینونه کښیږدئ او هره نجلۍ د یوه یوه اسپ په شا و تړئ او سفر پیل کړئ»

(۳۱)*****

په دښتو کې د اوښ سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوریدل کیږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډیر کم اواز هم نه ترې را پورته کیږي ، هغه وخت چې بالیان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم و نشو چې په یوه اوښ سپور د یوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په سر ولاړ دي او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې څاري ، دا د صلیبي کماندو د ډلې یو سړی و. ددې ډلې قومندان یو هو ښیار سړی و. هغوی د بالیان د تم ځاې څخه لږ څه اخوا د یره جوړه کړې وه. د هغوی په وهم و ګمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نیم میل لرې دي. هغه د فوځي پوهي څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوښانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړي. او هر چېرې چې ورته کوم خطر او یا د کار څه خبره پیدا شي نو سمدستې دې دلته خبر راوړي. ددې کار له پاره اوښ موزون ترینه سپرلۍ وه. ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سیمه د پړاو اچولو او تم کیده له پاره ډیره مناسبه وه. په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کیداې شي دلته بل چا هم تم ځاې جوړ کړې او د یره ئې اچولې وي.

یو اوښ سپور ته ړنا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا یو کوچنې مشال و چې د بالیان په تم ځاې کی روښانه شوی و. اوښ سپور مخته راغي نو د یوې غونډۍ شاته پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په اوښ سپور ترې هرې لورې ته کتلي شول. په دغه تیاره غوني ړڼا کې نجونې هغه ته تر سترګو شوې چې د بالیان د فوځي ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې یوه بله نجلۍ د یوه سړې سره په خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختبیله شوی و. په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بندیانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړې وو.

صلیبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر یوه ځایه خو سوکه سوکه ولاړ او بیا ئې اوښ په ځغاسته کړ. د اوښ له پاره نیم میل فاصله هیڅ شي هم نه دې. سپور خپلې ډلې باندې زیرې وکړ، چې ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان یوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور شخه ئې تفصیلات و غوښتل او فوځیانو ته ئې د پیدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو شخه د دښمن د خبریدو خطر را پیښیده ... کله چې دا ډله دبالیان تم ځاې ته ورسیده نو هغه وخت بالیان حکم کړې و چې یوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حیران و او د بالیان په لورئي کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوې وي، هغوی له ده سره خبرې پیل کړې او په دې ترتیب وخت له لاسه ووت. بالیان په ډیره سخته توګه هغوی قانع کړاې شول ، چې هغه څه چې هغه یې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بیرته قاهرې ته ستنیدو کې عافیت او مصلحت دي.

نجونو په ډیره اندېښنه هغه ته کتل ، دبالیان خلکو په آسونو باندې زینونه کښیښول او نجونې ئې و نیولې ، یو ناڅاپه پرې افت را پریوت ، بالیان په لوړ اواز سره بیا بیا وویل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بیرته وړو . » هغه دغه یرغل کونکي د سلطان ایوبي مجاهدېن ګڼل ، خو یو خنجر دهغه په زړه کې ور کښیوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زیاتو وګړو د ناڅاپي یرغل دفاع و نه شوه کړاې ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې یو ځل بیا ازادې شوې وې ، کماندو ډلي هغوی سمدستي له خپله ځانه سره یورې ، هغوی کماندو ډله و پیژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلي جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاې په چاپیریال کې به ګرځیدل را ګرځیدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ایوبي له اړخه را لیږل شوی سپاره دهغې ځاې شخه ، چې بندیانې نجونې د بالیان وګړو دساتونکو شخه ازادې کړې وې ، ډیر لرې وو. هغوی د شپې هم منزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقیب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاربنود هم ورسره و هغه ته ځاې او لاره په یاد وه ، هغه دا ډله هغه ځاې ته یوړل د کومه شخه چې پرې حمله شوې وه ، یو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د راښ او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا خیرول شوی او خوړل شوې و . په دې وخت کې دښتې ګیدړانو او نورو حیواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا خیرونکي و تښتیدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خورونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاې ته یوړ د کومه ځاېه چې هغه دخپلې تیښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کیدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو لیدل او تعقیبول هم ګران کار و. د وخت د ضایع کیدو او د بې لارې کیدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صلیبیانو ډله په خپل تم ځاې کې ویښه ناسته وه ، ډیر زیات خوښ و ، قومندان پریکړه کړې وه چې د سهار په تیاره کې به د روم د بحیرې په لور خوځیږي ، په دغه وخت کې «میګنانااماریوس» وویل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدین ایوبي وژل خو په خپل ځاې پاته دي ، قومندان ورته وویل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائې ، اوس مونږ د قاهرې شخه ډیر لرې یو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«»دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هيڅ شي نه شي ختمولاي» "ميګنانا ماريوس» وويل « ما د صلاح الدين ايوبې د وژلو سوګند پورته کړې ، ماته د بو ملګري او يوي نجلۍ اړتيا ده.»

«دا پريکړه به زه کوم چې مونږ بايد څه وکړو » قومندان ورته وويل « ټول بايد زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هيچا دحکم تابع نه يم» ميګنا ناماريوس ورته وويل » « تاسي ټول د خداې د حکم تابع ياست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړې او په قهر شو ."ميګنا ناماريوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وويستله ، خو ملګري ئې ترمنځ شول ، (ماريوس) ورته وويل « زه د خداى يو بې لاري انسان يم ، زه د ګناه او بې انصافۍ ترمنځ ځورېند يم ، ايا تاسو پو هيږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاي کې د دېرش کالو له پاره ورغورځولي وم ؟» پنځه کاله مخته زما يوه خور چې عمرئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه يو غريب انسان يم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زيار او زحمت ويسته ، مزدوري به مې کوله او هغوى مې پالل ، ما په چرچ کې دېسوع مسيح را ځړول شوي بُت څو څو ځلې ماچ کړې او دا مې ترې پو ښتل چې زه ولې غريب يم ؟ ما هيڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ريښتونولۍ او صداقت کې تير کړې ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګيډه لا تراوسه پوري هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پيدا کوله ، ماته يسوع مسيح هيڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پيغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پيغلې مريم څخه مې و پوښتل چې زما د پيغلې خور په پيغلتوب تا ته ولې درد راپيدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تيرې کړې و چې هغه ته ئې ښايست ورکړې و ، ماته نه يسوع مسيح ددې ځواب راکړاې شو او نه پيغلې مريم په دې هکله څه وويل......»

«يوه ورځ راته د يوه ډير شتمن سړي نوکر وويل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه يو عياش انسان دي ، پيغلې نجونې را تښتوي څو ورځې ور سره خپله عياشي کوي اوبيا ئې له دې ځايه بل چيرته ليږدوى ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دستري رتبې توره ورکړې ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خداى خوښ دي، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده.....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې ترې بيرته و غوښتله ، هغه زه په پوري وهلو او ټيل وهو دخپل محل څخه را وويستم ، زه بيا چرچ ته ولاړم ، دېسوع مسيح د بُت او د پيغلې مريم دعکس ترمخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هيچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې يواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وويستم. ،وئې ويل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوى دي ، ووځه ، اوکه نه پوليسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما ترې په حيرانتيا سره و پو ښتل « ايا د ا دخداې کور نه دي.؟» هغه ځواب راکړ « ته زما څخه د اجازې پرته دخداې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چيرې دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بيان کړه ، زه به خداې ته وواېم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نيغ په نيغه د خداې سره خبرې نه شې کولې ، زه وځه له دې ځايه.... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وويستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بيانول چې په ټولو باندې چېتيا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې روانې شوى ، ددښتې د شپې چپتيا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څير را خپور شوی و .

هغه وويل «ما پادرۍ ، د يسوع مسيح بُت ، د پيغلې مريمې انځور او هغه خداې چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بيرون شوم. کله چې کورته ولاړم نو ړندې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما ويو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د يوه تصوير او بُت په څير چپ ولاړوم. خو زما په وجود کې يو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځيدم را ګرځيدم ، د ماښام په وخت کې مې يو خنجر واخست ، او ددرياب په غاړه باندې زنګيدلې ګرځيدم. شپه تياره شوه او ډير وخت لرې يوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوى په کوم کې چې زما خور بندي کړل شوې وه ، زه ډير ګرځدې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و رننوتم ، زه دومره چالاکه او زيرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځيدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په يوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کيداې شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په يوه کوټه کې ورننوتم نو يوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سينې باندې خنجر کښيښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چېرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پورې ته يوړم اوپه يوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ويل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او يو زيات شمير خلک دننه راغلل ، دهغوى سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شيان را پورته کول او دهغوى په لور مې ورويشتل ، ډير شيان مات او وران ويجاړ شول، هغوى زه و نيولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځيرونو کې تړل شوى يم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د يوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نيت زخميان کړي هم دي، زما فرياد هيچا وانه وريد . اوماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کيدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کيږي خو زه انسان نه يم پاته شوى، تاسو د بندي خانې په سختيو نه پوهيږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحيواناتو په څير کار اخلي او دشپې مو د سپيو په څير په ځنځيرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوى به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچيانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د يو خطرناک غل په څيرساتلم اوهيڅوک ئې را ته نه را پريښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ريښتوني يم که خداې ، ځکه اوريدلي مې وه چې خداې بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خداې په کومې ګناه کې را نيولې يم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچيانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کيږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې انديښنو کې ککړوم، څو ورځې دمخه د فوځ يو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوى ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوى يو څه کسانو ته اړتيا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتي او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان يو څير دي خو کله مې چې واوريدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ويل شوى و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي ،ما دا اراده کړې چې زه به عيسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چېرې خداې ريښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عيسائي د لاسو ښځه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښېښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلي کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند ښځه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې د ټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه دخپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه ښځه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوې ده خو مونږ درې واړو هغوی ته ډاډ ورکړې دې چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې دخپلي کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلي دې د بندي خانې ښځه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې دمسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند ښځه د عيسائي نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائي .ما د پادري ښځه و پو ښتل ، چې خداي چېرې دي ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ ور نه و.ما په صليب باندې لاس کښېښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډېر ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين بريښي ، زه غواړم ووينم چې زما خداي چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداي را ته تر ستر ګو شي.»

«ته ليوني ئې ، ليوني !»قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوي هم نه راځي»

«هغه ډېرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يو ځاي کيږم»

«ماته اوس د يوي نجلۍ اړتيا ده» "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلي يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به دصلاح الدين ايوبي سره څنګه په يوه ځانته ځاي کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل « زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډېره ستونزمنه توګه دهغوی ښځه ازاد کړي ياست (موبي) !» قومندان ورته وويل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاي.»

« ماته دخپل عصمت د بدلي اخستل را په غاړه دي،قومندان صيب !(موبي) ورته وويل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خوني ته په اسانۍ سره ور ننوتلي شم ، ماته معلوم دي چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډېرهغوی د ښکلو نجونوليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخري نجلۍ ويني.»

د ډېر زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يو ځاي د خپلي ډلي رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوې وکړې او خداي پاماني ئې ورته وويله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سپرې کيناستل. دهغې سره دمصر سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس» ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائي نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالي را ښکاره شوی و، په دې اساس پر هغې دا شک نه کېده چې دا اروپائي دي ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو یو څنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پیدا کېده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبي) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړي چې له دوی سره یوځای تللې و هم د مصریانو په ژبه بلد نه و. دوی غوښتل ددې څنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوی و ، (موبي) د لارې په ښکته پورته ښه پو هېده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه. (ماریوس) پر هغې باندې هم یو چوغه ورواچوله ، او دهغې سرئې د لوپټې په څیر په یوه څادر کې پټ کړ.

(٣٣)*****

د سهار په رڼائې کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په ښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډېرو آسونو د پښو نښې لیدل کېدې چې پټېدای نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډېر ګړندی و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کېدونکې و. ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلای خو صلیبیانو خپل سفر جاري و ساته ، هغوی غوښتل چې په نیمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډېره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نیمه شپه په کوم ځای کې تم شوی و د سهار د لکیرو د را ښکارېدو سره سم بیا و خوځېدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره رڼائې کې د هغوی پسې وخوځېده.

"میګنانا ماریوس» د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پروا نه کوي ، د تم کېدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندۍ توګه خپله هدف ته ورنژدې کېدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډېر وخت و چې هغوی ته د انسانانو لاشونه تر سترګو شول ، د علي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پېژانده ، دهغه څېره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومېده چې ددوی د مړینې څخه ډېر وخت نه دې تیر شوی. که چېرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی واې نو د وینې نښه به ئې هم نه وای پاته ، یواځې هډوکي به وو. دا یوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهېدل. ددې ځای څخه بیا د اسونو د پښو نښې را پیدا شوې سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو د پښو نښې هم تر سترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پریوتو سره بیا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې یوه لاره د یوه سُرنګ څخه تیرېده ، ددې پرته بله د تللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و. د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه. دهغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقيب کونکي و دريدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه ميدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راولګيده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه ترسترګو کيدل ، په يوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګيرل کيده چې دلته دشپې يو شمير خلک تم شوي دي ، اسونه ئي هم همدلته ترلي دي ، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئي په يوه ځاې کې ارام ورکړ . اوبه ئي ورکړې او بيا روان شول ، د سمندر هوا هم تيزه شوې وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سيده ، بيا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ويل چې آسونه لرې مخته روان دي چې شميره ئي نه معلوميږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کيدې ، تعاقب کو نکو ته په يوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نور هم تيز شول ، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئي و درول ، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډيو شاته تګ کيداې شو . يو کس ئي په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته ووينې ، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئي کړه او په يوې غونډۍ باندې ورپورته شو . د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئي بلې لورې ته او بيرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئي ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفيان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بيرته ئي په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئي خواره واره کړل او په مختلفو ځايو کې ئي ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنيدو اوازونه را تلل ، صليبيانو هملته شتون درلود. دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتي و. دوی خپلې کشتۍ هملته ترلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول اوپه کشتۍ کې سپريدل ، کشتۍ ډيره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئي پرې ايښي و ، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړې ، بلکه غوښتل ئي هغوی ژوندي و نيسي ، ډيروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځيده ، هغوی چې ترشا پاته و د غشو نښې و ګرځيدل. هغوی د کشتۍ خلکو ته ډير ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئي راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډير ژور و ، کشتۍ په ډيره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په يوې اشارې سره غشي ويشتونکو په کشتۍ باندې غشي ور ويشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و دريد . او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو ،غشي د لاشونو سره ورننبتل. اوس نو په هغوی کې هيڅ يو ژوندي نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پيل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډيو سره به ئي د ټکر وروسته بيرته په شا تګ کاوه ، لږه شيبه وروسته کشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئي را ونيوله ، وئي کتل چې هلته يواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشي لګيدلي دي.

کشتۍ ئي هملته بيرته وترله ، او د سپرو مجاهدينو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه . پنډغالي يې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس" قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراي کې ځانته تم ځاي و نیو .ددې سراي یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاي شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باوري ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراي په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراي خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلي له پاره ز راعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیر زیات جرأت و او یا د هغې ډیر زیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و. هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې ځومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوي هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و.

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبي).(موبي) نه یوائې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصرې او عربې مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکنته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وې ، په اداکارئ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والې ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وې.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاي ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږي چې دوه درې ورځې په سراي کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس" بهر راووت نو دهغې ډیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر تورولې درلود ، چې هیڅ ډول مصنو عیت په کې نه ترسترګو کیده ، هغه یوه مامولې چوغه وا غوستنه او په سرئې یو مامولې رومال او لونګۍ و ترله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوې و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین ویښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لبا س کې و اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتې و. ځکه هغه ویلې و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبې) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګرې دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبې خپل ټول نائبین کښینولې و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول ، هغه غوښتل دا کار ډیر زر پائې ته ورسیږې ، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولې فوځونه ، د مصر د نوې فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړې او یو نوې فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړې، د روم د بحیرې د ماتې وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه ، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبې بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کرکیله کې مشغول کړې او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوې فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادېو کې مشغولول څه اسانه کارنه و ، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه ، ځکه د سلطان ایوبې په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبې د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود ، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبې پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندې و. هغوی د سلطان اطاعت منلې و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لرې.

د جاسوسې شبکو را پوردا هم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هَمّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځې افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتې او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبې به ډیرزر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته ترلاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه ، خو دسلطان ایوبې ایمان ټینګ و ، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ ، مینې اوخلوص نه کار اخست ، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول « چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا..... ، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړې ، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه « چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغیز څخه ازاد واوسي ،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبې ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤليتونه نور هم زيات شوی و. د ساتونکو او اوبښ وړونکو د عامي وژنی خبر هم قاهرې ته را رسيدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وې دناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوی وې ، دې دوو پيښو دا ډاګيزه کړې وه چې په هيواد کې صليبي جاسوسان او غلچکي يرغلکونکي شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځاې د اوسيدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلې چې غلچکي يرغلکونکي او نجونې په هماغه وخت کی له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوريدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د يرغل کونکو د يرغل د مخنيوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په تړوله سيمه کې د ګشت له پاره تير ماښام استولې وې او د اينتيلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ايوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټينګښت او پراختيا له پاره څه څه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړې و، خو دهغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمانو توره د مسلمان په څټ سپره وه. دايمان پلورنکو ليلام لګيدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله ترې جوړه شوې ، ښځې او شتمنی د عربو ځمکې سره لړزولې دي ، سلطان ايوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کيږي خوهيڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ويل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دي ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بيکاره ثابت شي نو ما به هم د ځمکې له سر څخه واخلي ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه دساتنی دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندويانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انتيليجنس وګړي موجود و . اوپخپله علي بن سفيان هم په دې هکله ډير سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ايوبي که بيغمبر نه ګانه نو خپل پير او مرشد خوئې ضرور ګانه.

په دې ورځ سلطان ايوبي خپلو معاونينو ته احکامات او لاربښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دريدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "ميګنا ناماريوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قيضې د هغوی هغه ملګري و نيولې ، (موبي) قومندان ته وويلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ايوبي سره ووينې ، قومندان د (ماريوس) سره خبرې وکړې او د ليدنې کتنې د سبب له پاره ئې ترې وپوښتل ، (ماريوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوريدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهيده ، (موبي) هم خپل نوم يو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وويلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دي او کوڼ هم..... د ليدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان يا بل کوم ستر افسر ته ووايو.»

علي بن سفيان بهر ګرځيده ، هغه (ماريوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام عليکم وويل ، نو (موبي) ورته وعليکم السلام ووايه ، قومندان هغه ته وويل چې دوی غواړې د سلطان سره ووينې ، علي بن سفيان د (ماريوس) څخه د ليدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وويل چې دا زما پلار دي ، کوڼ او ګونګ دي ، علي بن سفيان ورته وويل چې سلطان خو اوس ډير زيات مصروف دي ، کله چې فارغه شي نو د ليدنې وخت به ترې واخستل شي ، هغه ورته وويل « که تاسې د ليدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست كيداې شي چې ستاسې كار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شكايتونو له پاره وخت نه شي ويستلاې ، اړونده ځانګه پخپله شكايت اوري او رفع كوي ئې..»

«ايا سلطان ايوبي د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شي ويستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نو زه به ئې همغه ته وايم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ كتلې » علي بن سفيان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، كه هغه اړين وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفيان هغوى دواړه دننه خپلې دكار خونې ته يوړل.

(موبي) د شمالي سيمو د يوه كلي نوم واخست او وئې ويل « دوه كاله كيږي چې سوډاني فوځ د هغه ځايه څخه تير شوى دي ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دكتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما دنوم پو ښتنه ئې وكړه ، كله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا كړاو په غوږ كې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا ګونګې او كوڼ هم دې ، قومندان چغې كړې ، د ماښام وروسته څلور كسه سوډاني فوځيان زمونږ كورته راغلل، او زه ئې په زور سره يورته كړم او قومندان ته ئې ور حواله كړم. دهغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم كې ئې و ساتلم ، دهغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وويل چې له ماسره واده وكړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه كړې وم. دوه كاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، كله چې سوډاني فوځ بغاوت وكړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او كه مړ. ستاسې فوځ دهغې كورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست.....

زه خپل كور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده كړي نو ټولو زما د واده څخه انكار وكړ. ويل ئې چې دا دحرم څنډل شوى وينځه ده ، هلته د خلكوتر منځ زما ژوند ستونزمن شوى دې ، مونږ په سراې كې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمكې اوكورونه وركوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ،هر څه مې چې ګڼئ ، راغلي يم چې ماته هم ځمكه اوكور را كړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه كوچ وكړم او دلته ميشت شم او كه نه زه به ځان ووژنم اويا به له كوره و تښتم او د فاحشو په ډله كې به ورګډه شم.»

« كه چيرې تاسې ته ځمكه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نوبيا تاسې د سلطان د كتلو څه اړتيا لرئ؟» علي بن سفيان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وويل «بيا به هم د كتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې دهغې په سلطنت كې ښځه د لوبو يوه اله ګرځيدلې ده ، د شتمنو او حاكمانو په كورنيو كې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو دعصمت ساتنه وكړئ او خوندي ئې كړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سكون پيدا شي.»

(ماريوس) ددې ټولو خبرو په جريان كې داسې چپ ناست ولكه دهغې په غوږو چې هيڅ خبره نه وي لګيدلې. علي بن سفيان (موبي) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه كې ناست دي د هغې غونډې دخلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وكړو. هغه د ډير څنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورغې. هغه دسلطان ايوبي كمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئي وويل چي خپل پلار دي د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي کمره ورو ښوولـه ، کمري ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لوري ته وکتل ، هغوی غوښتل چي د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتي او وتلو لاره په نښه کړي.

(۳۵)*****

په کمره کي سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه کښينول ، او د(موبي) ښځه ئي و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګي او کوڼ پيدا شوی دي ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب ورکړ ، « دا دهغي پيدايشي عيب دي» سلطان ايوبي کينه ناست ، هغه په کمره کي ګرځيده را ګرځيده ، او وئي ويل « ما ستاسي غوښتنه اوشکايت واورېد ، زه له تاسي سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسي ته هم همدلته ځمکه درکړم او کور به هم درته جوړ کړم ، ما اوريدلي دي چي تاسي ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دي الله نور هم ستر کړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوي وي چي له ماسره هيڅوک هم واده کولو ته تيار نه دي ، خلک ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائي، او زما پلار ته وايي چي هغه خپله لور پلورلي ده. ته خو به ماته ځمکه او کور را کړي خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چي زما د عزت ساتوندوی وي...» او بيائي په ماته ژبه زياته کړه « زه دداسي خبري کولو جرأت نه شم کولي خو دخپلي مور غوښتنه تاسي ته وړاندي کوم چي که چېري ته ما له ځانه سره نه شي واده کولي نو په خپل حرم کي مي له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددي خبري کولو سره هغي د (ماريوس) په اوږه لاس کښيښود اوبل لاس ئي په خپلي سيني باندي او د سلطان ايوبي په لور ئي اشاره وکړه ، دا اشاره د مخکي څخه پلان شوی وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه کړه او د سلطان ايوبي په لور ئي ور اوږده کړه او بيا ئي د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئي ور وغځاوه لکه چي دي وائي چي زما لوره قبوله کړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراي نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددي هيواد څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو کولو په وخت کي هغه د خپل جيب څخه يوه سکه را وويسته او په لاسو کي ئي پورته پورته کوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونکي واوسم ، » ددي خبري په ويلو سره هغه ددواړه ترشا ولاړ. او سکه ئي لاندي و غورځوله ، کله چي د ټنګ اواز راغي نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وکتل ، اوبيا ئي سمدستي خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغي څوکه ئي د (ماريوس) په غاړه کښيښوده او (موبي) ته ئي وويل « داسړي زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چي خپله وسله له لاسه وغورځوي ، که لږڅه ځنډ ئي هم وکړ نو بيا به له دي ځايه ستاسي ددواړو لاشونه پورته کيږي.»

د(موبي) سترګي د حيرانتيا او ويري څخه واځي شوی ، هغي په پوره اداکارۍ سره هڅه وکړه چي ووائي چي زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړي پر ما باندي قبضه وکړي؟ ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندي کړي دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،«ایا تا دومره ژر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته ووایه چې خپله وسله سمدستې د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږدوالي هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل «پاته نورې نجونې چیرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوي کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته دکومو شپږو نجونو خبره کوي ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي» سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خداى را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږی چې یو ځل مې کتلي وي. ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خداى داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې دکوم کار له پاره چې تاسې راغلې یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لوري ولاړ، د سراې خاوندانوته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولي دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پنې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې خو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پو ښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ورو ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلي دي. غواړي له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سیمې څخه ځانونه ویستلي او د بناره به لرې تللي وي ، او دا هم کیدای شي چې دا خلک تا ددومره ښایسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځای کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ویل « هغوی مه نیسئ ، ترمائې یوځل را ورسوئ»

علي بن سفیان هغوی دننه ور ولیږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و درید ، هغه د ساتونکو دډلي قومندان را و غوښت او ورته ئې وویل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره یو ځای تبیله کړئ ، زینونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نیسئ . تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلې کړل شول واو د"میګنانا ماریوس» ملګرې و نیول شو .دهغه څخه یو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ایوبي کمرې ته ور ننویستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دیوې سګې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سګې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلي و.

صلاح الدین ایوبي نجلۍ ته وویلې « چې دې ته ووایه چې زما روح د صلیبیانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهؑ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماریوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وویل ، (موبي) سلطان ایوبي ته وویل چې «دا وائې چې ایا ستا خدای څه بل څوک دې ؟ او ایا مسلمانان هم خدای مني ؟»

«دې ته ووایه چې مسلمانان پر هغه خدای عقیده او باور لري چې ریښتوني دې او دریښتوني عقیدې خلک خوښوي» سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي یاست؟... زما رب ! که چیرې ستاسې خدای ریښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم. زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځایه یوه توره راوویستله ، اوخو نور شیان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شیان ستاسې دې ، دا ستاسو سره یو ځای د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دي ، لیکن ستاسو څخه مخته ماته رارسیدلي دې ،»

(ماریوس) د حیرانتیا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حیرانتیا نه بوتې را وتلي وي ، څومره خبرې چې کیدې د (موبي) له لارې کیدلي ، (ماریوس) په خبرو پیل وکړ خو یواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هیده ،د خداې په اړوند دخبرو اوریدو سره هغه وویل «دا سړې د ریښتوني عقیدې خاوند بریښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې .دې ته ووایه ستا په سینه کې یو خداې دې هغه ماته را وښیه ، زه غواړم هغه خدای ووینم کوم چې ده ته دا ښولې چې دا خلک ستا د وژلو په نیت راغلي دي.»

دسلطان ایوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلې نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چیرې دا پاګل نه وي نوپه ذهنی توګه خو ضرورلارورکې دې . هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پیل کړې . په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چي «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چي سلطان زما سر له تني پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوندد قصې کولومهلت راکړل شي.» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چي خو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندان ته په هغه دښته کې اورولې وه ، تکې په ټکې ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسي د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چي دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خداې یو ځرک یوځل را وښایاست، زما خدا ي زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاې کې ور اچولې ده ، او زه ئې دېرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم. زه چي دهغې ځاې څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دي.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دي ، که چیرې زما په لاسو کې وای، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تا ته هغه ریښتوني خداې در و ښایم چي ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تا ته به په هغه ریښتوني خداې باندې عقیده پیدا کول وي. او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چي زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو اودسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چي هغه ته ئې ریښتوني خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چي یا خو دا پخپله خداې دي او یا داچي خداې ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چي ماته خپل خداې را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاې کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلي انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چي هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و.سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چي د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښنبلاې ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته وروسپارل، د تفتيش په وخت کې دواړو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکي موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وې او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګرې هم همدوی وژلې و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و ، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ورننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځاېه پورې يوې سيمې ته يوړ، د لرګي دوه تښتې پرتې وې پر هغوی سپين څادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي څادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو ، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و ، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګرې لاش ، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او ورو سته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و ، هغه (ماريوس) ته وويل ،«ما نه شوکولاې دا وبښم ، تا دا له ځانه سره راوړې وه ، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده ، خو اوس را ته ښه ښکاري ، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې ،ماته دا ډير ښکلې ښکاري ، اللهﷻ دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه !» (ماريوس) ترې و پو ښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. « خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه ، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد ، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر ترڅنګ تير کړل ، خو نن هيڅوا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چېرې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صليبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دويمه ميرمن........(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نيم ميله لرې پرته دښته ،چې له يوې اړخه د شګلوړه غونډيو اود نورو درېو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوخلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، يو زيات شمير خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شميره تر ټولو ډيره وه چې هيڅ سپرلی ئې نه درلوده. دغه بې شميره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټوليده ، د خلکو ګڼې ګوڼې د قاهرې د بازارونو ښايسته والې نور هم ورزيات کړې و. سرايونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځايو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ويل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ويشتولو مقابلې تر سره کيږي او نور زيات شمير جنګي کمالونو به ښوول کيږي. ډېروره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمير غير فوځي خلک هم به دې مظاهرو کې ګډون کولای شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ويشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدين ايوبي له اړخه کيده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې يو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کيدو په لور رغبت ورکړې اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼې دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ورورسيد چې خلک شپږ ورځې دمخه د سيل او ننداري ځاي ته را رسيدلي نو زيات خوشحاله شو. خو علي بن سفيان اندېښمن بريښيده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ويلي و. سلطان په ډيره خوښی هغه ته ويلي و « چې که چېرې د سيلانيانو شميره تر يو لک کسانو پورې ورسيږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده اميره !»علي بن سفيان ورته وويل« زه د سيلانيانو هجوم د يو بلې زاوئې څخه هم وينم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر يو لک کسانو هم ورسيږي نو په هغوی کې به حتماً زرکسه جاسوسان رانوتې وي د کليو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډيرې ئې سوډانيانې دي ، دهغوی د زياتو رنګ دومره سپينوالي لري چې عيسائي ښځې په کې په اسانی سره ځانونه پټولای شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هیږم علي !» سلطان ورته وویل« خو ته پوهیږې چې ما ددې میلې اوسیل انتظام د څه له پاره کړې ؟ته به خپله ښکه نوره هم زیرکه ، هوښیاره او فعاله کړې.»

«زه ددې میلې په هکله خوښ یم » علي بن سفیان ورته وویل « دا میله ډیره زیاته اړینه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زیاتولو په خاطر تاته نه ده ویلې ، یوائې دا خبر مې درکړې چې دا میله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځایونه جوړ شوی چې ټوله شپه د نندارچیانو څخه ډک وي. د نندارچیانو او سیلانیانو ډیرو ئي د ښهر څخه دباندې خیمې درولي دي . زما ښکې ماته خبر راوړې دي چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خیمې هم شتون لري. سبا د میلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د نندارچیانو شتمنۍ لوټ کړيي دي .»

«کله چې میله پاي ته ورسیږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره یو ځاي له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وویل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بندیز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډیر خراب دي ، جواري او عصمت پلورنه په یوه یا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاي ، اوس هم ماته د لا زیاتو نندارچیانو او سیلانیانو اړتیا ده. زه باید فوځ تیار کړم او علي ! ته پوهیږې ، چې مونږ ته د ډیر زیات فوځ اړتیا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپینوالي هم کړې دي .»

«ما ونه شو کولاي تا د هغې سپینوالي څخه منه کړم ، درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل « زما استخباراتي سترګو ویل چې په هغو مشرانو کې تر نیمائي ډیر زمونږ خواخوږی او وفاداره نه وو ، ته ډیر ښه پو هیږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځاي کې ووینې ، اوپاته نور هم د سوډانیانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هر یوه تر شا دخپلې ښکې یو یو کس مؤظف کړې دي ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړو او کړچار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ایا د کوم یوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسیدلې ده؟» سلطان ایوبي ترې و پوښتل.

«نه » علي بن سفیان ځواب ورکړ ، « یوائې دا یوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حیثیتونه له یاده ویستلي او د شپې هغه مشکوکو خیمو او ځایو ته ورځي چې موقتي قحبه ځایونه او نڅاځایونه ګرځیدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلې څخه دوو کسانو هغه نڅونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللې دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتیو په شاوخوا کې را څرخیږي چې لس ورځې مخته د روم د بحیرې په ساحل کې تر سترګو شوی وي.»

« ایا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ایوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحیرې څخه فوځ بیرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړیو ځایو کې دوه دوه کسان همدلته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفیان د ماهي نیونکو او کوچیانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د ښکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډېره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاې غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللاې. لس ورځې تيرې شوې وې چې دهغه ځابه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځې ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوې دي. داسې بريښې چې هغوى د شپې هلته راغلې وې.

د هغوى د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوې هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه ځرګنديده چې دا د مصر د ماهې نيونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلې دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په سترګو نه شول. هغوى قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر سترګو شوې دي، د علي بن سفيان له پاره دا شونې نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوي دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوې وکړ او وئې ويل « مونږ د يوې يونيمې مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړې دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسيږې او دهغه ځابه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډېره ځابه پورې شکمن يم چې د ننداړچيانو سره به صليبې جاسوسان هم ميلې ته راغلې وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتې توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شې چې دهغوى را نيونکې خلک د معمولې حثيت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامى يو شمير غړې او د فوځ لوړپوړې مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونوکې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو دجاسوسې شبکې روزل شوى نجونې هم ورګډې وي .»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه انديښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسې شبکې جال غوړولې و. خو ډېر باورې نه بريښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د ځارکښۍ او تخريب کارى له پاره خپل روزل شوى وګړې ګمارلې دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوى چې د مصر په اړوند هغوى څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډېر فشار هملته راوړې. ځکه هغوى لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرأ او رئيسان په شرابو کې ډوب کړې و ، خو د سلطان زنګې په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د ټکر کولو همت نه شو کولاې خوکله چې صلاح الدين ايوبي دهغوى ستره جنګې بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاې غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګې په مشرى د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوى څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بندیانو په خیر راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی یو شمیر سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بندیان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صلیبیانو د مسلمانانو جنګي بندیان شهیدان کړي و. ددې نه اخوا صلیبیان په وعده باندې هم نه دریدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ایوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامي امت ساتنه کوي خو بیا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صلیبي ځواکونو څخه دفلسطین سیمه بیرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سیستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په یوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډیر زیات فوځ اړتیا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډیره کمزورې وه. ددې یو علت دا هم کیداې شو چې د سوډانیانو فوځ له منځه تللي و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کلیو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبلیغات پیل کړي و. ددې فوځ ډیر کم شمیرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بیرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ایوبي و توانید چې دغه لږه شمیره مصری فوځیان او د سلطان زنګي له اړخه رالیږل شوی فوځیان، ټول سره د یوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ایوبي لیدلې و. سلطان ایوبي ددې میلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو میلمنو سره ووینې ، او د مینې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګیزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دې او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خدایؑ او د هغې د رسولﷺ د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هیواد ددې صلیبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د میلې څخه یوه ورځ دمخه علي بن سفیان ، سلطان ایوبي د عیسایي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و. هغه ورته وویل «درونده امیره !زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. په حقیقت مونږ ته ګوابښ د خپلو کلیمه ویونکو ورونو څخه دې چې غواړې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ایمان کلک وي نو بیا خو د صلیبیانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بریالي کیداې. دمیلې د ننداریانو تر منځ چې کومې نخونکې نجونې تر سترګو کیږي دا ټولې دصلیبیانو د جال لومې دې چې دیو شمیر بې ایمانه مسلمانانو د رانیولو له پاره ئې خپرې کړې خو بیا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته وواياست چې هیڅ یو جاسوس و نه وژنې ،»سلطان ایوبي ورته وویل ،«ژوندې ئې را ونیسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولې دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلي سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و ، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دنندارچيانو هجوم و. خو هغي لورې ته چې د شکو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنگ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، گرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړي آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و . وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې گلداره څادرونه غوړول شوي و . د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې څوکې د رنگينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د نندارچيانو د هجوم څخه پورته او اعلي و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د نندار چيانو تر منځ چيتيا او دفوځي ډلې رعب را پيدا کړ.

نندارچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور نندارچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره نندار چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لگيدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او دسلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکې معززين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځای ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکي ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانگړې توگه ويلي و چې ددې مشرانو سره کښينې او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وگړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنگ پلانونه او نقشې ټولې دهمغه سره وي ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مغ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې اوښايسته وه ، ځوانه هم وه.د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنگ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلي و ، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د نندارچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښانو ئې هم د آسونو په څير په گلداره څادرونو پو ښلي و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لړ لاندې دوه رنگين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپړکيدل ډير ښه برېښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچیان ئې ځانته متوجه کړيو. د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زین د پاسه د غشو رنګینی خلطې پرتې وې. د سپَرو شان څه بل شان و ، د آس سپَرو په څیر اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې یا کیڼ لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچیان پرې د ننداري له پاره ناست و. خودفوځي روزنې ، فوځي چال اودفوځي سپَرو لاندې هغوی څه دبلې نړۍ اوښان معلومیده.

البرق په خپل څنګ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و ټومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل څنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق یوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و. کیداې شي په دې وخت کې هغه خپله ښځه له یاده ویستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وریښمین نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سینې لګیده ، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ویل.

داوښانو پسې پیاده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشې ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وې ، دهغوی یو ډول تګ ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچیانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ایوبي راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړي وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خوښې او ځلا وه ،او ډیر زیات ډاډه تر سترګو کیدل. دا ټول فوځ نه و ، یواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلګې تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستړې ستړې تیږې ، یو ډول ختین لوښې او نور اړوند شیان بار کړل شوی و، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم ایښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوځارول کیده. هر چیرې به چې دا لوښې غورځیده هلته به په خو ټوټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندله ، او کله به چې اور لګونکې غشې وروړسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبي په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګې ، د نیمې دایرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډیره ګړندۍ توګه د نندار چیانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ایوبي د لارې څخه بیرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بیرغچیانو آسونه ، ښې ، کیڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچیانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ایوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځاې کښیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پیاده دلګي ټول مخته ولاړل او د غونډیو شاته ئې ځاې و نیو ،میدان خالي شو ، یو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسید ، دهغه په یو لاس کې د آس قیضه او په بل لاس کې ئې د اوبښ رسۍ وه. اوبښ هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغلیده. دمیدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و درید ،او د آس قیضه ئې پریښوده ، او ټوپ ئې کړ د اوبښ په شا کښیناست. اوبیا ئې دهغې ښځه لاندي پر ځمکه ور ټوپ کړ. ځوقدمه ئې د اوبښ او آس سره منډه ووهله اوبیا ئې ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبښ په منډه کې هیڅ توپیر نه تر سترګو کیده. یو ځل بیا هغه دآس د شا ښځه د اوبښ شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډیر مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدین البرق لږ څه ښي لوري ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوی وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرمیدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونجې نورې هم زیاتې شوی.

یو ناځاپه د غونډیو له منځه هغه د سطلونو په څیر دخاورو جوړ شوی لوښي چې د آسونو په ګاډیو کې بار شوی و ، پورته و غورځول شو او بیرته په میدا ن کې را پریوتل، لوښي به مات شو او تیل به ترې هر لوري ته و شیندل شول لږو ډیر سل داسې لوښي میدان کې را پریوتل او دهغوی ښځه را وتلې ماده به نږدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي ، په یوي غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ویشتونکې را پیدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وویشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوی وه ، اور بل ولګید ، دغشو د ویشتلو سره سم ټوله سیمه یوه شعله و ګرځیده ، چې لوړوالي ئې د اس تر ګیډې پورې او خپوروالي ئې نږدې سل مترو ته رسیده. په همدې وخت کې خلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تیزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسیدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتیا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچیان حیران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته تر سترګو کیدل ، اخر هغوی ټول د اور ښځه سلامت ووتل. نندار چیانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسي ووایه ، دننداز چیانو شور او ځوږ دومره زیات وو چې تابه ویل آسمان چوي هلته ددوو سپرو په ښهاور لړیدلې و. دواړه د ځغلیدونکو آسونو ښځه په شګو کې را پریوتل او لږ څه په دې شګو کې ورغښتل ،او په دې ترتیب ئې د خپلو ښهاور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو ښځه سترګې اړولې وي او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لوري ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هیڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځاېه ښځه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترګو لاندې ځاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ ښځه و پوښتل «ستا پلار چیرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ «زما میړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میره !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډیر نرم اواز ئې وویل « زه ددغه بوډا ښځه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه ښځه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وې کتلې هغوی یواځې سوډانې فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په خیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل.که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیرې په خاطر ساتل کیږې. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځاې شې او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دې او هم ستاسې ښځه دې ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډیره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبې د جنګې مشورتې شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښوونې اود میلې د شور و غوغا ښځه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ ښځه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته څه اسانتیاوې راپیدا کړې. کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځاې کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستې ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسې ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،...... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په خیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځې. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځاې ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا دښاره بهر د پخوانۍ زماني يوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چي هغه به ئي دهغه بوډا ښځه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربيمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په خير په دبدبه کي را بيرون کيده ، خو په دې شپه هغه د غله په خير په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئي وکتل ، اوپه يوه لوري باندي روان شو. د قاهري ښار کي چپه چپتياوه، د فوځي ميلي د پايي ته د رسيدو ښځه دوه ورځي تيري شوي وي. د بيرون ښځه را غلي ننداړچيان ټول بيرته خپلو خپلو ځايو ته ستانه شوي و، دسرکاري حکم په اساس موقتي قحبه ځاېونه بند کړل شوي و، د علي بن سفيان شبکي اوس په دې کي مصروف وي چي په ډاګه کړي چي د بهر ښځه راغلي ځومره شمير نجوني او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او يا شاوخوا سيمو کي شتون لري ، دميلي موخي پوره شوي وي ، يواځي په دوه ورځو کي ځلور زره ځوانان په فوځي خدمت کي اخستل شوي و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره ښځه بيرون ولاړ ، او دهغي کنډري په لور روان و چېرې چي ئي د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتي د ګيدړانو او حيواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ويده و. نجلۍ البرق ته ويلي و چي هغه دهغه زاړه وګړي اخستل شوي وينځه او دهغي تر ځارني لاندي بندي ده. خو بيا هم البرق په دې هيله هلته ور روان و چي نجلۍ به ضرور راځي ، دشوني خطرونو دمخنيوي او د ځان د خوندي ساتلو په خاطر ئي يو خنجر هم له ځانه سره اخستي و .

ښځه په خپله داسي يو جادو دې چي که چېرې يو ځل په چا وشي نو هغه بيا دهيچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداي پاماني کوي. البرق د پاخه عمر سړي و . خو اوس دهغه ښځه يو ناپوهه زلمي جوړ شوی و . هغه ته په دغه تياره کنډره کي يوه سيوري تر سترګو شو. دا سيوري د سر نه تر پښو پوري په ځادر کي پټ و او د کنډري په تورتم کي ورجذب شوې و. هغه هم ګړندي ګړندي ګامونه واخستل او کنډري ته ئي ځان ور ورساوه. د لويدلي دېوال د لاري هغه دننه ورننوت ، مختهٔ ئي يوه تياره خونه راغله ، د چت ښځه د کومی ستري الوتونکي د وزرنو پرپراړ را پيدا شو. البرق د هوا تيزه څپه احساس کړه او يو نا ځاپه ئي پرمخ باندي يوه کلکه څپيړه وخوړه. ددې سره يوځاي ئي د «چي چي» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسي و پوهيده چي دا کوم لويي الوتونکي مونږک (شو پرک) دې. چي دهغي پنجو ددې خوله شکولي وه ، کښيناست او په پښو ښويدو سره يې ځان د خوني ښځه بيرون وويست. مخکي يې حويلۍ وه او دحويلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چي بوه اخستل شوی نجلۍ چي تل تر ځارني لاندي وي څنګه کولاي شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډي کي د يو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچي دلته ځوک شتون لري. هغه دخپل ملابند ښځه خنجر راوويست او په لاس کي ئي و نيوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پرپړ اواز ويرونکي غونديو. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»--نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولي و . او په ميله کې ئې دا هم ورته ويلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوړ سړي پلورل شوی ده .

«ته راغلي ئې ؟» هغه د اصفي اواز وارېد . هغه دبرنډې څخه په منډه را غله ، او د البرق سره ورغاړي وتله ، وي ويل « ستا په خاطر مي خپل ځان په ستر خطر کې اچولي او دلته راغلي يم ، زه بايد ډېره ژر بېرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړي تر څو رابيدار نه شي»

«ايا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شي ورکولي ؟» البرق ترې و پوښتل .

« ما کله څوک نه دي وژلي ،» آصفي ورته وويل « ما کله هم دا فکر نه و کړي چې په دې توګه به د يو پردي سړي سره د ليدلو له پاره دغه ويريدونکي کنډرې ته راځم .

البرق هغه د لاسه و نيوله ، يو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه . دهغې څونې څخه چې البرق تيرشوی و دوه مشالونه راووتل ، چې شعلې ئې ډېر روښي او تيزې وي ، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونيو ، ايا دا په دې کنډرو کې اوسيدونکي بدي ارواح ګاني دي ؟ او يا د نجلۍ په تعقيب پسې دهغې خاوند راغلي دي ؟-- البرق لا تر اوسه په همدي فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې يو اواز و غريده ، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول ، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفي ته څلور کسان ترسترګو شول ، د يوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وي . هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل ، د کنډر انګړ روښانه شوی و ، څلور واړه کسانو د ورو ليوانو په څير د البرق په چاپير کې په ګرځيدا شول ، آصفه د هغه تر شا وه . د برنډې څخه يو بل اواز راغي ، « تر لاسه شول ؟ ژوندي ئې مه پريږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ ميړه اواز و .

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله ، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وويلې --« مخته راشه او ما ووژنه ، زه پر تا لعنت وايم ، زه په خپله خوښه دلته راغلي يم .»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپير ولاړ وو ، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفي په لور وراوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره يوځاي کړې او ورته ئې وويل ، « د مړيني دمخه د برچې څوکې ووينه ، خو ستا نه مخته به دا وګړي ستا ترمخه په ترپ ترپ سره و مري دکوم په خاطر چې ته دلته راغلي ئې.»

آصفي ورټوپ کړ او برچې ئې و نيولې ، او هغوی ئې ټيل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې ، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلينج ئې ورکړ او وئې ويل --« راشئ ، مخته راشئ ، زه وينم چې تاسي به له ما دمخه دا سړي څه ډول ووژنئ ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې ترمخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تمبتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځای یواځې خپل ځاېونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډېره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفي چلینج لا پخپل ځای پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دي ، زوړ سړې یوې ډډې ته ولاړ دي او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې دا وه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و ښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولي زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلي هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې ما به ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ماسره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تاسره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږي. درېم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل وهغه مې تا ته حلاله کړه ، ..... ځئ دوستانو !دوی ځانته پریږدئ.» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډېرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب وګڼه ، هغه ته دا ګوانښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسي او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګرځندو ګرندو ګامونوپه اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سینې سره یوځای کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندي راغلي و چي خبره ئي هم و نه شوه کولاي. نجلۍ هغه بي پيسو او بي قيمته اخيستي و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چي نجلۍ په کوم ليونتوب سره د هغه سره مينه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقيقت کي هغه د نجلۍ په ښايست باندي ځاريده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفي په کتلو سره هغه محسوس کړه چي نوره هغه ښځه دهغي دکار نه ده. په هغه وخت کي به چي کله هم ښځي پلورل کيدي نو دکور ښځي هيڅ حيثيت نه درلود ، په يوه وخت کي ځلور ښځي خو هر نارينه د خپل ځان حق ګڼانه ، خو د شتمنيو خاوندانو به دځلور و ښځونه علاوه دوه دري ښکلي او ښايسته نجوني د نکاح پرته هم ساتلي. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوی دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چي د يوه سړي ښځي به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښايسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئي هغوی د تحفي په څير وړاندي کولي.

البرق چي کله آصفه له خپله ځانه سره يو ځاي کورته را ننويستله، نو د کور ټول لوي او واړه بيده و. سهار چي کله دهغي ښځي د خپل ميړه په پالنګ باندي دومره ښکلي نجلۍ وکتله، نو هغي ته دا احساس هم ونه شو چي دهغي په سر مصيبت را پريوتي دي. بلکه هغه خوشحاله شوه چي دهغي ښايسته ميړه ته دومره ښکلي نجلۍ تر لاسه شوی ده. دهغي په راتلو سره دده له سره لړځه بار کم شوی و. د البرق حيثيت داسي و چي هغه داسي يوه ښځه او يا يوه وينځه له ځانه سره ساتلاي شوه.

صلاح الدين ايوبي غوښتل مسلمانان د ښځو ځخه او ښځي د مسلمانانو ځخه ازادي کړي ، هغه غوښتل چي ديوه خاوند او يوي ښځي حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چي هر امير او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه دهغوی هر يوه ئي خو خو نجوني په خپلو کورونو کي ساتلي وي ، د ښځو اختستونکي هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځي په عامو بازارونو کي ليلام کيدلي ، د ښځو د تښتولو پيښي به را منځ ته کيدي. خلک به پري وژل کيدل ، اوويني به په کي تويدي ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پايلي وي چي عيسايانو او يهوديانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کي زهر ور غورځولي و. ددي نه علاوه سلطان ايوبي دي احساس هم اندېښمن کړي و چي يو وخت همدا ښځي د نارينه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنګيدلي او په جهاد کي د نارينه و له پاره نيمائي ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارينه و د تفريح او عياشۍ وسيله ګرځيدلي دي ، ددي زيان يواځي دا نه شو چي د ولس نيمائي ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو ځخه داسي يوه نشه اي توکي جوړ شو چي د ولس اوقوم نارينتوب ئي له منځه يوړ.

سلطان ايوبي غوښتل د ښځو عظمت او سترووالي بيرته په ځاي کړي. هغه يو پلان تر لاس لاندي و نيو چي دهغي له مخي ئي ناواده شوی نجوني په فوځ کي استخدام کول غوښتل ، ددي امر لاندي حرم سرايونه هم خالی کيداي شو خو داسي احکام هغه وخت نافذولي شول چي د سلطنت خلافت يا امارت دهغه په لاس کي وي. دا ډيره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کي ډيرد يو پر ځاي د خپلو شميرډير زيات و. او هغه په دي پوهيده چي په قوم کي د ايمان پلورونکو شميره ورځ په ورځ زياتيږی. هغه په دي نه پوهيده چي دهغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز یو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدین البرق ، هم یوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننویستې ده . او دا نجلۍ د هغه په اعصابو باندې داسې سپره ده چې هغه ئې او س د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي میله کې د مصر خلک د سلطان ایوبي د ځواکمنۍ څخه اغیزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامي فوځ و انګیره او د همغې څخه ئې اغیز واخست. پخپله سلطان ایوبي تقریرکونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې د خلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وینا کول اړین و ګڼل ، هغه وویل چې دا فوځ د قوم د عصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دي ، هغه د صلیبیانو موخې په پوره تفصیل سره بیان کړې او مصریانو ته ئې وویل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عیش او عشرت کې ډوبیدو صلیبیانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه یوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي یې اوبیا ئې پلوري......سلطان ایوبي خلک د قومي جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ویل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ او د خپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وینا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغیز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسي را پیدا کړل. او د همغې ورځې څخه را په ډېرخوا ځوانانو په فوځي خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو را تلونکو شمیره تر شپږو زرو پورې ورسیده ، چې په دې ډله کې لږو ډیرو یو نیم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړي و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه او قچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د څناورو بدله همغه ورکړه او په فوځ کې ئې د هغوی د روزنې کار پیل کړ.

د میلې څخه درې میاشتې وروسته:

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زیادښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زیات نه. د فوځي میلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتیا په څیر خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، یو سپاهي به د بل څخه یو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو یوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهیانو شمیره پوره وه ، هیڅوک ناسوبه هم نه و ، که څېرې دا زیان کم و ګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسید . هغوی فوځیانو ته ګواښ و کړ او د سزا څخه ئې وویرول ، د خدای څخه ئې وویرول خو بیا هم په دې جرائمو کې زیادښت راته .

یوه شپه یو سپاهي و نیول شو. هغه د کومه ځایه څخه پنډغالي ته را ستنیده ، ددې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهیان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بیرته به خوندي را ستنیدل. خو دا سپاهي نیغ په نیغه را روان و . ساتونکي وکوت او هغه ته ئې د دریدو اواز ورکړ. سپاهي ودرید او پر ځمکه را پریووت ، ساتونکې و کتل چې هغه په وینو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې یوړ د هغې په زخمونو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پټېږ کښېښول خو هغه ژوندي پاته نه شو. د مړيني د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګري سپاهي وژلي ،او د هغه لاش ئې د پنځو غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وې ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يوائې عصمت پلورونکي نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندي ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو خيرنو وښووله ، چې هغوی د سپاهيانو ترمنځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاې لاره او ادرس ور ښوولې و ، هلته په وور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دي خو خيمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښووله چې خيمې ددې ځايه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شوني نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو. او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلي چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځايه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شوني ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلې ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځي ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کڅوړې ورکړې وې. دا د سوداګرو کورنۍ وه. مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاې دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریدل ، دهغه سره یوه ډېره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نیمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخوني دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه ترخنګ کښیناسته ،

« پرون د مصر امیرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډیرښت موندلې » زاړه وویل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډېره مهمه ده ، امیر د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ باید د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز یو نوي رارسیدلې خبر ډیر زیات هیله پیداکونکې دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د یوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اویو بل ئې سره وژلې دي.دا زمونږد بریاو لمړې پړاو دې»

« په درې میاشتو کې یواځې یو مسلمان سپاهي بل وژلې او په خپله هم وژل شوې دې » یوه سړي د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل « د بریاو دا بهیر ډیر سست دې ، بریا هغې ته وائې چې د سلطان ایوبي یونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

« زه بریا هغه ته وایم چې یو سالار یا نائب سالار پخپله صلاح الدین ایوبي ووژني ،» زاړه ورته وویل « ما ته معلومه ده چې که زرګسه سپاهیان هم ووژل شي نو بیا هم کوم ځانګړې توپیرنه ترې را پیدا کیږي ، مونږ خو د ایوبي د وژلو پلان په سرکې لرو ، تاسې ټولو ته به د تیر کال دواړه پیښې په یاد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ایوبي باندې غشي ور وویشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دړلې څخه یو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلاې شو؟ یواځې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دې لکه څومره ئې چې زمونږ یو شمیر خلک ګڼي ، دا هم کیداې شي چې ایوبي ووژل شي خو دهغه ځاې ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډېره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صلیب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صلیب دپالونکو او سوډانیانو د ماتې نږدې یوکال تیر شو » یوه ورته وویل « تاسې په دغه یوه کال کې څه کړي دي ؟...

دروند ه ! ته په ډېره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډیر اړین دي ، لمړې ایوبي او دویم علي بن سفیان»

« که چیرې علي بن سفیان له منځه یوسو نو ایوبي به ړوند او کوڼ شي» یوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې ترلاسه کړې دي چې د سلطان ایوبي د سینې هر راز کتلاې شي ،» زاړه ورته وویل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې ترڅنګ ئې ناسته وه. زاړه وویل « دا دي هغه سترګې –ووینئ ، ووینئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدین ایوبي د یوه حاکم خادم الدین البرق نوم اوریدلې وي ، او ستاسې څخه به ځینو هغه کتلې هم وي ، یواځې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سيني رازونه كتلاي شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په كومه توګه په البرق قبضه كړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وكړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه كې راغلې دې؟» يوه ترې و پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي ويښتانو لاس را ښكود او وئې ويل« ما هغه په دغه زنځيرونو كې ښكيل كړې دې. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنګ ددې زيرې په خاطر هم رابللي واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځكه زمونږ د ټولو په يوه ځاى كې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيركتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مختته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه كال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه كې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال كې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيڅرې هم ونه كتل ځكه مانه غوښتل چې هغوى ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حكام د ښاره بيرون ساتي ، خو كله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وكړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواكو ته لاربښونه كړې چې هغوى دې په دې ميله كې د ښاريانو تر منځ كښيني او دهغوى تر منځ دې د فوځ رعب نه ،بلكه باور پيدا كړي ، ماته علي بن سفيان هيڅرې هم تر ستركو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته تر ستركو شو دهغه تر څنګ دوه كرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې تر څنګ په خالي چوكۍ كې كښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښوولې ، زه ئې خپل زوړ ميره او خپل ځان ئې پلورل شوى مظلومه نجلۍ و ښوولې ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښكلا كې را و نغاړه ، د ليدلو كتلو ځاى و ټاكل شو ، ما هغې ته وويلې چې هلته په كنډر كې به كوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ كنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور كسانو سره هملته ناست وم. دهغې ډلې څخه دوه كسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوى هم زمونږ د ډلې وكړى دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته كړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وكړې ، پر هغوى ئې د برچې درانه وارونه وكړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوې وه چې دريښتوني حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن كې داهم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په كې ګريدلې هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دېوه زړه ور او بهادر تر څنګ ښه ښكاري ، ما پرې خپله خوښې و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله كړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دې» نجلۍ وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره پوخ عمر حاكم په دومره اسانۍ سره زما په جال كې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې كړې دې ، پخوا تردې هغه هيڅكله هم شراب نه وڅښلي ، لمړى ښځه ئې هم په هماغه كور كې اوسيږي ، كوچنيان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریښي چې هغوی ئې تول له یاده ویستلي وي ،-- نجلۍ غوندې ته تول تفصیل بیان کړ ، چې هغې دکومو کومو لارو څخه د سلطان ایوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټي کې نیولي دي.»

«په دغه تیرو درې میاشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدین ایوبي ډیر مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وویل « سلطان ایوبي ډیر زیات فوځ روزي. دهغوی د ډلي څخه به تر نیمائي په مصر کې پریږدي. اوپاته نیمائي به د خپلي قومندي لاندي دعیسائي پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بیت المقدس باندې لګیږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خیستې دي هغه دادي چې سلطان به تر تولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سیمو حاکمانو یو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی یووالي دصلیب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټي کې اخستي دي

«نو ایا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلي غړې دي ؟» یوه سرې ترې و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ریښتوني توګه د ایوبي وفاداره دي ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دي، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکي لور ګڼي، ددې نجلۍ دښایست او ځوانۍ د جادو اغیز جدا شي دي. مونږ نه شو کولاي البرق دخپلو ځانو سره را یوځاي کړو . او دې ته به اړتیاڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاس کې لوبیږي»

«سلطان ایوبي دنور څه کولو اراده لري؟» ددې ډلي یوه غړي ترې و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دي.» زاړه ورته وویل « هغه غواړي د صلیب په سلطنت کې د اسلام بیرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانود بی کاره کولو او نیولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ایوبي د علي بن سفیان تر ځارنې لاندې یوې سترې شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتیرو یو ځانګړې لښکر تیار کړي تر څو هغوی صلیبي هیوادونو ته ولیږي اوهلته ترې د ځارکښۍ او تخریب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پیل کړې ده. د سلطان ایوبي منصوبې او پلانونه ډیر خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلي کولو له پاره هغه د فوځي میلي تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانیان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښوونې شوی دي ، هغه همدا دي چې د ایوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتیا خپره کړئ ، اودهغې طریقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مینه ورزیاته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وويل چې هغه دفوځي ميلې څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورتنويستلو کار پيل کړې دي. او هغوی هم په ډيره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړې ده، جواري او ښځه دواړه داسې شيان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دويمه طريقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالې په شاوخوا کې پرې ايښې دي ، خو هغوی هيڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهيان د بدکارۍ سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پيدا کړې دي. زاړه ورته زياته کړه « دهغوی بريا تيره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهيان په يوه وخت د يوې ښځې خيمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې و نښتل اويو بل ئې ډير سخت زخمي کړ، يو دخيمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په ور رسيدو سره همدلته و مړ....دا راپور تر سلطان ايوبي پورې ور رسيدلې دي. هغه علي بن سفيان او البرق ته حکم کړې چې د فوځيانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډيرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

پـه دې غونډه کې دا هم وويل شول چې د آصفې اصلی نوم بل څه دې ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه اواطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې يو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغيز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلاې ، په غونډه کې دا هم ډاګيزه شوه چې د مصر په زياتو کليو ، بانډو او ښارونو کې قحبه ځايونه ، او د جوارۍ مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پايلې ئې را تر مخه کيږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنيو ځوانان د بد کارۍ په لور را اړوي ، اوس دا هڅه بايد وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حيائې او بدکارې ميلان را پيدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډيره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسيده ، هغوی ټول يوځاې بهر ته را ونه وتل ، بهر به يو سړې ولاړ نو بل به څو دقيقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، يواځې آصفه او يو بل سړې پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړي سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په يو راز کې پرې ايښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه و ويلي چې هغه دويم واده هم کړې دې ، که څه هم دويم واده کول کومه د عيب خبره هم نه وه خو هغه ويريده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وايي چې دومره وخت دې د يوې ښځې سره تير کړ او اخر دې د ځلوينښت کلنۍ په عمر کې د يوې ځوانې نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډيره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې څارکښۍ د شبکې جال خپور کړی و. هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځاپونه ورځ په ورځ زياتيږي. يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې د خادم الدين البرق دکوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خوارږه خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړې ورسره يوځاې کيږي ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره يوځاې يوه کورته ورننوته ، او د څه ډير ځنډ وروسته بيرته را ووته او د همغه سړي سره بيرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته و رننوته ، مامور وائې چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځاې کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او د ښار په لوري رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ورننوتل ، د ډير وخت د تيريدو وروسته د همدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تيارې څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړې بلې لوري ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې و رننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامورد البرق په خير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولاې ، خو دعلي بن سفيان لارښوونې او احکام ډير سخت و ، هغه دخپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چيرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيڅا د رتبې او ستروالي لحاظ نه کوي ، هر چيرې ئې چې هرډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډير معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسي روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د څارکښۍ دشبکې بريالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډير خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کيږي .

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډير ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چيرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه څرګنده چې البرق د يوي بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډير فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق دهغه نژدې دوست هم دې اودا دهغې حق دې چې که چيرې دهغې ددوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو دهغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې دهغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلې دې ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلې وي؟ دهغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پیدا شو ، هغه د خپلې شبکې یوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته واستوله تر څو هغوی ته ووایي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بیکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هیله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و. د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځیده او آصفه ئې تر سترګو شوه. دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فریاد» وړاندې کړ او ورته ئې وویل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پوښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پیغله ده ؟ هغه ځواب واورید چې دا زما لور نه ده ، دا زما د میړه دویمه ښځه ده ،درې میاشتې کیږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفیان ته دا خبره حیرانونکې وه. د هغه په زړه کې دا شک پیدا شو چې د شپې دکوره وتونکې د هغې همدا دویمه ښځه ده ، علي د یوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پیغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاې کې ځانته ووینې. خوالبرق باید په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پیغام کې دا هم ویلي و چې دهغوی دکور په هکله په یوه ډیره مهمه خبره باندې ور سره غږیږي. علي ، دالبرق د دفترى مصروفیاتو د په نظر کې نیولو په اساس ، د هغې ښځې ته د لیدلو کتلو له پاره ځاې او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفیان دې ښځې ته دزړه له کومې ډیر زیات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وویل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دویم واده کړې دې ، ښځې ځواب ورکړ « د خداې شکر دې چې هغه دویم واده کړې دې –څلورم او پنځم نه دې».

په خبرو خبرو کې علي بن سفیان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډیره ښکلې او ښایسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شریفه او نیک خویه هم ده ؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډیره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چیرې زه ووایم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ویل « زه په خپله اندېښمنه یم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځیدلې دې ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چیرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ویریږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګیرې چې زه د کینې اوحسد له لورې دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوې هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګې خالې کیږي.»

«شراب ؟» علي بن سفیان ټکان وخوړ او وئې ویلې « البرق شراب څښل هم پیل کړې دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوائې دا چې ښځې ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلۍ د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډېر ځنډ وروسته بېرته راستنه شوې. ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوښه پروت وي او سهار ډېر ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده .»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې تري په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و. زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوي جاسوسي سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډېره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر ځارنې لاندې ولرو چې البرق هم ددې جاسوسي کړيو غړې ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان ځوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورځخه د شبکې د نورو غړو په هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته ځه لارښووني وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر ځارنې لاندې وساتې.....

دا ښځه ولاړه اوداسې ځرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلې کړې ، خو د هغې د تګ او انداز ځخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنترولـه وتلای شي. هغه د حرم سراې او حويلي ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

(۴۰)*****

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوائې د کار ملګري و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځای ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامي سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبي پخواني ملګري و. خو ددومره خوږې دوستۍ تر ځنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان ځخه پټ ساتلې و. کله چې علی ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لار ه پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیربښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبرې کړې وې دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وې ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دریمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواړه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلې و چې هر وخت چې وغواړې هغه را بیداره ولې شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیچاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلې او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خونې څخه راووت او په یو څو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړ و، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته وواياست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل « وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفې د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړې و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیچا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلومه نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځابه څخه یو سړې را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړې هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یئ.» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړې وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمې شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر هملته پټ ناست دي. هغه دا معلومولا چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان ددا سې هنګامې حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوى دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې څوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوى هملته حاضر وموندل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمرنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوى د البرق لمرنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللي بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاي په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مخته هم څو ځلې تلونکې کتل شوې وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه وروسته د انګړ په لورې ور تاو شول ، په دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه ور ننوځي ، دننه ټول وګرى ئې و نيسئ ،» سپور د پنډغالي په لور ولاړ علي بن سفيان په لوړ اواز سره خپلو کسانو ته حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبيلي څخه په ګوته را ټول کړل شوى آسونه و. اودهغې سپرو د سلطان ايوبي څخه څو ځله انعامونه اخستي و . تښتيدونکي هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوى د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکي اسونه دي،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوښې وې چې آس په کې نه شو ځغليداي ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يواځې دهغوى د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوى پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پټيدل شوني نه و . هغوى د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوى څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوى يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو و په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل. کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندی وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغې هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول دا سې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره وواياست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندبو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښیښول ، او د هر آس پسې یوي یوي ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شور وشر کې د لیندبو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترولە ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنترولە ووت او بیرته شاته راغې ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس وروغځاوه ترڅو یو سپور پرې د مټو څخه را ونیسې ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سړې سپورو او یوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه.دا سې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادې تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه دا سې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکې ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و . هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وويل چې په بېړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې يو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسيدله نو دسهارسپيني ليکې را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپيښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهمواو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمرنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلې و ،خو روغتيائې حالت ئې ښه نه برېښيده. سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلې و هغه علي بن سفيان ځانته کړاو ورته ئې وويل ،«زه له ډېره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغوښتلو له پاره يو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډېره عجيبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپي شوې دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را موسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډېر غټ ښکار را نيولې دې.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وې ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفي پخواني ميره انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمرنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کړچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډېرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميره او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرويزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان ترکنترول لاندې راوست ، او آصفه ئي ترکلکې ځارنې لاندې و نیوله ، هغې دشپې له اړخه ویده کیدل هم پرېښودل ، هغې دموقع اوفرصت نه په کتې سره د آصفې او دهغې د میړه د خوب دخونې په دړه کې یو کوچنې سورې هم وویست ، د شپې به هغې دهمدې سورې له لارې آصفه کتله ، دوه شپې په پر لپسې توګه هغې همدا وکتل چې ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دې ښځې به البرق ته د سلطان ایوبي خبرې په داسې شکل سره کولې لکه چې هغه ئي پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئي بدې ردې ویلې ، او هماغه خبرې به ئي کولې چې د سلطان ایوبي په جنګي پلانونو کې به شاملې وي. البرق به هغې ته ویلې چې سلطان څه کول غواړې او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځې دوه شپې همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبرې اترې ئي تر غوږو کیدې ، دریمه شپه هغې یوه داسې ډرامه جوړه کړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ئي په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ،آصفې البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئي بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفې دواړه پیالې را پورته کړې او په دې خبرې کولو سره ، چې نور راوړم ، دخونې څخه بهر شوه. کله چې هغه بیرته راغله نو وئې کتل چې په پیالو کې شراب همغسې پراته دي ، هغې یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئې په خپله دخولې سره ولګوله ،ددې وروسته هغې ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بې سده پریوت ، اصفې کالې واغوستل ، او البرق ته ئي سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلې و ، بیا ئي هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئي وکړه خو دهغه سترګې خلاصې نه شوی. هغې د البرق دشرابو په پیاله کې هغه وخت څه داسې خیز ورګډ کړې و کوم وخت چې هغه بلې خونې ته ولاړه او غږ ئي کړ چې نور راوړم.

آصفې کالې وا غوستل ، دپاسه ئي پرې تور ځادر داسې وا چاوه چې د سر نه تر پښو پورې په کې پټه شوه ، شپه نیمائې کیدو ته نژدې وه ، روښنائې ئي مړه کړه. اوبیرون را ووتله ،دآصفې دې کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئي را واخست ، خپل ځادر ئي له ځانه چاپیره کړ ،کله چې د خونې څخه بهر را وتله نو وئې کتل چې اصفه د یوې ملازمې سره پسیږي ، ددې څخه دا معلومه شوه چې دا ملازمه هم هغې له ځانه سره یو ځاي کړې ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلې خونې ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوې دروازې څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفې تعقیب ئي کاوه ، هغه د اصفې د قدمونو په غږ پسې روانه وه. هغې غوښتل دا معلومه کړې چې هغه چیرې ځي ، کیداې شي اصفې د هغې د قدمونو اواز اوریدلې وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځې په تیاره کې ښه نشواې لیداې ، هغه آصفې ته ور نژدې شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپي توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاې چې څه وکړي.

خو بې له ځنډه ئي وپوښتل چې «آصفې چیرې ځې ؟»

لمړنۍ ښځې دا احساس هم نه کړه چې د اصفې د خوندیتوب په خاطر دهغې سره یو ساتونکې په پټه توګه د هغې تر څنګ روان دې .آصفې یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځې ته ئي په خندا کې وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ترشا راغلي ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمړنۍ ښځه د متو څخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکى څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر دښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمړنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړې يوځل بيا په دغه لمړنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه و ژغورله، کله چې لمړنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نوهغه سړي دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي .

آصفه پريوتې وه او د البرق لمړنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشي څخه تر ګيډې پورې رسيده . هغه سړي اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځايه نندارہ کوله ، هغوى په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به څوک وي ، عمر دهغه سړي پسي وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاى ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځايه څخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمي ښځې تر څنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پرلپسې وارونه وکړل او حمله کونکي دهغې ځايه خپلې پښې سپکې کړې . آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مانېام د البرق د لمړنۍ ښځې او د آذر روغتيائي حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکترانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوى ژوندي پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلي و «چې ره خپل خاوند ځارولي شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملي ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ .

دسلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه. خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلې دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم ببنلاې شو. د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ببنلاې؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په بڼه کې دشهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه . هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې يوه حال سره به مخ کيږي. هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډيره خرابه کړي. هغه ته داو يره هم تر سترګو کيده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړي ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د يوه ويريدلي کوچني په څير ژړل ، علي بن سفيان هغه ته ډېره زياته ډاډ ګيرنه ورکړه ، او ورته ئې وويل چې له دې سره به همغسې سلوک کيږي لکه د يوې مسلمانې ټيپې ښځې سره چې کيږي. خو هغې يو غږ کاوه چې غواړي د سلطان ايوبي سره ووينې ، او د هغې دا غوښتنه تر سلطان ايوبي پورې ور ورسيدله ، سلطان ايوبي ورغې او د هغې پر سر ئې لاس کښيښود او ورته ئې وويل ، چې نومورې ورته په اوسني زخمي حال کې لکه دلور په څير ښکاري.

«ما اوريدلي دي چې سلطان ايوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دي» آصفې ورته په ژړغوني توګه وويل« دومره ستر پادشاه چې د عيسايانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره يو شوی دي ، که يوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوي نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،..... دې خلکو ته وواية چې ماته سمدستي زهر را کړي ، زه په داسې حال کې هيڅ ډول اذيت نه شم زغملای.»

«که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ايوبي ورته وويل ، «زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذيت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتيا نوره هم ښه کيږي ، ډاکټرانو راته ډاډ را کړې چې ستا روغتيائي حالت مخ په ښه کيدو دي،که چيرې تاته مو اذيت درکولای نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شيندلې ، او تا به په چيغو چيغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې واې او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې واې، خو مونږ د يوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندي پاته کيدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارينه تا ته په هغه سترګو و نه وينې چې ته يوه ځوانه اوښکلې ښايسته پيغله ئې » سلطان ايوبي ورته وويلې ،« ته دا انديښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کيږي چې اسلامي قانون ئې اجازه راکوي.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چيرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هيچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاې و . همله دننه د آسونو د دريدو ځاې و . دوی همله پنځه نور کسان هم نيولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقيب په وخت کې نيول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته يوړه چيرې چې تيرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلۍ د يوې دانې په څير د البرق په ستونی کې ورځاې کړې وه، او بيائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را نښلولو له پاره ئې لوبولې وه بيان کړه.نورو هم د ډيرو رازونو څخه پردې پورته کړې.او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګوري. په دې کور کې ئې ډيرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې . اول د ځارکښنې له پاره او دويم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنيو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخريب کارانو له پاره لويه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وويلي چې دسلطان ايوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننويستي دي او همغوی د فوځ ترمنځ د جوارۍ کولو عادت را پيدا کړي دي. هغوی د بيلل شوی قمار په خاطر يو دبل پيسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو څخه ډيرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عياشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وويل چې همدا اوس هم هغه سوډانيان چې د فوځ څخه ويستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کيږي، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ايوبي په حکومت کې ئې ډير مهم ځايونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه يوه عيسائي پيغله وه چې اصلي نوم ئې «فليمنګو» و ، هغه په اصل کې يوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کيده. هغې ته د مصريانو ژبه ورزده کړل شوی وه. اود هغې په خير په سلونو نجونې د مسلمانانو سيمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وويل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کيږي نو هغې وويل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صليب مشن پوره کړي دي»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتيا وه ، دهغوی له اړخه په ويل شوو نښو نښانو ځونور کسان هم ونيول شول ، چې يو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورول شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملای او هملته ومړ. دهغې کوچنيان د سلطان ايوبي له خوا تر روزنې لاندې ونيول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچيان نه و بلکې د يوې مجاهدې بچيان و او دهغوی مور په مذهب ، هيواد ، قوم او ولس ځان شهيد کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخليفه د معشوقې "اُمّ عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتي دي.دې خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئې وویل چې « خلیفه ته د سلام او درنښت وروسته ووایه چې که چېرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت . دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدايج او دهغې د رسول ص وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست . د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلي وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و.
کله چې سلطان ایوبي مصر ته د والي په څیر راغي ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه څو ځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یوازې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دې. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاځون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډنې کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک څښاک لوښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولي و. د خوراک څښاک څخه علاوه د شرابو صراحي او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوې وې.د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکې نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایې او یهودي نجونې هم ځای په ځاې شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ج پیغام وررسولې وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و. د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لاربښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړي هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سراې ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې واو هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراې کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوی وه. د حرم استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې څلور کسان په عربي ښه کې راغلي واو دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("اُمّ عراره") یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والي دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاس کې و، چې دهغوی ټول اړیکې د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لاړ روان کړې و مګرلا تراوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړې و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځاي شتون درلود، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوي سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

*****(۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلې « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلې و تر څو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلې « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تر اوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداي په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص وروسته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائيدوم ، » عيسى الهکاري فقيه ورته په ځواب کې وويل « هيڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بياداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پيړيو پيړيو را هيسې خلفاؤ ته د پيغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ويلای، چې د سياسي او نظامي اړخه به ستا د پريکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي. »

«عکس العمل به ډير سخت و ي » بهاؤالدين شدّاد ورته وويل « او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بيا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت يا(په دين کې نوښت) ته بايد د پای ټکې کښيښول شي. او يا خليفه په سمه لار روان شي او د رينښتوني مسلمان په حيث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شوني نه ښکاري»

«زما څخه به ډير د خلکو په رايه او آند بل څوک ښه وپوهيږي ؟»علي بن سفيان، چې د استخباراتي شبکې رئيس و او په ټول هيواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وويل « عامو وګړو تر اوسه د خليفه شکل او صورت هم نه دې کتلې ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ايوبي نوم پيژني ، زما د اداري د غړو خبر لوڅو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتياوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب يا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکتير) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتياو په پيښيدو سره به خلک د مرګ سره مخکيدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تيرې هم پای ته رسيدلې دي. جرايم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکايتونه او عرايض تاته نيغ په نيغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورينو او عسکري وګړو څخه ويره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هيواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تيري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانبه ، زه په ډاډمن زړه سره ويلای شم چې قوم به دخلافت پر ځای د امارت پريکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، يا عدل او انصاف ورکړې وي او يا نه ، »سلطان ايوبي ورته وويل « اويا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او يا نه ، زه نه پو هيږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته يو ډير عبث او بې ګټې تګلاره پريږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پريښول نه غواړم ، په دې خاطر اړينه ده چې په دين کې دا نوښتونه(بدعتونه) ، چې دمذهب برخه ګرځيدلي ، مات او د کثافاتو په توکری کې ئې ور و غورځوو. که چېرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځای کړم. د ډيوي څخه ډيوه بليږي ، خو زه غواړم دا ډيوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هيږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځيدلې ده ،او خليفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښايسته و کې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ بريد کړې و. که چېرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپریوتي واي ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا نکیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم ترڅو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړي قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیري خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شېږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دواړو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځي او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورنې حالات کړکیچن دې ، په مصر کې به یو پاخون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې ځارنې لاندې و ساتئ ،»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندي ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځئ اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګُلونو پاڼې و شیندې، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږي چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نورو غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو، ځرونکو ، دهقانانو او .....ربښتونو پاکو خلکو مذهب دې او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چې اللهؑ ته ډیره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځاې پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته ووېل « تل د ربښتيا مخالفت شوی او کیږي» سلطان ايوبي ورته ووېل « نن د دروا غو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويرېږي او د ربښتيا ويل ئي پری ايښې دي ، د حق او ربښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوي دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاې ټکې ايښی دې چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام ورېې ساتل کيږي اوپر هغوی باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوی د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کیږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرمؐ د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوی څخه نقدې کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي ...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير دروند او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته ووېل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړی يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شميره ډيره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلي و ، چې که چېرې يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولاې شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چې د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکي د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چې ای ذوالجلال و الاکرام ربه ! دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره ! تا ښه خبره وکړه » سلطان ايوبي ورته ووېل «زما توره همدا اوس هم په تيکې کې تړپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوې دې ، زه يوائې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلی بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوی راوړي هغه ددې ګواهی ورکوي چې دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعيش پالنې په اساس ، هر چيرې چې کوم اميريا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځای خپل واکې حاکم ګرځيدلي دي ، اسلامي سلطنت په ټوټو ټوټو ويشل شوي دي ، د خلافت مرکز دومره کمزوري شوی دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سياستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه يم ،او دا هم را ته څرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شيرازه بيرته را يوځای کوو نو دا به نوره هم د خپريدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و دريږي ، خو زه ويره نه لرم ، او زه دا شوني ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ويريږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خليفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړين کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خليفه نوم او ياد باسم.»

ټولو د سلطان ايوبي ددې کار ملاتړ او تائيد وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه ډيوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خليفه العاضد په يوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وويل چې صلاح الدين ايوبي ورته ويلي چې که چيرې کوم اړين او ضروري کار وي نو زه را تلای شم او که نه زه پخپله ډير مشغول يم. خليفه د قهره سور اور وګرځيد ، هغه قاصد ته وويل چې رجب راته را وليږه، رجب د خليفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و، هغه ته ئې د خليفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خليفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړې سوډانيان اخستې وو، هغه د سلطان ايوبي د مخالفينو څخه او د خليفه د غوره مالو څخه يو ه تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدين ايوبي ځواب خليفه ته وړاندې کاوه نو د خليفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خليفه ته وويلې «صلاح الدين ايوبي ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خيژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوي ؟ او يا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس تړلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پايلې به ډيرې ښې نه وي ،» خليفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وويل.« دهغه د لاس لاندې يو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشې سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزيدلې اواز وويل ، « زه د همغه لمريو څخه په دې پو هيدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،... دا صلاح الدين ايوبي يادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډډه کړې چې که چيرې کو م ضروري او اړين کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډيره کارونه دي چې بايد تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپاريد او په خپل زړه ئې لاس کيښود ، رنګ ئې ژير شو ، او په يوه ډير کمزوري اواز ئې وويل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه يو رنځور انسان يم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به یوه ورځ ما له منځه یوسي ، زما له پاره غُصّه کیدل زیانمن دي ، ما د خپلې روغتیا غم شپیلي ، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب تري و پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پیدا شي چې دهغې پر سر یو حاکم هم شته» خلیفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئې لاس ایښی و په لړزیدلي اواز وویل « همدا تا راته ویلي و چې صلاح الدین خپل واکه او خپل سرې شوي دي ، زه هغه بیا بیا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کیږدي ، دا اړینه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دي هغه زه دلته را وبولم»

«أمّ عراره» د شرابو پیاله د خلیفه په شونډو کیښوله او ورته ئې وویل --«سل ځله مې درته ویلي چې په غُصّه کیږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زیانمنه ده .» هغې د یوه طلاې دبلي څخه نسواري رنګ څه سفوف را وویستل او د خلیفه په خوله کې ئې ورواچول او د اوبو ګیلاس ئې ور په خوله کړ. خلیفه دهغې په خورو ورو وریښمینو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئې وویلي --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتی دي ، زما یوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مینه ولري ، یوازې ته زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اې د مسلمانانو خلیفه !» رجب ورته وویل -«ته ډیر نرم زړه او نیک خویه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان ایوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي. دا به ستا له یاده وتلي وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دي ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دي ، هغه په ختښه کُرد دي. زه حیران یم چې هغه ته دومره لویه رتبه چا ورکړې ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دي ،د جنګ د ډګر استاد دي. هم په جنګ پوهیږي او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم نه دې چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکې فوځ داسې ژر له منځه یوړ لکه یو کوچنی چې یوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسیدونکو یو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څیر سالاران ئې درلودل ، نو خلکو ستا د سپیو تر مخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهلیزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسیده چې ته خپل یو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډډه کوي.»

«رجبه !» خلیفه په ناڅاپي توګه و غورید او وئې ویل --«ته یو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژیړ شو ، "أمّ عراره» هم په یوه ټکان سره د خلیفه څخه ځان بیل کړ. خو العاضد یو ځل بیا هغه د مړونده و نیوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په ډیره مینه وویل--« ایا ما تاسې و ویرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووایم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تیریدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نیک خلک وو ، او دصلاح الدین ایوبي پر لاسو جوړ شوي فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولې اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې ریښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغې او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلې اواز سره وویل --« سلطان ایوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرئ او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبي څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر او دهغوی د پایلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ وریوځای کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ورننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبرې باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږ څه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --« دوایې دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خداې ته ووایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یواځې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوې دې، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پیدا کړي.»

رجب د صلاح الدین ایوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وویل --« شونې ده چې صلاح الدین ایوبي به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبي په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپين سترګۍ او بې ادبۍ په هکله بښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت نه يو ازمېښت کړي. زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پو ښتې ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دې ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دې ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دې ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلې چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوې رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوې ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوې چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دې.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کرکيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چيرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې. هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه.» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلي « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نورې وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړي او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګې ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځای ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ايوبي د شيركوه روزل شوى سړي دي ، هغه خپل ټول عمر د عيسائي قوم پر خلاف په جګړو کې تير کړي او په دي تر تيب ئې د اسلام دښمنان نور هم زيات کړل،که چېرې د صلاح الدين ايوبي پرځاي بل کوم څوک د مصر د حاکم په څير ټاکل شوي واي ، نو نن به عيسائي پادشاهان ستا دربار ته د ميلمنو او دوستانو په څير را تللاي ، نه به وژل او داړه ماري وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کيدل او نه به نوم ورکي ښخيدل.»

«مګر رجبه !» خليفه ورته وويل -« صليبيانو خو د روم په بحيره کې په اسلامي لښکر يرغل کړي و ؟»

« صلاح الدين داسي حالات را پيداکړي و چې صليبيان دخپلې دفاع په خاطر مجبور شول په حملې کې لمړيتوب وکړي .» --رجب ورته وويل -«صلاح الدين ايوبي ته مالومه وه چې د صليبيانو له اړخه حمله کيدونکې ده ځکه چې دحملې له پاره حالات همغې راپيدا کړي و په دي خاطر هغه د حملې د مخنيوي او دفاع له پاره ځان له مخکي چمتو کړي و ، دا انسان خو فرښته نه ده چې په غيبو به پوهيده ، هغه داسي يو چال و چلاوه ، چې دهغې په لوبيدو سره په زرګونو کوچنيان يتيمان شول اوپه زرګونو ښځې کونډې کړل شوي ، دهغې په دغه ظالمانه کار باندي تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاينه ئې مو وکړه، بيا هغه هغه سوډاني فوځ چې ستاسي وفادار و د جنګي تمريناتو په بهانه د شپې له خوا بهر وويست او په تياره کې ئې پرې د خپل فوځ له اړخه عمليات پيل کړل او دا ئې خپره کړه چې د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړي و. دهغه په دي كار هم تا دهغه ستاينه وكړه او شاباسي دي وركړ . تاسي دومره نرم زړه او مخلص ياست چې تاسي دهغه چال او دوكه درک نه کړاي شوه.»

په دي وخت کي "أمّ عراره» چې دعربو د ښايست يوه نمونه وه د خليفه العاضد سره « په ډيره معصومانه توګه » د فحش داسي حرکات پيل کړل چې په العاضد ئې د شرابو نشه نوره هم ورزياته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغې نجلۍ په لاسو کې و – درجب خبرو او دليلونو دهغه په زړه باندي پوره اغيز كړي و ، خو دهغه په زړه کې يواځې او يواځې "أمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبرې هسې په ضمني توګه اوريدلي ، رجب په صلاح الدين ايوبي باندي ډير شرمناکه وار وکړ. هغه و ويلي « صلاح الدين ايوبي په يوي بلي دوکي او غولوني باندي لاس پوري كړي ، هغه اوس هره ځوانه او ښايسته نجلۍ چې ووينې د لاسو ئې نيسي او ابرو ئې تويوي، او بيا د يو څو ورځو عيش او عشرت وروسته ئې په دي خاطر له منځه وړي چې دا جاسوسه ده. عيسايانو پر خلاف په ولس کې د کرکي دپيداکيدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کي دا مشهوره کړي چې صليبيان خپلې نجونې مصر ته د ښارکښي له پاره را استوي، ددي نه علاوه هغوى زمونږ ولس ته بدكاره او فاحشې ښځې هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګُول اخلاق پرې خراب کړي ، زه د همدي هيواد اوسيدونکې يم. څومره قحبه خاڼونه چې دلته شته د ټولو ښځينه لوبغاړې مصري او سوډاني ښځې دي، كه چيري كومه عيسائي ښځه په كې هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلكه يو بدكاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سراي دري ځلورو نجونو وويلي چې صلاح الدين ايوبي هغوى خپل كورته ورغوښتي وى او هلته ئې د هغوى عزت توي کړي دي.» "أمّ عراره» ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئې ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري .» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -«زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاتړې دې ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوي و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چیرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه تری و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلې. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، دهغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چې دهغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یوبل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړې. خو د پیښو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدې خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د ویناو څخه چې کوم شواهد تر لاسه کیږې نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبي هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان ترې لرې په یوه بل صف کې ځای نیولې و ، د سلطان ایوبي نور باوري ملګرې او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو وویني. دعلي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خلیفه نوم دخطبې څخه لرې کول یو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر دروند جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه ځوک په جومات کې نه و نو هغه یوائې او یوائې خلیفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ایوبي پورته شو ، خطیب ته ورغې ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي .» خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځاي جوړ کړ» دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بیرته و درید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چېرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځاي زما لورې ته راشه ، زه به له تاسره یو ځاي ولاړ شم.»

«که چېرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼې» امیرالعالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وینا که چېرې جرم وي نو بیا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې.زه تاته ددې کار مبارکې وایم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدین ایوبي ، علي بن سفیان ، بهاؤالدین شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل چې د هیڅ ځایه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلې وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفیان خپلو وګړو په یو څو ځایو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب دجمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډیر بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بې پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ایوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځاي کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدین ایوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنګي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږود پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،تر څو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړې متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک څوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيورې په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په څير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّ عراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو اداً کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوى دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّ عراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړي و او تر څنګ ئې خوب راوړونکې سفوف هم پرې څښلي و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخونې قنديلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونې څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونې په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوى د شپې په تياره کې په زينو وروښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوى خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوى آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوى د ډلې څخه يوه ووېل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په ماڼۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدین ایوبي "اُمّ عماره» تبنتولې ده. رجب هم بیرته راستون شوې و ، د محل او ماڼۍ کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلې وو ، پخپله قومندان هم د سپاهیانو په څیر لړځیده ، د یوې نجلۍ تښتول معمولې خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خلیفه د جنت دپیغلو څخه شمیرله ، دمحل د شا له لورې یوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکیدې او بیا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کیدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کیده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتیدلې وي ، خو خلیفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ویل چې "اُمّ عماره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تیاره وه.

«دا د صلاح الدین ایوبي کار دې» رجب العاضد ته وویلې ، « د خلافت په ماڼۍ کې دهر یوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "اُمّ عماره» د ورکیدو خبر ور ورسید نو هغه په ټول محل کې وګرځید او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وویل چې «دا د سلطان ایوبي کار دې» ، د خلافت د ماڼۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نیولې تر ښکته ملازمینو پورې ، ټولو همدا خبرې بیا بیا کولې ، رجب بیا همدا خبره د خلیفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د یوې لحظې د فکر کولو اړتیا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحیح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ویل شوې و چې سلطان ایوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي هغه ته "اُمّ عماره» ویلې و چې سلطان ایوبي د حرم ځلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خلیفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وویل چې د مصر د امیر په لور ولاړ شي او هغه ته ووايي چې په پټه دې نجلۍ بیرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خلیفه قاصد ته دا پیغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کیلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سیاسي او امنیتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخریب کارانو فعالیتونه ددې پر ځاي چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زیاتیدل، سلطان ایوبي ته په ډیره ښه توګه دا ډاګیزه وه چې په هیواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کیږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګواښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهیانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هیواد د سلامتۍ له پاره ګواښ پیدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ایوبي مخالفینو د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ئې پناه ورکړې وه ، او دهغوی له پاره ئې د تخریبي کارونو د کولو له پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په نظر کې نیولوپه اساس د دارالحکومت څخه لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې د هغوی ګشتي ډلې به شپه او ورځ او هر وخت په غرونو ، غونډیو او دښتو کې پر ګشت را وتلی تر څو د راتلونکو خطرونو د پیښیدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه درې اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکې ډلې څخه و چې په خپلې ور سپارل شوې سیمه کې ئې دخپلو دندو د تر سره کولو وروسته بیرته را ستانه شوی و. مخته د خاورو او تیږو غریزه پراخه سیمه پرته وه، هغوی په یوې وادي(ناو) کې تیریدل چې د یوې ښځې اواز ئې واوریده ، تر څنګ ئې د نارینه و اوازونه هم اوریدل کیده ، ددې څخه دا ډاګیزه کیده چې په کومه ښځې یا نجلی باندې ظلم او تیرې کیږي ، یو اوښ سپور را کوز شو او په هغه غونډۍ وخوت چې د بل اړخ څخه ئې ناری او سوری را تللې ، هغه په پټه و کتل چې څلور آسونه ولاړ دي او څلور کسان ورسره دي، دوی څلور واړه سوډاني حبشیان دي ...ددوی سره یوه ډیره ښکلې نجلی هم ولاړه ده ، یو حبشي هغه په خپلو متو کې را نغښتې او دخپلو ملګرو تر مخ ئې درولې ، هغه په خپلې سینې لاس ایښې او وائې چې « ته ډیره پاکه نجلی ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې د اچولو په اساس مونږ مه څوروه ، د دیوتا قهر به مونږ یا خو وسوځوي او یا به مو تیرې کړي»

«زه مسلمانه یم» -نجلی چیغې کړې ، ستاسې په دیوتاګانو باندې لعنت وایم ،ما پریږدی او که نه زه به تاسې ټول د خلیفه د سپیو تر مخ د ټوټو ټوټو غوښو په څیر ور واچوم.»

«ته اوس دخلیفه ملکیت نه ئې» یو حبشي ورته وویل « اوس نو ته دهغه دیوتاګانو ملکیت ئې چې په لاسو کې ئې د اسمان د بریښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمریانو ځواک شتون لري ، هغه یواځې ته خوښه کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بیلتون هڅه وکړي نو هغه به د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ایرې به ئې کړي.»

یو حبشي بل ته وویل ،« ما تا ته ویلي و چې دلته مه ځنډیږئ ، خو تاسو ارام کول غوښتل ، هغه وتری او خپلې لار ته دوام ورکړئ تر څو د ماښامه تر مخه خپل ځاې ته ورسیږو.»

«ایا زمونږ آسونه ستړي شوی نه و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ایا مونږ ټوله شپه ویښه تیره نه کړه ؟»

بل وویل « هغه بیرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه نجلی کلکه کړه،خو یو ناڅاپه دهغه په ملا کې یو غشي ور ننوت ، هغه نجلی سسته کړه ، نجلی هغه ته تیله ورکړه او د تیښتې هڅه ئې وکړه نو یوه بل حبشي هغه را ټینګه کړه او د خپله ځانه سره ئې را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په دې وخت کې یو بل غشي را غي چې د یوه بل سري په غاړه کې و ننبت ، هغه سړې و غورځید او په ترپیدو شو خو هغه چا چې نجلی ئې نیولې وه د خپل آس قیضه ئې کلکه کړه او نجلی ئې له ځانه سره په آس سپره او آس ئې د ښکته په لور و ځغلاوه چې ډیر نژدې و ، یو بل حبشي هم پاته و چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې.... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلي و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د ډېوټاګانو له نامه څخه و ویرېده ،خوکله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په ډېوټاګانو باندي لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پو هیده چې دا د حرم سراي کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تښتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه. ساتونکې ته دا څرګنده وه چې د لږو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږې او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چېرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده. دې ساتونکې دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی دړې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شي کولاي ، په هغوی درې واړو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چېرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو. هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم. اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو دپښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تښتونکې څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندېښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و. دوی دهغه دوستان هم و ، ټولو سرونه ښکته اچولی ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چېرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګېدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لرونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبي به نه یوازې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوی روح ور پوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ایوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ویره هم. همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و.

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل.

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبي ورته وویل ، « خوکله چې د هغه الزام ځرنګوالې چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلۍ را تښتولې ده ، وینم ، نو پرته له دې چې وو ایم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دې کړې ، پیغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دې ، هغه به زه ورغوښتي وای او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې وای»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سړه کړه» بهاؤالدین شدّاد ورته وویلې.

« زه دې فکر وړې یم چې ایا ریښتیا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ایوبي وویل --« ما ته درواغ بریښې ، هغه ته به دا ځرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دې چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتیب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ایوبي "عیسي الهکاري فقیه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وویل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه و لیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلي »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل « هغه ته په ډاګیزه توګه ووایه چې خلیفه دقوم او ولس د عزت او وقار ښښه ګڼل کیږي ، خو دهغه حکم نه چلیږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې ددښمن د یرغل ګواښ شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځایه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانیانو حبشو پر ځای دې مصري وګړی هلته و ګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پایلو څخه خبر یم ، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي. خو مونږ باید په الله ج باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکیه او توکل کړې دې » سلطان ایوبي ورته وویل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندي و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لورو کتل ، هغه وویل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلې او هغوی ددوه سوډانیانو لاشونه هم له ځانه سره راوړی دي .»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ایوبي د خپلو سلاکارانو سره په یوه ډیر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چې ته وویل « هغوی دننه را ولیږه » ، سلطان ایوبي خپل دروازه چې ته ویلي و چې کله هم کوم څوک دهغه سره د لیدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتیا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بیدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او یا کومه لیدنه پرته له کوم عذره ځنډنې کړي.

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپیره شوې او ستومانه مالومیده ، سلطان ایوبي هغه کیناوه او دروازه چې ته ئې وویل چې دهغوی له پاره دخوراک ښباک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وویلې چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشیانو څخه د یوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ویشتلي او وژلي ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وویلې چې د ساتونکو د ډلې د وینا په اساس نجلۍ د کوچیانو او یا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډیرې شتمنې کورنۍ مالومیده ، او هغې دا ویلې چې هغه د خلیفه په ملکیت کې ده.

«داسې مالومیږي» سلطان ایوبي وویل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دي» هغه بیرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځیدل.

بیرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، یو لاش پرمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهیان ولاړ وو ، هغوی د مصر امیر ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمرې ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ایوبي نه یواځې د هغوی د سلام ځواب ووایه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وویل « زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډې د سر څخه د غشو په ویشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پیښې په هکله تفصیلي مالومات ورکړل ،

ایا دا شونې ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالومیږي خو همداسې» علي بن سفیان ورته وویل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ایوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پیښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفیان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبایلي لباس وو ، د کالیو دننه د هغوی ملابندونه وو چې یو یو خنجر ئې په کې پټ ایښودې و. دا د خلیفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړي خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږیدلې وه ، علي بن سفیان وویل « که چېرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بیا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندویان مالومیږی ، دا هم شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تبنتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خليفه دحرم څخه را تبنتول شوې ده او را تبنتونکي ئې هماغه د خليفه د ساتونکو دډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خليفه ته ئې له ځانه سره يوسئ.»سلطان ايوبي وويل «تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتيا سره د خليفه د ساتونکو څخه دي.» علي بن سفيان وويل او دهغې ځاېه څخه ولاړ.

ډير وخت لا نه و تير شوې چې د علي بن سفيان سره يوځاې دخلافت د ماڼۍ يو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه ور وښوول ، هغه سمدستي دواړه و پيژندل اووئې ويلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تيرو درې ورځو را هيسې په رخصتيو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې؟» سلطان ايوبي تري وپوښتل ،

«هو ! دوه نور هم دي»

«ايا هغوی هم ددوی سره يو ځاې په رخصتيو تللې و ؟»

«يو ځاې تللې و» قومندان ځواب ورکړ او يوه داسې خبره ئې ډاګيزه کړه چې ټول ئې هک پک او حيران کړل.

هغه وويلې «دوی د سوډان دداسې يوې قبيلې سره اړوند دي چې په وينه تويولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونيانو د وخت يو شمير رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبيله هر درې کاله وروسته يو جشن جوړوي ، دا داسې يوه ميله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کيږی. ميلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبيلې سره هيڅ ډول اړيکې نلري ، هغوی يوازې د خپلې عياشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې ميله کې د نجونو د پيرلو اوپلورلو ځانګړې مارکيټ جوړيږي ، ددې ميلې څخه نژدې يوه مياشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لوبې چې ځوانې او پيغلې شوی وي هوښيار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لوڼې بيرون وتلو ته نه پريږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچيان هم ددې ځاې څخه لرې لرې ځاېو ته ځي. خلک نجونې را تبنتوي او دلته ئې په ميله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانيان هم د همدې ميلې په خاطر په رخصتۍ باندې و. ميله درې ورځې وروسته پيليږي.»

«ايا ددې په اړوند دا ويلاې شې چې د خليفه د حرم نجلۍ به هم ددوی را تبنتولې وي؟ علي بن سفيان تري و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ويلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ويل « خو دا ويلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبيلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تبنتولو هڅې کوي او دا دومره وينه تويونکې دي چې که چيرې د کومې نجلۍ وارث د ميلې ځاې ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او يا بيرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دريغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اختستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتي قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکي خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرۍ شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړې ځاې کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چيرې او په کوم ځاې کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوی يو مذهبي لارښود چې حبشيان ئې خداې ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجوني وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوی سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښني او نڅاوی کوي.

(۴۵) *****

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ورنږدې کيده ،قومندانانو او نورو چاروا کو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چيرې نجلۍ په خپله بيرون تللې واې نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،..... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوی بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله اندېښمن نه يم ، خو په دې اندېښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندۍ نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلي و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلي وه، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلې و، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوی ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ورننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلي دې ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګري ډلې وروسته يوه دڅلور پښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشې لا تر اوسه دهغوی په لاشونو کې ههغسې ښتې و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګري و چې دا حبشيان ئې وژلې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خليفه بيرون را ووت ، سلطان ايوبي او دهغې ټول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ايوبي خليفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل .

«ماته ستا پيغام رارسيدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بيرته راولم .» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ويل اړين ګنم ، چې صلاح الدين ايوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه دهغه خلافت نمايندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را ليږل شوې ئې .»

خليفه د صلاح الدين ايوبي په فکر باندې و پو هيد. دهغه د فاطمي خلافت ضمير د ګناهونو د بار لاندې کړيکې وهلې ، هغه د سلطان ايوبي د هيبت ناکه او جلالي شخصيت تر مخ د را څرګنديدو وړ نه و . هغه د سلطان ايوبي په اوږه لاس کيښود او وئې ويل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډير دوست ګنم ،صلاح الدينه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حيث دلته شتون لرم .»سلطان ايوبي ورته وويل « زه بايد اوس دخپل ځان پاکوالي ثابت کړم او دا وښايم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. الله ج زما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را وليږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولاې خو دهغوی چپوالې او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدين ايوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم .» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خليفه هم خجالت نيولې د هغې پسې روان شو ، لرڅه اخوا دڅلور څلور نيم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ايوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کيښوول ، او په لوړ اواز ئې وويل « اته اته سپاهيان مخته راشئ او دا لاشونه و وينئ او ووايا ست چې دا څوک دي ؟»

لمرې قومندانان او نور چاروا کي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حيران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ويل « دوی زمونږ د ډلې سپاهيان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وويل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې ترتيب اته اته کسان راتلل او ويل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدينه !» خليفه ورته وويل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدين هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلې و وويل ، چې خپل د سترګو ليدلې حال بيان کړي ، هغوی خليفه ته ټوله پيښه په تفصيل سره بيان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ايوبي خليفه ته وويل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشيانو ميلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو ورړ نه و -هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډډه وکوله او وئې ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرۍ درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراې دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته وویل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام وکړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د څارکښۍ شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لږ څه اخوا ئې یوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار) ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزي جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دي. ماته رجب ویلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دی ، » سلطان ایوبي ورته وویل « یوائې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځي هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دي.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.« زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راورل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دې ، »سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب ښنبل په دې خاطر حرام کړې دي چې د هغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي ،»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل « ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځاې به زه تا ته نوې قومندان ټاکم ،»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي» خلیفه ورته وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي» سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوی ټولو ځخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند ځوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف ځخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوی په اړوند ددوی قومندان وويل چې دوی هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوی دخپل ځان سره بوځم . د نجلۍ په تښتولو کې ددوی لاس هم شونې دې .»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم » د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "اُمّ عراره" په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوی خپل آسونه ودرول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادی له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار ځخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوی ورته دا هم وويل چې هغوی به هيځکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوی داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوی به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "اُمّ عراره" حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلي هم نه دي ، هغوی ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوی په لاسو کې ده ، دهغوی د ډلې ځخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوی و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "اُمّ عراره"د هغوی ځخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوی هغه د اسمان ددبوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دبوتا ته ور وړي.

هغوی يو ځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، او په آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پرېښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "اُمّ عراره" په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يوځاې کې لږ ځه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډير وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوی ده ، آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و . د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې ايښې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوی پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوی خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو ځخه پټۍ نه وې پرانستی خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې ترتيب دهغې نوی سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، تر څنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د "اُمّ عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې ننبې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنی په دې خمار اومستی کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلې نو کولای شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتیږي او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاس کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولای.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکې خلک په زینو باندې پورته خیژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیا ئې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټی پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلی هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویې کتل چې هغه په داسې یوه مانۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږي ، دایروې شکله ستنې ئې پورته لوړې شوې وې، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورایه ځلیده ، ددیوالونو سره ډنډې لګیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوی د دې له پاره یو نوی څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پیدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یا لس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، دسر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالې ئې نژدې یو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځلیدې، او روښنائي ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیږلوږې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ بڼکې ترلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښي لورې ته او بل کیڼ لورې ته ودریدل.

ددې پسې سمدستې وروسته د تیږې د خولې څخه یو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې، هغه لږ څه عمرتیرې ښکاریده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. یو مصنوعي مار د هغې په کیڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویرې څخه لکه د بُت په خیر ولاړه پاتـه وه. دا سړې چې ددې قبیلې مذهبي لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهښ و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه "اُمّ عراره" ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وويل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دېوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"اُمّ عراره» را بيداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وويل « زه دېوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې دېوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهښ ورته وويلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بيا وائي چې زه ددې ځابه تلل نه غواړم . زه پوهيږم چې ته د مسلمانانو دخليفه معشوقه ئې . خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې ، جنت ته .»

هغه د خپلې چېنې څخه يو ګل را وويست ، او د "اُمّ عراره»د پوزې سره ئې يوځاې کړ . "اُمّ عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې داسې عطر بوې کړې و چې ددې په څير د شهزادګيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاې . خو ددې ګل بوې دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوې دهغې روح ته ورکيوت . دهغې د فکرونو دنيا بدله شوه ،د سترګو د ليد زاوئې ئې بدلې شوې ، پروهښ ورته وويلې ،« دا د دېوتا تحفه ده» او هغه هغه ګل دهغې دپوزې څخه لرې کړ .

"اُمّ عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهښ ګل نيونکې لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګل د بوې کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وويلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوې ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروهښ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "اُمّ عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګل يو ځل بيا پوزې ته نژدې کړ او بوې ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوې چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي .

«دېوتا هم ته قبوله کړې ئې .» پروهښ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شي د را يادولو هڅه چې کوي ، سرئې و ښنده او وئې ويلې «زه همدلته وم ،نه زه په يوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دي په ياد چې زه چېرې وم»

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هيڅا نه» "اُمّ عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې يم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ« زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه چمنونه او ګُلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په رنګ مرغان کتل ، خواږه خواږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه‌وویل –په‌دې وخت کې د "اُمّ‌عراره»د شا له‌خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالې وویستل، او د مور څخه‌د پیدا ایښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل« دېوتا به‌ما په همداسې حال کې خوښه کړي ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته‌مونږ د دېوتا دخوښې کالې دراغوندو ،» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوی څادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې څادر په څنډو باندې د رنګ لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، څادر ئې را مخته کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د څادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوې وه. د "اُمّ‌عراره» ویښتان د وریښمو په‌خیر نرم او تور والې ته مایل و، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست نور هم زیاد ښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌و ګرځید او د تیږې د هیبت ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته روانې شوی ، "اُمّ‌عراره»د شهزادګیو په‌خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په‌خیر د څهرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ‌عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هت په‌خیر د تیږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس نو د "اُمّ‌عراره» لاس پروهت نیولې و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول. کله چې تر حلقه پورې ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وی ، د زینو څخه په ښکته‌کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندیلونه روښانه شوی و، په دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستره نه وه او نه ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی و، په‌فرش باندې نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډیره ښکلې صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهت د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "اُمّ عراره»ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يوځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دبوتا به کله راځي ؟» "اُمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پيژندلې ؟» پروهت ورته وويلې « ستا ترمخ څوک ولاړ دې ؟»

"اُمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ، ؟»

«هو !» پروهت ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوى ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهت نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شي و؟د کومه ځايه څخه راغلي وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهت وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهت درې ورځې هغه هملته په تاخانه کې له ځانه سره ساتى.»

دا ځرګندوني د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه دهمغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې "اُمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوى د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوى پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چيرې هغوى رښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوى په دې هکله د خپلې بې خبرۍ ځرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوى د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لاړ و څخه د ګتو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوى.

هغوى پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځايونو ته ئې و ليږل چيرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوى به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه وينښ پاته کيده ، اخر ئې هغوى په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوى له پاره اخري لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال يو عمر تيري حبشي علي بن سفيان ته وويل « زه په ټولو هرڅه باندې يو هيېرم ، خو د دېوتا له ويرې ئې نشم ويلاې ، ځکه ويريږم چې دېوتا به ما په ډېر ناکاره مرګ ووژني.»

«ايا ددې څخه زيات بل ناکاره مرګ کيداې شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفيان ورته وويل ،« که چېرې ستاسې دېوتا رېښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زوروني څخه ازاد کړې واست ؟ که د مړيني څخه ويريږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې يو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلکه مرګ په څرګنده توګه تر سترګو کيده. علي بن سفيان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذيت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځاې ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبيلې ځلورو کسه تښتولې ده. هغه ځلور واړه په رخصتۍ تللي و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولي و ، دغه پنځه واړه حبشيان چې اوس د علي بن سفيان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونکو څخه دوه بايد دننه راغلي وی ، هغوی ته د لويې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوی وه. او دهغوی سره د بيرته تښتيدو او تښتولو هرډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وويل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځاې کې قربانوي ، ددوی قبيله هردرې کاله وروسته يو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبيلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبيلې بهر څوک وي ، سپين رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښايسته به وي چې خلک ئې په کتلو حيران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبيله د بهر څخه يو ښکلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځاې ته ئې راوړي » علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « درې کاله وروسته يواځې ميله جوړيږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه ميلو يا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نيسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې يو ځل يوه نجلۍ قرباني کيږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځاې په ګوته کړ چېرې چې دا قرباني صورت نيسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوې ګڼه. په هغه ځاې کې چې ميله جوړيده دهغه ځاېه څخه دوه دونيم ميله لرې يوه غرنيزه سيمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوی وه. دا سيمه دومره پراخه او عريضه نه وه. ددې سيمې په اړوند دا مشهوره شوی وه چې دلته دېوتا اوسيږی او دهغې د خدمت له پاره پيريان او ښاپيرياني شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزيرې په څير څه سيمه غرنيزه او شينخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجايباتو څخه ګڼل کيده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د دېوتاو د اوسيدلو ځاې وي. په دې سيمه کې د فرعونيانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې يو جهيل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)يا سترې ځمځارې په کې اوسيدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبيلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندي همدي جهيل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)يا سترو ښمخارو به نواله کاوه. پروهت په همدي کنډوالو کې اوسيده ، هلته د يوي ستري تيږې سر او خوله چا تراشلي وه ، چې په دې تيږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه ديوتا اوسيدل ، دديوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې يو ځل د قبيلې ښځه بهر يوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته يو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هيرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځایه راغلي او چا راوستې ده؟ په دې ګل کې به ئې کوم نشه ایز ځيز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل ديوتا او خپل ميړه ګاڼه ، هغې ته به د هغه ځای ګنده او مردار شيان هم ډير ښه او ښکلې تر سترګو کيد .

د نجلۍ قرباني به هم په همدي کنډرو کې کيدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخاني کې ساتله ، په دې ځاي کې نور ځلور کسه نارينه او ځلورکسه ښکلې نجوني هم اوسيدلې. ددوی ښځه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه. کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځای ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کيده چې دهغې ښت به پرې کيږي. هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترو ښمخارو ته ور اچول کيده ، او ويښتان به ئې پرې کول او د قبيلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورليږل ، دا ويښتان به مقدس ګڼل کيدل، د نجلۍ سر به ئې د وچيدو په خاطر په يوه غار کې ايښوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او يواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدي غار کې ايښوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کيده.

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به يو ځل بيا د نجلۍ قرباني ورکول کيږي.» دغې حبشي وويل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و. ځرنګه چې مونږه نه ويريدونکی او وحشي ګڼل کيدو په دې خاطر ئې مونږ د خليفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه مياشتې کيدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښايسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پريکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځایه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ يو ملګری چې پرون ووژل شو خپلې قبيلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ويلي و ، او ورته ئې ويلي و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدين ايوبي واوريده نو ډير زيات حيران پاته او په فکر کې ډوب شو، علي بن سفيان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ايوبي نقشه و کتله او وئې ويل « که چېرې ځای همدا وي نو بيا خو دا زمونږ د احاطې ښځه بيرون دي هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو ښځه تر لاسه کړي دي ، دهغو ښځه دا په ډاګه کيږي چې فرعون ډيري پيړۍ پخوا مړ شوې دي خو دهغه فرعونيت لا تر اوسه په خپل ځاي پاته دي. مونږ ته د مسلمانانو په خير دا اړينه ده چې که چېرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاي نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو څخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چې تر ننه پورې به دځومره میندو او پلرونو پاکې او معصومې لوڼې ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې میلې کې به تر اوسه پورې ځومره پاکې او معصومې نجونې پلورل شوې وي مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطې انګیرنې په اساس دخلکو معصومې نجونې را تښتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار ترې اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګیزه شوی ده چې هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجونې پیري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي .» علي بن سفیان ورته وویل « د کرچار د تباهۍ نه اخوا دا ګوابښ هم شتون لري چې د سوډانیانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلې ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځای زمونږ د فوځ ورګډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډې تفریحګانې د هیواد له پاره ګټورې نه ثابیتږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائې سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندې کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دې چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتونې الزام چې هغه پر تا باندې لګولې و ځومره بې بنسټه او دروا غ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چې څوک هر ځومره سپک ګڼې بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ،او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلې ده. صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چیرې ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره تر سره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،..... هغه الزام چې خلیفه پر ما لګولې دې ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را ننبتي وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کیدله ، چې په اسلامي ملت به داسې یو وخت راځي چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ ښننه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چیرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دې ، بله ورځ میله پیلیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل « د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چې زمونږ موخې دادي چې دا طلسم مات کړو، دا د فرعونیت اخري ځای مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼي، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون، په کې و مري، دا وړاندیز هم وشو چې همدا حبشي د لاربنود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي، ناځاپي یرغل کونکی ډلي و استوي، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناځاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوی وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو دهغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسیږی، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګونه ئې، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځای چیرې دې، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال، په هغه شپه په میله کې شتون ولري، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشي او لیندۍ وي، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ورووړي، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به همملته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چیرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوی وه چې قرباني په نیمائي شپه کې ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي، تر سره کیږي، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په‌صورت کې او یا د هغوی د دندو په ترسره‌کولو کې د ستونزو د راپیداکیدو په‌وخت کې دوی ته لارښوونه شوې وه چې هغوی دې د نبنې په‌توګه یو اور بلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په‌کتلو سره به‌دا پنځه‌سوه کسان خپل برید پیلوي.

په‌دې وخت کې دولس کسه سرتیري و ټاکل شول ، او دنورالدین زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه کاله مخته هغه د صلاح الدین ایوبي د مرستې په‌خاطر را استولي و پنځه‌سوه ذهین او زړه‌ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له‌عربو څخه‌راغلي و ، دوی لا تراوسه پورې د مصر او سوډان د سیاسي لوبو او عقایدو تر اغیز لاندې نه‌وراغلي ، دوی یواځې پر اسلام پو هیدل او همدا ددوی عقیده او ګروهه وه. هغوی به‌دهرې هغه عقیدې پر خلاف را پورته‌کیدل چې غیر اسلامي به‌ورته ښکاریده ، هغوی ته‌ویل شوی و چې هغوی د یوې باطلې عقیدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شوني ده چې دوی ته د خپلې شمیرې څخه د زیاتو مخالفینو سره د مقابلې کول وریه‌غاړه شي ، جنګ او جګړه هم ویني تویونکې وي او دا هم شوني ده چې دهغوی تر مخ ځوک دمقاومت توان هم و نه‌لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په‌هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په‌ذهنونو کې غریزه سیمه ، د هغې سیمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زیات نه‌برېښیده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په‌هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه‌دولس سر تیرومجاهدینو ته هم همدا انګیرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په‌شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوښ په څیر زغمل... دهغوی له‌پاره ستونزمن نه‌و.

لا تراوسه د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته‌وې ، درې شپې او درې‌ورځې سرتیرو اوپنځه‌سوه فوځیانو ته روزنه ورکړل شوه ، ځلورمه‌ورځ ئې سرتیري په‌اوښانو سپاره و استول ، هغه ځاې د اوښانو په‌عادي سفر یوه ورځ او نیمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته‌حکم شوې و چې سرتیري د غریزي سیمې څخه لرې چېرې ښکته‌کړي او دوی بیرته را ستانه شي ، همدا راز ئې پنځه‌سوه نور عسکر د نندارچیانو په‌بڼه کې، ددوه دوه او ځلورو ځلورو په ټولیو کې په‌آسونو او اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته‌ویل شوی و چې خپل ځناور به‌له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه‌بڼه کې روان شوی و .

*****(۴۹)

دمیلې اخري شپه‌وه –

سپوږمۍ دخپل ستروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شیشې په څیر شفافه وه ، په میلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شمیره شوني نه‌وه ، په څو ځایو کې نیمې لوڅې نجونې نڅیدلې او په‌ځینې نورو ځایو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. څو تر ټولو زیات خلک د هغې چوترې ترخوا را ټول شوی و چیرې چې نجونې لیلامیدلې. یوه یوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تیروله ، پیرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ویښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له‌نظره تیراوه ،او بیا به ئې پرې بولې پیل کولې ، هلته‌جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يوائځي شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلكو خيمې په شاوخوا كې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لږ څه لرې د غرونو په غيږ كې يوه ښايسته او ښكلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دېوتا جوړ كړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دېوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او دېوان پهره وركوي ،او كوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي كولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د الله ج پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي. او نور دولس كسه سرتيري مجاهدين د دېوتاګانو په چاپيريال كې ور داخل شوی دي ،.. د صلاح الدين ايوبي دولسو كسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو كې د ورننوتلو لارې دكومه ځايه څخه پيل كيږي خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ور ننوتلاې ، ځكه هلته دهغوی ساتونكي ولاړ ول، هغوی بايد د يوې ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ور ننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا كې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هكله غلط مالومات وركړې و ، ځكه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالې او پلنوالې د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنګه چې هغوی روزل شوی سر تيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سر تيري ته په ناڅاپي توګه د يوې وني تر څنګ خوځنده سيوري تر ستركو شو. سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وكړ، دهغې څټ ئې را تاو كړ او په خپلو متو كې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر كيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه كوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سر تيري په عربي ژبه خبرې كولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت كې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې كيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب وركړ چې داسې ترې څرګنديده چې دلته ساتونكي شتون لري ، سر تيرو ددې حبشي شارګ ور پرې كړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه كړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه كې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس كړې وه څه نورې خبرې رواني وې ، د تيږې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوې وه ، توري ته نژدې يو لوې لوښې هم پروت و ، په قالينه باندې ګلونه خواره شوی و، چې تر څنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه كړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا كې ګرځيدې. د هغوی لباس يوائې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر ستركو كيدل چې د سرنه تر پښو پورې په سپينو څادرونو كې را نغښتي ول. "أمّ عراره» په تاخانه كې د پروهت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهڼ دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې « زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږي ، زما وينه پر هغوی و څښئ ، او زما اوږده اوږده طلايي ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولې زما څخه لرې کيږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهڼ دهغې په جسم باندې د تيلو په څير کوم شی مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهڼ ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوې وه. او پروهڼ هم اخري رسومات پر ځای کول.

دولس سر تيرې د شپې د چينجيو په څير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پر ځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، د سيمې ډير بوټي اغزي لرونکي و ، سپوږمي هم سرته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائي ځرکونه را پيدا کړي و ، د رڼا په همدې لړو ځرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و ، دا هم د دبوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و ، هغه په يوداسې ځای ولاړ و چې د شا له خوا پرې بريد شوني نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه برييښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خوېدو سره اواز را پيدا شو ، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لورې ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيرې تر څه وخته پورې هملته پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"أمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوې وه ، پروهڼ د اخري ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځای کړه، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهڼ په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "أمّ عراره» دهغې سره يو ځای وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "أمّ عراره» په عربي ژبه وويل« زه د انګوک د لوښو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دبوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دبوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدي.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهڼ "أمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالي څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئي کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګيزه کوله چې دا د حبشي قبيلې نجلۍ نه ده ، سرتيري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم . دهغه ځای په د غشي د خطا کيدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څير ځاې و چې ښکته کيدل تر ې شوني نه ښکاريدل.

هغوی و پوهيدل چې نجلۍ قربانيږي ، او دهغې د په څنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځې نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره دسر څخه لاندې وکتل نو جهيل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ويل شوی و چې په دې جهيل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)يا سترې ځمځاری اوسيږي.

وئي کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټې او ونې وی ، هغوی يو دبل لاس و نيوه او د هغې ځایه څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخري سر تيري په ناځاپې توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته يو حبشي تر سترګو شو . چې په يوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نيولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تياره نيولې وه ،خو په سر تيرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګيدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتيرې په ليندۍ کې يو غشي کيښود د شپې په چپتيا کې د غشي د توغيدو اواز اوريدل کيده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګيد او هغه دهغې ځايه په سرګوندالو لاندې راپريوت، سرتيري دغره د لمن څخه را ښکته کيدل خو د لويدلو خطر ئې هره ګړۍ زياتيده .

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "أمّ عراره» په ختې جوړ کړ او توره ئې پورته کړه ، نارينه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او يوه ډيره د سوزه ډکه سندره ئې په ټيټ اوزا پيل کړه ، دا يوه انګازه شانته وه چې ددې دنيا سره ئې هيڅ ډول اړيکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې يو داسي طلسم خپور شوې و چې بيرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاګانو ځاې ځيګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د يوې ساه اختسو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې را ښکته کيده د پروهت په تشې کې يو غشي ور ننخ شو .لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و رانښکته شوې چې درې نور غشي يو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و ر ننخ شول ، نجونو چيغې کړې ، نارينه و چاته اوازونه پيل کړل ، په دې وخت کې د غشو يو بله دوره پيل شوه ، چې دوه نارينه ئې ډپېنو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "أمّ عراره»د خپل چاپيريال څخه او هم د خلکو د وژلو او وينو تويولو څخه بې خبره ټيټ سرې ناسته وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئې "اُمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نشې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځای نه وه وتلي چې دولس دپارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوې وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړی هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شي. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، نندارچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشې هوا ته توغولې و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يوازې ددولس دپارلس حبشيانو مړې او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځای څخه کتنه وکړه ، د تيرې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګُل هم و چې د توتې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد همله په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سرتيرو "اُمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پاې ته رسيدلې و ، ډير نندارچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکاندارانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځاې سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځاې خلکو په ډېره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکې و دغرنيزې سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځاې په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلي ، ددبوتاګانو د اوسيدو په ځاې باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځاې په ځاې شوی او اوس به دهغه ځاې په ددبوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبیلي کومو ځوانانو چې د قربانۍ کومې خبرې اوریدلې وې ، هغوی ته شک پیدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تیره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پریوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای واې او کتلای وائې چې پروهت ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبیب را وبولئ !» سلطان ایوبي وویل ، « په انجلۍ د نشې اغیز دي»

"اُمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ویل ئې « زه د انګوک مور یم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دېوتا نه ئې ، زما میړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دېوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ» هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګیده.

طبیب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خواږه خوب ویده شوه ، سلطان ایوبي ته دپیښې تفصیلي مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غریزه سیمه کې څه پیښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر یو الناصر او بهاؤالدین شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتیا وړ سامانونه هم له ځانه سره یوسي او هغه بُت له منځه یوسي ، خو هغه ځاې باید دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اویرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چېرې هغه خلک تسلیم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاې ور وښئې او په مینه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دېوتاګان) یواځې یو فریب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډایري) ورځپیښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې لیکلي ده، دا پیښه داسې بیان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسید ، د هغوی لاربنود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته میشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانیان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځینې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشي ، لیندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په لیندیو کې غشي ورکړل شوی و ، هغوی چې غشي او لیندی نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وینې تویونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته وویل چې دا دفرعونیانو یادګار دي. هلته دحبشیانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و کرځیدو را وګرځیدو ، هلته د غرونو تر منځ یوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو یو ښکلې مانۍ مالومیده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت لیکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څیر ښکل شوی و، هیڅ شک نه پاته کیده چې دا دي د فرعون ځاې ځیرې نه وي ،.... هلته د دېوار په څیر د غره په لمنه کې یو جهیل(د اوبو ډنډ) و ، دجهیل(د اوبو ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)یا سترې څمڅارې خوځیدلې ، دجهیل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډیر ویرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډیر (Crocodile)یا سترې څمڅارې د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نیولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهیانو ته وویل ، د حبشیانو لاشونه په دې جهیل کې ور واچوئ ، دوی وړې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهیل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)یا سترو ځمخارو د شمیرې اندازه نه کیدله ، هغه د یوه پوره فوځ په څیر وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشیدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)یا سترو ځمخارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهیل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهیانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوټې لغړې وې ، یواځې د ملا سره ئې یوه پانه شاته او یوه مخته تړلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهیانو ته مو وویل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کالیو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ویریدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځای ټول حال احوال په خپله ژبه تیرکړ چې ډیر شرمناکه و ، مسلمان باید په ښځو باندې دغه ډول تیرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ویلې دي ، دهغو ځلورو نجونو احوال دا ډاګیزه کوله چې هغوی فرعون په خدایي منلې و ، او دهغوی قبیلې انسان ته خدای وایه.

دا ډیر ښکلې ځای و ، تولـه دښتـه ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو یو چینه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهیل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې یخ سیورې ئې درلود. د فرعونیانو څخه ئې دکوم یوه دا ځای خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفریح کولو ځای جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تیږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعیش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځایه څخه بل ځای ته تللې و ، د فرعونیانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پیدا شوی و. بلاخره د حق کلیمه را پورته شوه ،او مصریانو د (لا اله الله) کلیمه وا وریدله ، او د الله په وړاندې رون مخي شول ، خو هیڅوک په دې نه پو هیدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندي پاته دي ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدایت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بیخه وویست او دا شګلوړه او غریزه سیمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

***** (۵۲)

«دا ځای مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تیږې دغه هیبت لرونکي بُت ټوټې ټوټې کړ . چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تیږو څخه ډکه شوه ، بیرون په سلګونو حبشیان حیران او په ویره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دیوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه بوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هیڅ نه و ، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو هملته شتون درلود ، هغوی هر یوه خپله خپله لور له ځانه سره یوځای کړه ، هغوی ته دا وویل شول چې دلته یو بدکاره انسان اوسیده هغه مو (Crocodile)یا سترو ځمخارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشیان ټول کینول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصیحت وکړل شو ، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بیا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چي دهغوی په سترګو کي ویني را بهیږي ، هغوی ته د ا ټکي د اخطار په څیر واورول شول ،«چي که چیري تاسي رینښتني خدای لیدل غواړئ ، نوموږ به ئي درته و ښایو ، خو که چیري تاسي همدا ځاي چیري چي تاسي ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګڼئ نو موږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسي وویني چي کوم خدای رینښتوني دي»

هلته په قاهره کي "اُمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړي وه ، هغې به کله ویل چي هغې کوم خوب کتلي دي خو هغې ته ټولي خبري په یاد راغلي وی ، هغې وویل چي پروهښ به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئي هغه ګُل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، "اُمّ عراره» ته وویل شول چي که چیري سرتیري مجاهدین په وخت نه وائي در رسیدلي نو ستا څښ به هغه پري کړي و ، سر به دي په غار کي او وجود به دي د (Crocodile)یا سترو ځمځارو په خیټه کي پروت وه ، دغه نازکه او ښکلي نجلۍ د ویري و لړزیده ، د سترګو ئي اوښکي را رواني شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئي وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړي ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداي په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهني حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئي ویل چي دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکي درلودل ، په هغه وخت کي به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوي ټوټي څمکي حکمران و چي دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و ، دا امراء د لسمي پیړی را هیسي په پوره عیاشي کي ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئي د دوستی اړیکي ټینګول ، دهغوی سره به ئي ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئي هم د همغوي په لاسو اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلي به په کي لګیدلي.

"اُمّ عراره»د همداسي یوه تاجر لور وه چي دخپل پلار سره به د دولس دیارلس کالو په عمر دامراو مانیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئي کتله چي لور ئي ډیره ښکلي ده په دي خاطر ئي هغه د کوچنیوالي څخه د امراو په محفلونو کي د عادي کولو په خاطر راوړه ، "اُمّ عراره» وائي چي د څوارلس کالو په عمر وه چي د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلي څخه دوو ئي هغې ته ډیري قیمتي تحفي ورکړي اوپه دي ترتیب هغه د ګناهونو په نړی کي ورډوبه کړل شوه .

په شپاړس کلنۍ کي هغه د پلار د اجازی پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کي به اوسیدله، هغه په شتمنیوکي را پورته شوي وه ، د شرم و حیا نوم ئي هم نه پیژانده ، دوه دري کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادی سره ئي ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکي پیدا کړل ، هغې په ښکلا ، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کي نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسي هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د دري امراءو د سازش پایلي وی چي پلار ئي هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړېدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و .

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم وریو ځاې کړې وې ،او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمنۍ را و ټوکوي ، او پخوانې سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاځون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاځون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شونې وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګرې دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي.لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ریبنو او جرړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړې دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځاې کړي و ، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځاې سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمې میاشتې نه وې تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاځون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولي وه چي د سلطان ايوبي پر خلاف ئي جګړه کول غوښتل ، او دا خو يو ډير ښه اتفاق و چي سلطان ايوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلي قومنداني اخستي وه ، اوهلته ئي دخپلي خوښي يو قومندان ټاکلي و. خو دي ټولو اتفاقاتو دحالاتو څپي د سلطان ايوبي پرخلاف را ګرمي کړي او پخپله سلطان ايوبي ته ئي خطر را پيدا کړ. سلطان "اُمّ عراره»په خپله پناه کي واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانيو کړنو ډيره زياته پښيمانتيا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئي غوښتل ، قدرت هغه ته يو لړزه ورکړه او دهغي دماغ ئي درست کړ ، سلطان ايوبي په پوره ډاډ سره په دي فکر پيل کړ چي هغه حکام چي په دي ټول جال کي ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدين شدّاد د فرعونيانو اخري ننبي له منځه يوړي او بيرته د فوځ سره يوځاي را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځي وروسته:

د شپي اخري برخه وه ،د سلطان ايوبي په را وينبيدو کي لږ څه وخت و ، خو هغه ملازم را وينښ کړ او ورته ئي وويل چي الناصر ، علي بن سفيان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د ليدني خوني ته ورغي ، ددي مسؤلينو سره د هغو دلګيو قومندان هم و چي د ښاره ئي بيرون ګشت کاوه ، سلطان ايوبي ته وويل شول چي لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چي په کي د لږي کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغي وحشي قبيلي وګړي هم ، چي د عقيدي ننبي ننباني ئي له منځه وړل شوي وي د مصر په پولو کي را ننوتی او په يوه ځاي کي ئي پړاو اچولي دي ، دي قومندان د هوښيار تيا نه کار اخستي و چي په عام لباس کي ئي دوه اوښ سپاره هلته وراستولي و تر څو مالوم کړي چي ددي لښکر موخي څه دي، دي اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرين ور پيژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چي دا لښکر په قاهري باندي د بريد او يرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره يو ځاي شول او د صلاح الدين ايوبي پر خلاف ئي خبري پيل کړي او ورته ئي ډاډ ورکړ چي دوی به زيات شمير خلک په دي لښکر کي دشامليدو په خاطر راوړي ، ددي خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دبخوا نورو ځايو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکي بله ورځ ئي د هغه ځايه کوچ کاوه.

سلطان ايوبي لمړي دا حکم وکړ چي دخليفه په ساتونکي ډله کي يواځي پنځوس کسان او يو قومندان پريږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلي ته راوړئ ، که چيري خليفه احتجاج وکړي نو ورته ووايياست چي دا زما حکم دي ، سلطان ايوبي علي بن سفيان ته وويل چي دخپلي شبکي لږ تر لږه سل کسان چي په سوډاني ژبه و پو هيږي د سوډاني باغيانو په لباس کي ددي قومندان سره سمدستي هلته ورو ليږئ ، قومندان ته ئي وويل چي دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره يوځاي د سوډانيانو په لښکر کي ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائي چي هغوی د وعدي سره سم دادي کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدايات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کېدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګرندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له بناره لرې په کوم ځاي کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمیره ستاسې د شمیره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پټنې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښي او کیڼ لورې ته په خپریدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځایو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا څپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کیدو ته پرینږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوي ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دي په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمیر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډیر لرې ځاي ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادآ کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځې او جنګې تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

******* (۵۴)**

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاځون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمیر مصر ته ورننوستې و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کیده، خو اوس په ناڅاپې توګه راغې ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځې برید کړې و ، اودهغوی د بوتاګانو ځاي ئې له منځه وړې و. دا څه معمولي کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاې کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبې جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلې چې د هغوی مذهب ریښتونې دې او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دبوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اوښ سپرو سره یوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلې و ، اوپه یوه ځاې کې ئې پړاو اچولې و ، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ورغې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبرداې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلې چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په ورپسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و ، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهیدینو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ورپسې اور بلونکې غشي ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستې بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدین په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ورو ځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږ تر لږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدینو د حملو په واسطه له منځه تللې دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځاېه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاې کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وې . په دې ځاې کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و ، دهغوی صحرائې ګشتې ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدینو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتې ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدینو تر ولکې لاندې راغلې او له منځه تللې وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکي غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چي دښمن رابيدار شوي ، په بله ورځ هغه ځلورسوه فوځيان د سوډاني لښکر کيڼ اړخ ته نژدي نيم ميل لري ور وليږل ، او ځلور سوه نورئي د هغوی ښي اړخ ته . هغوی ته ئي دا هدايت ورکړ چي هغوی دي مخته ځي ، دواړه ډلي د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تيری شوي نو سوډانيانو د دي خطر له مخي خپل اړخونه و غوځول چي دا ډلي به د اړخونو څخه او يا د شا له خوا پر دوی يرغل وکړي ، د سلطان ايوبي د هدايت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلي ډلي دهغوی څخه لري نوري هم لري کړي ، سوډانيان په دوکه کې و لويدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کيڼ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې . ناڅاپه د سلطان ايوبي پنځه سوه سپاره د غونډيو د پټو ځايو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندي ئي بريد وکړ . دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدينو دا حمله ډيره ګرندی ، تيزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پياده عسکرو غشي توغول پيل کړل ، او په دي ترتيب نژدي دېارلس سوه مجاهدينو د دښمن شپږزره فوځ د تيښتي او ماتي سره مخامخ کړ، داسي ماتي چي صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او يو زيات شمير سوډانيان بنديان هم شول او څه په تيښته بريالي شول ، ويل کيږی چي د تښتيدونکو شميره لږه وه.

دا د سوډانيانو دويم بغاوت اوپاڅون و ، چي سلطان ايوبي د همغوي په وينو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ايوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بنديانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چي په بغاوت کې ئي ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخريب کونکو نښې ئي هم را پيدا کړي ، هغوی ته ئي د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په څير سالاران ئي په عمري بنديخانه کې ورواچول ، سلطا ن ايوبي په دي ډير حيران و چي يو شمير داسي حکام هم په دي سازش کې شريک ول چي سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باوري ملګرو اوسالارانو ته وويل چي دمصر ددفاع اودسلطنت د ټينګښت له پاره په سوډان باندي يرغل او دهغي هيواد ولکه کول ډير اړين دي.

هغه خليفه العاضد څخه د هغه ساتونکي ډله بيرته را وسته اوهغه ئي له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئي وکړ چي اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنترول لاندي وي ، او دا هم چي دخلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ايوبي "أمّ عراره»د اته ساتونکو سره يوځاي نورالدين زنګي ته د ورحواله کولو په لور ورواستوله.

(۵۵) *****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يوائې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په خير بې حيائي را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يوائې لوړې پوړې چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړې او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوښونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبرې علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه همدله دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړۍ اونۍ يو ماښام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مختنه ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګې تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکې کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ ځخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتیب د هغه جنګي تاکتیک او ډیپلوماسۍ دواړو ډیر ښه اغیز پیدا کړی و. اوس چې سوډانیانو یو ځل بیا سر راپورته کړی و نو سلطان ایوبي د تل له پاره ددې سر د ټیټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړي د جګړې په ډګر کې د سوډانیانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بیا ئې چې څوک هم نیول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نیولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډیرئې د جلادانو په لاسو کې ورکړل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پاتې د هیواده وویستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه میاشتې تیرې شوې دي» سلطان ایوبي وویل « ما لا تر اوسه د سلطنت دپرمخ بیولو او د قوم د سوکالۍ په لورهیڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کیږي او زه د ډیر فکر او غوروروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځیږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمیر مسلمانان ووژل شول»

«دروند امیره !بهاؤالدین شداد ورته وویلې «که یو کافر او یو مسلمان د یو ډول جرم مرتکب شي نو ډیره سزا باید مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددین رڼا ور رسیدلې ده خو بیا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغیان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره یووالي او اتحاد کړی و.»

« شداده ! زه په دې غمجن یم» سلطان ایوبي ورته وویل « چې زه مصر ته د حکمرا ن په څیر نه وم راغلی ، که چیرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسنی روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تیار و. هغوی چې یواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بیا ئې د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کارکونکو کې شیطان صفته وګړي ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وایم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هیڅ ډول خنډونه نه را پیدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلی یم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پریږدئ ، نورالدین زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدینو په سرو وینو د نیل ددریاب څخه په تیریدو سره د مصر او شام یو والي و ساته ، زه د دې یو او متحد سلطنت پراخیدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطین د صلیبیانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صلیبیان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسیدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځیدلی دی ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي » علي بن سفيان ورته وويل «زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئې استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دی»

« دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکې کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئې هم بد کاري او فساد عام کړې دې ، دا دصليبيانو کمال دی ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائې او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاي ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دې ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائې را پيدا کيږي ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوې هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوي دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان اوايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئې يو لاس شوي دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دي ، اوپاته نور ئې هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړي دي ، که چيرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعری زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و، په هغه وخت کي اودهغي وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوى وه. هغه چي په ولس کي ځانته کوم ځاي پيدا کړي و د هغه ،هغه داسي استعمالول پيل کړل چي له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنگ به ئي د فاطمي خلافت دعظمت اوستروالي ويره دخلکو په زړنو کي کينوله. فاطمى خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چي بلاخره ئي د همغي ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ. دهغه اخرى اشعار داو چي «اى د فاطمى خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسي پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي مانيو په ورانو ويجاړو اوښکي توى کړئ ، په هغي کي اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چي هغه زخم چي ماته ستاسي په خاطر را رسيدلي هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړ نه دي.»

دهغه په کور په ناڅاپي توگه يرغل وروړل شوى و ، هلته ليکلي ثبوت تر لاسه شوى چي هغه يواځي او يواځي د فاطمي خلافت منونکي او دصليبيانو تنخوا خور دي ، صليبيانو هغه ته په همدي خاطر تنخوا ورکوله چي هغه دي دمصريانو په زړونو کي فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دي خاطر ورته د مرگ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او او لس شاعر چي ددښمن تنخوا خور وي نو دهغي قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چي دننه راغى او وئي ويل چي دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلي دي ، دسلطان ايوبي د تندي نښې نوري هم ژوري شوى ، او ويي ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چي ته ئي وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغي او وئي ويل « دخليفه سلام درته وړاندي کوم»

«هغه نور خليفه نه دي » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتي وشوى چي هغه له کاره گوښه شوى او په خپلي مانۍ کي بندي دي»»

« ښننه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مي دخولي څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلي دي چي] ناروغتيا په بستره باندي پريستلي يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که څيري محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئي احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقرارى سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئي ويل « هغه ما هلته غواړي ، ځکه چي هغه اوس هم خپل ځان خليفه گڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر امیره !» قاصد ورته وویلي « د هغې روغتیائي حالت ډیر خراب دې د محل طبیب د هغه په هکله خطر احساسوي ، دا د هغه پخوانۍ ناروغتیا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډیربښت مومي او اوس خو د را پورته کیدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطائي سره وویل « هغه دا هم ویلې دي چې ته که یوائې راشې ، درې ځلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووایه چې صلاح الدین ایوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ایوبي ورته وویل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهیلې ولاړ، سلطان ایوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وویلې چې طبیب را وبولي ، هغه بهاؤالدین شداد اوعلي بن سفیان دواړو ته وویل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې یم ، ایا په دې کې به د هغه کوم چال نه وي ، ایا زما اندېښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا د هغې خپل حق دې.»

« تا ډیر ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وویل اوعلي بن سفیان ئې هم تائید وکړ.

طبیب راغې اوسلطان ایوبي ورته وویل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهیږم چې هغه له ډیرې مودې راهیسې ناروغ دې ، داسې بریښي چې د هغه خپل طبیب نور نهیلې شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووینه او علاج ئې وکړه. دا هم کیدای شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خلیفه العاضد ته په همدې محل کې، چې د هغه د خلافت مرکز و ، د اوسیدو اجازه ورکړل شوې وه، هغه ددې محل څخه ځانته یو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لویشت د ښایسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وینځو یو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو د سلطان ایوبي انقلاب ددې محل او ماڼۍ دنیا بدله کړه ، خلیفه اوس هغه پخواني خلیفه نه و ، خو په محل کې د عیش او عشرت ټول وسایل لکه دپخوا په خیر پاته و، د فوځي قومندانانو ساتونکې ډلې ئې له دې ځایه څخه لرې کړې وې خو د ساتونکو یوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، څرنګه چې د خلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې ترځارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتیا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، د عمرزیاتوالي اود شرابو او عیش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څیر و ګرځید ، د هغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نیم عمر خوړلې ښځې اویو نارینه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضدبه چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلي سترګي بيرته پټولي ، دمحل طبيب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځواني نجوني دهغه خوني ته را ننوتې دا د هغه د محل ښايستو ، دهغوی څخه يوي ئې د خليفه لاس په خپل لاس کي و نيو او په هغه ور ټيټه شوه او دهغه د روغتيا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونيوه او د هغې د روغتيا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو يوي بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو يوي ئې وويل ،« ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا ارامه کړو » بلې ورته وويل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کي اوسيږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خليفه دخوني څخه بيرون ولاړې.

العاضد زړيروي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نيم عمر تيرو ښځو ته ئې وويل ،«دا دواړه نجوني زما د روغتيا د مالومولو له پاره نه وي را غلي ،دوی ددې له پاره راغلي وې چې زه به کله مرم، زه پوهيږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټينګه کړې ده. دا د غوښې خوړونکو کجيرانو په څير دي ، زما دمړينې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندي ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هيڅوک نشته ، هيڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکې څه شول ؟ چيرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کيښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډير تکليف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغي او ورته ئې وويل « دمصر امير د راتلو څخه ډډه کړې ده »

« اوه ! بد نصيبه صلاح الدينه !» العاضد په زړيرويجنه لهجه وويل « زما د مړينې تر مخه خو به يوځل دلته راغلي وی » ددغه خبر ټکان دهغه تکليف نور هم ورزيات کړ. هغه په ډير کمزوري اواز سره وويل « اوس خو به زما وينځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امير به ولی راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کيږي. زما د ويني اړيکي هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر يوه وخته پورې زړيروي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکي ښځې حيرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوريدلې ، دهغوی سره خليفه ته دډاډ او تسلې ورکولو او دهغه دحوصلې د زياد ښت له پاره هيڅ الفاظ نه و ، هغوی باندي ويرې خپل اغيز کړی و او داسې بريښيدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ويره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امير څخه فقير جوړوي.

دواړو يو ناڅاپي ددروازې په لوري و کتل ، هلته يو سپين ږيري سړې ولاړ و ، هغه پښه نيولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کيښود ،« اسلام عليکم ، زه د مصر د امير ځانګړي طبيب يم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې يم ،»

«ايا د مصر امير دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وويل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلاي» طبیب ورته وویلي ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولي یم ، زه به ددي ویلو جرأت وکړم. چي ددومره ستري پیښي وروسته ، چي هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کي له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلي ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېري داسي نه واي نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واي را لیږلي ، په اوسني وخت کي ته داسي کومه خبره په خپل ذهن کي مه راوړه چي ستا زړه ته پري تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دي شوني نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئي ټکي په ټکي ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوي یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چي زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کي را ښکېل وم ، دا چي دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسي وخت کوم چي زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته ووایاست ، چي زما په زړه کي تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاي له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادي چي ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کي پیدا کړي و چي را څخه پر اسلام باندي غالب شوي و ، اوس نو ټولي نشي له منځه ولاړي ، هغه وینځي هم زما د مړیني منتظر دي چي زما په اشارو به نڅېدلي ، زما په دربار کي لوڅي لغړي نجوني هم اوس ما ته دکرکي او نفرت په سترګو ګوري ،.... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چي د انسانانو په خبرو کي را ونښلي او خداي له یاده و باسي ، او دا ئي له یاده ووځي چي دهغه خداى په لور سفر کوي چېري چي یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولي ، هغه بدبختو له ما څخه خداي جوړ کړ خو اوس چي د ریښتوني خداي بلونکي راغلي دي نو ماته هم حقیقت را څرګند شو بدي.....»

«ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړي چي زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. اوصلاح الدین ایوبي دداسي خطرو څخه خبرول غواړم ، چي دهغي څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چي زما د ساتونکي ډلي پخواني قومندان ژوندي دي ، او په سوډان کي چېري پټ شوى دي،

هغه د تللو په وخت کي ماته ویلي و چي د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو او د باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپني غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چي هغه دي د ساتونکو د ډلي څارنه وکړي او بیرون دي ځانته نه وځي ،د شپي له اړخه دي د ډېر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چي رجب د فدائیانو سره یو ځاي د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دي. هغه ته ووایه چي مصر ستا له پاره د اور خوټونکي غره په څېر دي ، هغوى چي ته ډېر دوستان ګڼي هغوى هم ستا دښمنان دي ، هغوى ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاي کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوى کي هم د صلیبیانو روزل شوى ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فیض الفاطمی په نامه یو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پیژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفینو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب نبي لاس دي ، یوائې د ترکانو ، شامیانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهیانو څخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، یوائې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکي فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې برید وکړ ، ته نه پوهیدې چې ستا د دوو دلګیو قومندانانو ستا د جنګې تاکتیک د ناکامولو له پاره ستا په هدایاتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهیانو او مجاهیدینو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانیانو باندې د قهر او غضب په څیر را نازل شول او که نه دوی د دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لوري بدل او تا ناکامه او نامراده کړې»

د العاضد اواز به د هغه په ستوني کې دریده او بیا به ئې پیل کاوه ، یو ځل دوه طبیب هغه د خبرو کولو څخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې څخه منه کاوه ، د هغه پرمخ د اسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شیندلې وي ، دواړو ښځو د هغه د مخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چینې په څیر پرې را روانې وی. هغه په همدې ترتیب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې یو تر ټولو زیات خطرناک کس یو فدایي و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډیر ماهر و. العاضد هغه ته په مصر کې د صلیبیانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصیلي مالومات ورکړل او ورته ئې وویل «دوی ته مسلمان مه وایه ، دوی خپل ایمانونه پلورلي دي ،....صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې الله ج دې تا بریالي کړي ، خو دا په یاد ساته چې یو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، او بل هغه خلک دي چې په غوره مالۍ سره تا ته د خدایه وروسته دویمه درجه درکوي ، دوی د هغو خلکو څخه زیات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووایه چې کله چې دښمنان و ځپوي او بیا په ډاډ سره د حکومت په مقام کیناستې ، نو زما په څیر درڅخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي یوائې او یوائې د الله ج له پاره ده ، په همدې مصر کې د فرعونیانو پخوانې ورانې ویجاړې ووینه ،بیا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان داسې خراب انجام څخه خوندي وساته.....

د هغه ژبه نوره هم درنه شوه ، او پر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځای ئې د ارامۍ او سکون نښې را پیدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر یې یوی لورې ته و غورځید او د تل له پاره چپ شو. دا پیښه د (۱۱۷۱) زیږدیز کال د سپتمبر د میاشتې ده ، طبیب سلطان ایوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خلیفه د مړیني خبر لکه د اور په څیر خپور شو ، د محل د هیڅ یوه کونج څخه د ژړا غږ خو پریږده چې د چاد پوزی د تریدو خبر هم را پورته نه شو. یوائې د هغه دوو خدمت کونکو ښځود ستر ګو څخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ایوبي د یوڅو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغي ، وئې کتل چې هلته د محل د په مختلفو ځایونو کې څه فعالیتونه روان دي ، هغه ته شک پیدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئي ورته وکړ چي دمحل په ټولو خونو کي و ګرځيږي او ټول نارينه او ښځي د کوټو څخه بيرون را وباسئ او په انګړ کي ئي کينوي ، او حکم يي ووکړ چي هيڅوک بيرون تللو ته پری نږدئ، هيڅاته ، که څه هم ډيره زياته اړتيا ولري ، هم دتبيلي څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ايوبي په ټول محل باندي د ولکي کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډيره حيرانونکي وه چي وئي کتل چي العاضد چي ځانته ئي پادشاه وايه اويواځي د شرابو او ښځو سره په مستيوکي ئي ژوند تيراوه ، اوس ئي په مړي باندي د ژړا خو پريږده چي د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسي حال کي چي ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبيب سلطان ايوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئي د العاضد اخري خبري ټکي په ټکي بيان کړي ، هغه ورته خپل آند داسي څرګند کړ چي « دهغه د ژوند په اخري ګړيو کي تاته په کار و چي دهغي بلنه دي منلي وي او ورته راغلي وي. سلطان ايوبي هغه ته وويل چي هغه ددي خطر د په نظر کي نيولو په اساس را نه غي چي په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئي داو چي هغه د ايمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چي د طبيب په خوله د العاضد پيغام ورته ورسيد نو سلطان ايوبي سخت پښيمانه شوي و ، هغه ډير زيات نا قراره و او وئي ويل « که چيري زه راغلي وائي نو دهغه دخولي څخه به مي د راز څه نوري خبري هم را ويستلي واي ، هسي نه چي کوم راز ئي له ځانه سره په سينه کي وړي وي»

بي شميره تاريخپوهانو په خپلو ليکنو کي ليکلي دي چي العاضد ډير زيات عياش او بي لاري انسان و ، هغه د سلطان ايوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړي و خو دهغه زړه د سلطان ايوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاريخپوهانو دا هم ليکلي دي چي که چيري سلطان ايوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلي واى نو العاضد به هغه ته ډيري نوري پټي خبري هم ښوولاي واي.

په هرحال تاريخ دا ثابتوي چي د العاضد په ورغوښتلو کي هيڅ ډول فريب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او د سلطان ايوبي سره د محبت له مخي د خپلو ګناهونو د ښښني همدا لار خپله کړي وه. تر ډيري مودي پوري سلطان ايوبي په دي غم کي ځوريده چي د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بي برخي پاته شوي و . د همغي د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چي خليفه د يو شمير وګړو په هکله په ګوته کړي و صحيح ثابت شول.

سلطان ايوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفيان ته ورکړل او حکم ئي ورته وکړ چي د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هيڅوک هم د ثبوت او ګوهې پرته و نه نيسي ، داسي لاري خپلي کړي چي دهغوی له مخي ملزمان تور لاس و نيول شي ، هسي نه چي د کوم چا سره بي انصافي او تيري وشي. ددي احکامو په ورکولو سره هغه د خليفه د مړي دجنازی او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پيل کړل او په همدي مابنام ئي العاضد د مسلمانانو په عامي هديره کي خاورته وسپاره. سلطان ايوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډيره زياته طلا ، جواهرات او نور ډير قيمتي او ارزښتناکه تحفي تر لاسه شوی ، سلطان ايوبي ددي دومره زياتو شيانو او قيمتي تحفو په کتلو حيران پاته و. هغه د حرم ټولي ښځي او ځواني نجوني علي بن سفيان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځايه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړئ چې هغوی دکومو ځايو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمني ازادي نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوي مال او شتمني هغو روزنیزو ادارو ، دېني مدرسو او شفاخانو باندې وویشله چې نوي نوي په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړيني دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ویلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځايه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و ټاکل چې جنګیدونکي جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم يې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندي ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځای خپل مرکز ګرځولی و ، د همدې ځايه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړی و ، مسلمانان له دې ځايه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلی و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړي و، رجب دا احساس هم و نکړ چې وویني چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلمانانې هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنی والي کې تښتولی او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لوڼې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوي د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو ، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصلیبیانو مشهور پادشاه «ګائي لوزینان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا یو څو نور عیسائي فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ویلي و چې سلطان ایوبي د سوډانیانو دقبیلي عبادتځاي له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئي هلاک کړې دي ، دسلطان ایوبي پر خلاف سوډانیانو برید وکړ خو د صلاح الدین ایوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ایوبي د خلیفه العاضد خلافت هم له منځه یوړ او دهغه پر ځاي ئي عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هیڅ خلیفه نه اوسیږي. رجب هغوی ته وویل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ایوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صلیبیانو دې غونډې ته وویلي چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلي دي او غواړي له دې ځایه سوډان ته ولاړ شي او هلته یو فوځ تیار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډیو د راوستلو له پاره ئي هم د صلیبیانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلي دوه اړخه دي چې باید پاملرنه ورته وشي» کونارډ وویلي ،« د هغي حبشي قبیلي په مذهبي چارو کې چې صلاح الدین ایوبي په ډیره ظالمانه توګه مداخله کړې ده باید د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شی. ددې تر څنګ خومره مذهبونه او عقیدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پیروان باید د صلاح الدین ایوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وویل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځایونه او دهغوی د دیوتا بُت ځایونه هر چېرې چې ویني ورانوي ئي. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقیدې باندې یرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د یرغل له پاره په اسانۍ سره تیار کړل شي».

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدین ایوبي پرخلاف درولي شو » یوه صلیبي قومندان وویل ،« که چېرې محترم رجب باندې بده و نه لګیږي نو زه به د همغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي لیونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمانان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ یو شمیر پادریانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولي دي او خپل ځانونه ئي د انسان او خداي تر منځ درولي دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم یو شمیر امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئي دخداي نماینده ټاکلي دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملایان تیارولي او د مصر په جوماتونو کې ئي کښینولي شو. زمونږ تر څنګ داسي عیساي پادریان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولي شو».

دصلاح الدین ایوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتیا نه شته دهمدې ملایانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسي توهم پالنه پیدا کولي شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدین ایوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پیدا کړې دي».

«دا پلان خو سمدستی پیلول په کار دي» رجب ورته وویل « سلطان ایوبي په مصر کې مدرسي جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحیح لاره ور ښوول کیږي ، په داسي حال کې چې پخوا داسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ ایښوده ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چیرې په عامو وګړو کې د علم او پوهې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې دحکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې څومره کار روان دې ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې څومره قحبه ځایونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې څومره شتون لري؟ ایا په هغوکې ډیر زیات زیاتوالې نه دې راغلې؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقي نه دې پیل شوی؟کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیداکولو او وینې تویولو کارونه نه دي ترسره کړي؟ مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائي خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښی نظام ډیر فعاله دې» رجب ورته وویلې ، « که چیرې دهغې د څارکښی د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،»کونارډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چیرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پيدا کولو ته دوام ورکړئ ،»کوناږه ورته وويلې « د هيواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې يو څو امراء زمونږ په لاسو کې کيوتي دي ، دهغوی څخه يو شمير مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزيه را کوي. مونږ کوچنی کوچنی حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کوواو مخته ځو. تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې يواځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې يو ئې نور الدين زنګي او بل ئې صلاح الدين ايوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبيدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتيا به نه وي چې مصر به همستا وي ،»

ددې ډول بنستيزو خبرو اترو وروسته ، تر ډيره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څيړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډيرې ښايسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائې سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو . دهغوی څخه يوه ته ددې نجونو ور رسول ډير زيات اړين ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې يو دسلطان ايوبي د جنګې او دفاعي څانګې رئيس فيض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ويل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وويل شول چې د فيض الفاطمی سره ئې اړيکې شته دي ، هغه پوهيږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی باید څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډيره ښه توګه ويلاې شوه .

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی د هر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سيمې ته تلل چيرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کيده ، او چيرې چې د سلطان ايوبي سر تيرو مجاهدينو ام عراره د حبشيانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانيانود ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کيدلو وروسته تبنتيدلې و او په همدې ځاې کې پټ شوې و ، او بيا ئې همدا ځاې دخپلو فعاليتونو مرکز ګرځولې و . هغه په خپل شاوخوا کې د حبشيانو همغه قبيله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ايوبي د مجاهدينو په لاسو هلاک شوې و ، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاې د بوتاګانو ځاې ځيګې ګڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته يواځې څلور زاړه حبشيانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه يو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځاې ناستې ګڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلي و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سيمې يو بل کونج ځانته د کورګې په څير ټاکلي و ، هغه د تيښتې وروسته دغه ځاې خپل پټ ځاې ګرځولې و ، اوبيا په مصر کې ميشت د کوم صليبي جاسوس په مرسته تر فلسطينه پورې تللې و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نوميده ، ډيره په ويره کې وه ، يو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوې نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دريم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له يوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې دقبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوې د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ايوبي د مجاهدينو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبيلې په هر کور کې غم او ويرګډ و. دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبيلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړی خو ئې دا وويل چې ددېوتا ستري څمخاری وړې دي د هغوی ګيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزي د سترو څمخارود خوراک له پاره پروهت ته ور ولېږلې ، يو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوبن هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمخارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه.

يو شپه نوي پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې دا سې ستر مصيبت راغلې دي ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجوني به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنګه وي..... ددې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلماني او يا فرنګې نجوني د قربانۍ له پاره را تبنتوي.

هلته رجب د فلسطين څخه ددرې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډير اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي دفوځ تبنتيدلې سالار او باغي عسکرو. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خوراک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسيدو غرني ځاې ته را ورسيدل، ددې څخه يواځې يوه ورځ د مخه دقبيلې پروهت ويلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته اوډيرې ښايسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځليدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو ترمنځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه. داسيمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګيره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خيمې ښخې کړې وی. نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره تولې اسانتیاوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبي ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه .

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و تول په خوارو خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدې درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل مټ خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دواړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼې،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چیرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکي دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلي دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چیرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکي له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهټ د خپلو څلورو حبشیانو سره راغي او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ د بوتا له مونږه خفه شوي دي هغه ددوه فرنګي یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غواړو ، او دهمدوی په لاسو غواړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته درواغ وائې» پروهتې ورته وویلې «تا دا نجونې دلته د تفریح له پاره را وړي دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دلیلونه وویل خو پروهتې هیڅ دلیل ته غاړه نه ایښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې بیا بیا لاس راښکوده او وئې ویل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دې» دائې وویل او ولاړ ، بیا ودریدل او رجب ته ئې وویل. « د نجونو سره یو ځاې ددې ځابه د تیښتې هڅه و نه کړې ، ته باید پوه شې چې مونږ به دېر ژر تا راپیدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هیدلې ، حبشي پروهتې دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ویل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په څرګنده توګه وویل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کې هغه ورته وویل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کیږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې ستري څمڅاری وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتیدل ، هغوی رجب ته وویل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړي دي ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زیات شمیر دلیلونه وړاندي کړل خو هغه په یوه هم د پوهیدو هڅه و نه کړه . زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې یم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د یو ځاې کیده له پاره تیار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، بیا به زما خبره اوري .»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پیدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي .او یا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تیره شپه د رجب د نیت یو څرک هم کتلې و ، د همغه نیت د په نظر کې نیولو په اساس هغوی نا هیلي شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړاې شو چې هغوی به خوندي کړاې شي ، نجونې بیرته خیمې ته ستنې شوی اوپه را پیدا شوی حالاتو ئې غور او خیړنه پیل کړه ، او دې پایلو ته ورسیدې چې هغوی دلته نه د رجب د عیاشۍ وسیله کیدو ته او نه د حبشیانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلي دي ، هغوی نه غواړي هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځابه د تیښتې اراده وکړه . خو تښتیدل او تر فلسطینه پورې په خیریت سره رسیدل څه اسانه کار نه و . خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې یواځې ښایسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتیاو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړاې شي ، هغوی پریکړه وکړه چې له دې ځابه به تښتې اوفلسطین ته به ځانونه بیرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خیر سره تیره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبیله کیږي ، اودا چې دهغه ځایه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهتې د ورځې له اړخه یو ځل بیا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بیرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وویل ؟ هغه ورته وویل چې هغه سبا شپه تاسې له دې ځایه څخه غواړي یوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پیدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو ځمخارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تیښتې د پلان په هکله څه و نه ویل ، ځکه هغوی د رجب په نیت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډیرې زیاتی ذهینې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پیل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وویستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کیدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځای د حبشیانو خوشحالې غواړي ،تر څو حبشیان دې هملته له ځانه سره پټې و ساتې او د سلطان ایوبي پرخلاف ورسره د یوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پیدا شو چې رجب به دداسې یوه قیمت په ورکولو سره دهغوی دخوندې کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړین نه برېښې.

تېوله ورځ په همدې کشمکش کې تیره شوه ، رجب ته هیڅ ډول شک پیدا نه شو چې نجونې به و تښتیږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وویل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سیمې شتون پخپله د قدرت یو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سیمې لږ څه سیل وکړه. رجب هغوی ته د سیمې د ښوولو او سیل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پیل وکړ. مخته هغه ویرونکی جهیل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ویرونکې سترې ځمخارۍ ناستې وې. د ډنډ اوبه ډیرې بد بویه او خرابې وی ، یوی نجلۍ وویلې چې داسې برېښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چینه را خوټیږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د یوې نجلې د خولې څخه چیغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې یو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وویل ،« دا هغه سترې ځمخارۍ دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کیږي» دداسې ویرونکې منظر په کتلو سره د نجونو د تیښتې روحیه نوره هم زیاته پخه شوه. هغوی د سیل په بهانه د تیښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کیده ، دهغوی د سیل او ګرځیدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهتې د خپلې قبیلې په یوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زیرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پیدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي. هغه ورته وویل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسیدو په ځای کې او د عبادت ځای په کنډرو کې تر سره کیږي. ددې وروسته به دا عبادتځای مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځای جوړښت پای ته ورسیږي نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوي ئې کړې دي ، دبدلې د اخستلو تیارې نیسو.

*****(٢١)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نیمائي شپه تیره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زیات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بیرته را ویښیدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و ، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و ، په درې اسونو ئې زینونه کیښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پریښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سیمې په یوه برخه کې څلور کسه حبشیانو شتون درلود خو هغوی هم ویده شوی و ځکه هغوی په دې پوهیدل چې ددې ځاې څخه څوک د تیښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لویه لاره کې به ئې له منځه یوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ویرونکې بندیخانې څخه وتلې وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطین ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډیرې هوښیارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پو هیدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفریبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائي سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانیږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصیبت دمقابلې له پاره اړین سامانونه او وسایل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا یخه وه ،درې واړو نجونو تر یوه ځایه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بیائې په ځغاسته کړل ،د څه ډیرې لارې د تللو وروسته هغوی یو ځل بیا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ او پاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې ترمخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هیڅ لاره ترې نه تر سترګو کیدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډیو په منځ کې ورننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و ، دهرآس دپاسه د اوبو یوه یوه کوچنۍ مشکیزه ایښې وه ، چې د یوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سرته را پورته کیده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړیده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کیده.

رجب اودهغه ملګري د لمر د راختلو وروسته هم را ویښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ویده شوی و ، پروهڼ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړی د نجونو خیمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خیمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وویل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و برید او را پورته شو او د پروهڼ د قایلولو هڅه ئې پیل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضایع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصیل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار باید واخستل شي. خو پروهڼ دهغه یوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشیانو هغه و نیو ، پروهڼ ورڅخه و پوښتل « نجونې چیرې دي ؟»

رجب د هماغه ځابه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خیمې ته ورغې وئې کتل ، بیا ئې اخوا دیخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هیڅ ځاې کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینونو ته وکتل، ګوري چې درې زینونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبیله کې نه شته ، رجب پروهت ته وویلي « هغوی ستاسې له ویرې تښتیدلي دي ،تاسو زما د ډیر ستر کار نجوني له ما څخه په تیښته مجبور کړې .»

« هغو ته به تا د تیښتې ویلې وي» پروهت ورته وویلي او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلي « دا هلته یوسئ او وئې ترړئ ، هغه یوځل بیا د انګوک دېوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شي تللاي»

درجب د ټولو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را ویښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چېرې ددې ځاېه و خوځیږې نو هلاک به کړل شي .... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تیښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوي تر لاسه وي چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هیدل ،او بل دا چې ټول نارینه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تیرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګیدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتی هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وویریدل اویو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بیرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو سترې سترې غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څیر له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندي پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کیدله . هغوی وتښتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه و رسوي خو هغه هم ډیره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چیغې ئې وهلې ، د جهیل (ډنډ) سترې څمڅاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندي کړل. پروهت په یوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړې و اوپه زوره زوره به ئې پر ځمکه بیا بیا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ویل « اې د انګوک دېوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دېوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځاې او یا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطرې د ځاې څخه ډیرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې یوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګيرې شوې وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتيداې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغې چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و .دا اسونه تر ډيره ځايه پورې يو ځاې يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځاې به بيا د اصلي لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندی منډه ووهي ، هغوی تندې اخستي و او د نيمې شپې را هيسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

ستړتيا او تندې اسونه بې حاله کړي و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې دځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودېوه بل آس د زين پټۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دريېمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړنو دهغې مرسته ئې و نه شوه کړاې ځکه دهغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې دخپلې ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو دريېمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاې ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

دريېمه نجلۍ يواځې پاته شوی وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږڅه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړي و او په ستونې څيرولو سره ئې خداې را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر وينبته ګناهګار دې ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوی يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورڅه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دې که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې».
هغې دليونو په څير چيغې وهلې او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خداې ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې رينبتونې وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلې و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شې دې او هغه د هغوی د فريب او دوکې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يوائې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشې اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، ای زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوی زمانې لورې ته ورګرځې ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځوانې نجلۍ هم خپلې ماضې ته دپناه د ور ورلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يوائې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب و ګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښبنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشې و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوی و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوی له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوی خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوی و. کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و ښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوی وه ، يوسپاهې يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دې ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دې را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکارې ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر سترګو کيږی.»

هغه د هماغه سپاهې سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوې په پوزې شو نو سمدستې د تبيلې په لور رهې شو، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وی او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلي ته ستون شوی و او د ګياه په خوړلو ئي پيل کړي و ، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستې او د آسه ئي کوزه کړه او په خپلو لاسو کي ئي پورته کړه . سپاهي ته ئي وويل «ژوندی ده او فرنګۍ مالوميږي ، دهغي آس ته هم اوبه ورکړئ .» هغه دا نجلۍ خپلي خيمي ته يوړه ، دنجلۍ ويښتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوی و. احمد کمال د هغي په خوله باندي اوبه ور وشيندلي اوبيا ئي په خوله کي د اوبو څاڅکي ور واچول.

نجلۍ خپلي سترګي پرانستي ، ثو لمحي ئي احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل ، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله ،د احمدکمال رنګ ئي تور وکوت او په انګليسي ژبه ئي تري و پوښتل ،« ايا زه په فلسطين کي يم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغي د پوهولو هڅه ئي وکړه چي هغه په دي ژبه نه پوهيږي ، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا تري و پو ښتل چي « ته څوک ئي ؟ او زه چېري يم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ.« او ته اوس په مصر کي ئي»

د نجلۍ سترګي د اوښکو ډکي شوی او دومره ووېريدله چي تا به ويل چي اوس به بيا بې هوشه کيږي. خو احمد کما ل ورته وويل « مه ويريږه ، خپل ځان کنترول کړه .» هغه دهغي په سر باندي دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئي وويل « زه پوهيږم چي ته فرنګۍ ئي ، ته زما ميلمنه ئي ، د ويريدو هيڅ علت نه شته.» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئي اوبه او خوراک را و غوښتل.

نجلۍ ور تېوپ کړ او داوبو پياله ئي پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئي دهغي په څښلو پيل وکړ. احمد کمال دهغي د خولي څخه پياله لري کړه او ورته ئي وويل « سوکه ، لمړي غذا وخوره او بيا اوبه و څښه .» نجلۍ د غوښي يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئي په خوراک پيل وکړ او اوبه ئي پسي و څښلي ، نو په مخ کي ئي رڼا را پيدا شوه.

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړي وه. چي هغه تري د غسل د ځاي کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و ، دا خيمه ځاي د خرما د يوه ځنګل سره يوځاي و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک څښاک وروسته دغسل خيمي ته ور ننويسته او پرده ئي و ترله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده ، ځکه چي هغه دخپل دښمن په پناه ځاي کي ننبتي وه ،او هغه ددي دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده ، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کي ور کينول شوی و چي مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي. ددي ويري تر څنګ پر هغي د حبشيانو ، د سترو ځمځارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه. دخپلو دوه ملګرو داسي ويرونکی مړينه چي د انسان ويښتان را ولاړوي ، هم ئي په ذهن کي را ځرخيده . هغي د غسل کولو په وخت کي ډيره زياته دا محسوسوله چي هغه د خپل داسي ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چي ددنيا اوبه ئي نه شي پاکولي ، هغي دغه ټول حالات تر سترګو لاندي و نيول او مجبوراً ئي خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ. احمد کمال و کتل چي د داسي ښايسته او زړه وړونکي صورت نجلۍ مامولي نجلۍ نه شي کيداي ، دمصر دي برخي ته داسي فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاي شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چي هغه د قافلي څخه وروسته پاته او جدا شوی ده. په توپان کي ئې آس بې واکه شو ، خو احمد کمال د داسي ځواب څخه ډاډمن کيداې نه شو. هغه تري د رې څلور نورې پو ښتني هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوی ، احمد کمال ورته وويلي که چېري تا دا ويلي واي چي ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چي دا دليل دې منل شوی واي ، تاته دروا غ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کي هغه سپاهي چي د احمد کمال سره يوځاې و د خيمي پرده پورته کړه اويو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او وېي ويل چي دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوی و. کله چي احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځي نو نجلۍ ووېريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چي واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسي مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چي بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چي داسي خو نه شي کيداې چي زه تاته ووايم چي ځه او ددې ځابه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چي تا تم کړم خو يوه داسي نجلۍ چي د ابادېو څخه لرې په يواځي ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کي و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځي نه شم پريښولاې ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاې را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کي هلته خوندي و استوم. او که ځاې دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمني نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوی هغه چي د کومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوی وه نو د هغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و، هغه کڅوړه د احمد کمال مخی ته ور واچوله، احمد کمال چي پرانسته نو په هغې کي څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کڅوړه په کي هم وه چي د طلاو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاې پراته و. احمد کمال ددې څخه همدومره و پو هيده چي نجلۍ عيسوې ده ، هغه ته غالباً چي مالومه نه وه چي هر هغه صليبي چي د مسلمانانو پر خلاف په عيسائي لښکر کي شامليږي نو هغوی په يوه صليب باندې سوګند يادوی او يو کوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چي زما د پو ښتنو ځواب په دې کڅوړه کي نه و .

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ما څخه هيڅ شي پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر دري ورځو پوري ما خپله وينځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هيڅکله هم په لاسو کي دومره زيات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئي داسي حيرانونکی ښايست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلي مخي ته ځليدونکي طلاو کتل او بيا ئي د نجلۍ د وريښمو په څير وينبتانو ته وکتل چي د سرو زرو د تارونو په څير ځليدل بيا ئي دهغي سترګو ته وکتل ، چي يو طلسماتي ځرک په کي و ، داسي ځرک چي پادشاهان ئي يو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه يوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګيو قومندان و چي په پوله باندي ئي پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتني ګرويزنی هيڅوک نه و ، خوهغه داټولي طلاي سکي اوصليب په کڅوړه کي ورواچول اوکڅوړه ئي د نجلۍ په لاسو کي ورکړه ،

«ولي ؟» نجلۍ تري و پو ښتل «ايا د ا قيمت ډيرکم دي ؟»

« ډيرکم» احمد کمال ورته وويل « د ايمان قيمت د خدايه پرته بل څوک نه شي ورکولاي» نجلۍ غوښتل څه ووائي خو احمد کمال هغه خبرو ته پري نښوده ، او ورته ئي وويل « زه خپل فرض او خپل ايمان نه شم پلورلاي، نن ټول مصر زما په ډاډ باندي په ډاډمن خوب ويده دي ، دري مياشتي وشوی چي سوډانيانو په مصر باندي د يرغل کولو هڅي کړي وی ، که چيري زه دلته نه واي او يا ما دهغوی په لاسو خپل ايمان پلورلي واي نو دا لښکر به قاهري ته ورننوتي و او ډيره تباهي به ئي کړي وه ، خو ته ماته د هغي لښکر څخه ډيره خطرناکه ښکاريږي ، ايا ته جاسوسه نه ئي ؟»

«نه هيڅکله !»

« ته همدومره ووايه چي ته دي توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړي ئي او يا ته د توپان څخه څنګه خوندي را وتلي ئي ؟» نجلۍ ډير بي معنا غوندي ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وويل « ماته اوس ستا په هکله ددي مالوماتو کومه اړتيا هم نه شته چي ته څوک ئي او د کومه ځايه راغلي ئي ، زه به سبا سهار تا د قاهري په لور واستوم ، هلته زمونږد جاسوسۍ يوه محکمه ده ، هغه يو هيرې او ته پوهيږي. ما به خپله دنده اداء کړي وي»

« که چيري اجازه وي نو زه اوس ارام کولي شم »نجلۍ ورته وويل و « سهار چي ما د قاهري په لور استوی نوشايد چي زه ستا د پوښتنو ځواب ووايم»

نجلۍ تيره ټوله شپه بيداره تيره کړي وه او د ورځي ئي هم داسي ويرونکي سفر کړي و چي د ځملاستو سره سم بيده شوه. احمدکمال وکتل چي هغه په خوب کي برېږيږي او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد يخوا وهي ، داسي تري را ځرګنديده چي په خوب کي ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګې نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هیڅا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل څخه دې ، اوکله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه.دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې ایښې و ، هغوی بیرته ژوندې ستانه شوې و، پروهڅ هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دې ، په دې خاطر دهغوی پسې څوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه څخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چیرې دې ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړې و ، د توري په څوکو ئې دهغه وجود زخمې کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې ترلې و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې څخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چیغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیرژر د هغه سره ځان وریو ځاې کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې « دهغوی څخه مې و ساته ، دوی غواړې ما سترو څمڅارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي».

«څوک ؟»

« هغه وحشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکې لهجې سره وویل ، « هغوی دلته راغلې و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شونې وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ څخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل « ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلې ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د ورلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیداې ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې ویښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل « زه به له تاسره ویښ پاته شم .» هغه د نجلۍ په سرلاس را ښکود او ورته ئې وویل « ترهغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ویریدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ ښځه د حبشیانو په اړه او یا په همدې را بطه هیڅ خبره و نه پو ښتله. هغې ته ئې د ترکیې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډیره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ویره لرې کړه اونجلۍ یو ځل بیا ویده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوې نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال ددعا ځخه فارغ شو نو نجلۍ تری و پو ښتل « تا له خدایه څه و غوښتل ؟»

« د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای ځخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شیان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هیڅ حق نه شته ، شاید چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ایا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدۍ په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ایا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښایست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دي چې ماته ئې راپه برخه کړ.»

« ایا خدای ګناهونه ښښي ؟» نجلۍ تري و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ښښي .»احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بیا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټیټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوریدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نیوه ، او هغه ئې څو څو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تري خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وویلې ،«نن به مونږ جدا کیږو ، ته ما قاهرې ته لیږدوی ، زه به اوس ازاد یم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووایم چې زه څوک یم او له کومه ځایه را لیږل شوی یم، بیا به زه تا ته ووایم چې اوس زه څوک یم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلی» احمد کمال ورته وویل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ایا نه غواړي چې واوري زه څوک یم او له کومه ځایه راغلې یم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وویل « دا اوریدل زما کار نه دي » او هغه د خیمې څخه بیرون را ووت.

*****(۲۳)

لږه شیبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په یوه احمد کمال سپور و او د هغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او د هغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه یو د بل تر څنګ روان وو ددې ټولو تر شا په یوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و. تر قاهرې پورې لږو زیات شپږ،پرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره یو ځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وویل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره یو ځای کړه. ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه. د لمر د لویدلو وروسته احمد کمال دېراو له پاره قافله تم کړه.

احمد کمال د شپې یو ځل بیا نجلۍ ته په خپله خیمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پریښوده ، هغه په خواږه خوب ویده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندي لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډیره تیزۍ سره را پورته شو او کیناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نیو او ښکل ئې کړ او د کوچنیانو په څیر په ډکه خوله په ژړا پیل وکړ. احمدکمال ورته کتل ، نجلۍخپلې اوښکې وچې کړې او وئې ویل « زه ستا دښمنه یم، ستاسې هیواد ته د څارګښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو دپلان سره د فلسطین نه دلته راغلې یم، خو اوس زما د زړه څخه دښمنی وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډیره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صلیب باندې ځاریږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وویلې « ته لمړی نارینه ئې چې زما ښایست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګاڼه او هیسته ته دې پریښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه یوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شیان ګڼل چې د نارینه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عیش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حیائې اوفحاشي وائې شوی وه. خود ا بې حیائي زما له پاره یو هنر دې ، یوه وسله ده ، زه په دې نه پوهیږم چې مذهب څه شي دې ، او یا داچې دخدای احکام څه دي؟ یوا ځې د صلیب په هکله ماته د کوچنیوالې څخه دا په ذهن کې کینول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عیسایت د عظمت علامه ده ، او دا چې عیسایت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صلیب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کیدل وي نو دصلیب په قدمونو کې ژوند تیر کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنستیز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ریښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژني ؟» نجلۍ تري و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکي ډلي سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و .»

«اوس چیرې دي ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یو اخې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تنبتیدلې عسکر دي ، هر چیرې چې تر سترګو شي هغه و نیسئ او که و تښتي نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ .»

«زه به درته ووایم چې هغه چیرې دي ؟» نجلۍ ورته وویلي « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دي ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجوني د دیوتاګانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دي ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دي ، مونږ دري نجوني دهغه سره یوځای دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چیرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلي وکړ او وئې ویل « هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم .»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځای راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه دوه نجونو د داخستلو او هغوی د دیوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځایه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نوري څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادګۍ ګڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم . زه ئې په ګناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه ستري ځمڅاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا ستري ځمڅاری اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وې ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړې و ، دهغې سترو ځمڅارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دیرې کولو له پاره راغلي و نو د مرګ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رګ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه وړونکي شکل اوصورت دا حال دي اوس ووینه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځای د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ د هغه ځایه را و تښتیدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتیدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځای نه شو موندلای ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلي و. لمړی یوه نجلۍ و غورزیده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بیا دویمه نجلۍ د آس څخه را پریوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نیم میلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چیغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چیغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چیغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبیا هغه نجلۍ لاش و ګرځید. زما آس هم دهغې سره یوځای را ځغلیده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره یوځای له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس یواځې وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه ورلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډیرې ښایسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښایست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ویریدونکي مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکي قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی یم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځیده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کیڼ لوري ته ، دبد روحو ، پیریانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوریدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه یم ، زما دماغ روښانه دي خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ویرونکی مرګ او داسې تباه کونکي توپان ، چې تاسې به هم لیدلې وي ، ماته خدای را په یاد شو ، ما خپل خدای په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو بښنه و غوښته ، اوبیا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بیداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې یم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وویل چې ته به اروپائي ئې او زه به په فلسطین کې یم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ایا زه په فلسطین کې یم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه دمسلمانانو په ولکه کې یم ، نوزما زړه یو ځل بیا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه ددښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ویل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځیرونکو په څیر سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هیڅ هیله نه وه ، تا زما طلا او زما ښایسته وجود دواړه تکر کړل او هسې شیان دې وګڼل ، زه دومره ویریدلې وم چې ویل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خوماته پناه راکړي او ما د خپلې سینې سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کرچار پاک دي ، ما دا هیله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زیان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو څمڅارو ، توپان او هغه حبشیانو دهشت او ویره کتله ، زه د ویرې راپورته شوم نو تا زه له سینې سره و لګولم، اود کوچنیانو په څیردې ماته قصې کول پیل کړې او زما ویره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تیره شوه نوما د را وینبیدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښي ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هیڅ انسان د طلاو او زما په څیر د ښایسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاپه مخ باندې سکون اوخوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړې دې ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په خیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داوواېم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تاته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تاته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته می ویلې و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم .ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوي » احمد کمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولاې ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولاې ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پاې ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمی ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمد کماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تاته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته داهم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیرې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیره نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږې چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده »

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږې خو یو عیسایي یا یهودې نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائي زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږې ، .....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنيو د نجونو دماغ او کرېچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقې پيدا کړي ، او زماپه خير نجونې پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چې بيا هغوی زمونږ په لاسو کې لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائې سکو په شکل کې بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په خير د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چاروا کو تر منځ غلطې انګيرنې او رقابت را پيدا کوي اودصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي.زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره يوځای د رجب تر ځنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صليبيانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئې ورته اورولې او احمدکمال ورته غوږ ايښې و.

(۲۴)*****

په دويمه ورځ د لمر دپريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهرې ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغې او ددې نجلۍ په هکله ئې ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چې رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دې او هغه د هغې ځابه څخه ،چې حبشيان په کې نجونې خپلو دېوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامې هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چېرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندي راوړي ، علي بن سفيان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسيدل اسانه و، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وويل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دېر ژر د سوډان په لوري ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستينډو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سرای ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وويل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئې پيل وکړ. هغې هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ويل چې که چيرې ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړينه غواړم ،» هغې په تفصيل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مريده ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلى په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمدکمال ته ورحواله کړه ، اوپخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغي ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دي ، دا نجوني ټولي د همغې څنګ ته را تللي ،» دسلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دي»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دي ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړې. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمى و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دي ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دي. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دي چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان دهمدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه اوسلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې دکومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وکړې هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د څرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاسوکې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغي او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمد کمال ووائي نو زه به په اورکې هم ور ودانګم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډير لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتني سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددي خبري څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل « چي بي شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفيان ورته وويل « دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوی» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئي وويل چي « څرنګه چي زه تر اوسه پوري تا بي باوره ګڼم نو په دي خاطر مي له تاسره د واده کولو څخه ډډه کړي ده ، خو که چيري ته ثابته کړي چي ستا په زړه کي زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل « وو ايه چي زه اوس څه وکړم ؟ اوزه به دا هم ووينم چي مسلمانان څومره په خپله وعده باندي ولاړ خلک دي ، زما يو شرط به داوي چي احمد کمال به له ما سره يو ځاي وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئي را وباله او د احمد کمال او نجلۍ له پاره ئي د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و ترله او نجلۍ ته ئي د احمد کمال په شتون کي دهغي دندي ورو ښودلي.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په دريمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاي ته ور ورسيدل دکومه ځايه چي دا نجوني را تښتيدلي وی ، او چيري چي اوس رجب د حبشيانو په قيد کي و. دوی شپږ کسان و چي ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کي و دهغوی سره توري ، برچي ، غشي او ليندۍ هم وي ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړي و او د همغي په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولي وه ، هغوی په دي غرنۍ سيمه کي دننه ورغلل، دي غرونو هلته د يوي ټينګي کلا شکل خپل کړي و. مالومه نه وه چي يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کي ور ننوتله ، ددي مطلب داو چي تم شئ.تاسي په محاصره کي ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغي ، چي خپل دري کسه حبش ملګري ئي له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چي هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندي دي ، که چيري دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندي ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلي وسلي حبشيانو ته ورکړي او دخپلو اوښانو څخه لاندي را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئي وويل « مونږ ستاسي دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، او ستاسي محبت به له ځانه سره وړو ،.... ايا تاسي دهغه دري نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړي» پروهت په غضب سره ورته وويل. « تاسي ولي پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلي مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهیان یو چي دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلي و چي هغوی ته ماته په دي خاطر ورکړل شوه چي هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړي ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چي مونږ به دري فرنګي نجوني را تښتوو او دلته به ئي را رسوو ، او د بوي پر ځاي به دري واړه قرباني کوو. او د دېوتا سترو ځمخارو ته به ئي ور غورځوو ، مونږ د ډیره لري څخه دري نجوني په یوه بهانه را وتښتولي او هغوی مو رجب ته ورحواله کړي ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړي وی ، اوس مونږ ددي په خاطر را غلو چي د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کي و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړي ده ، هغه نجوني له ځانه سره راوړي وی خو دهغه نیت خراب شوی واو بیرته ئي نجوني ددي ځا یه څخه تیښتي ته مجبوري کړي ، خو مونږ هغه پري نه ښوده چي و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړي ده ، خونجوني زمونږ له لاسو وتلي دي ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسي نجونو د راوستلو مرسته کولاي شئ ؟ ددېوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددي تیاري وکړو » قاید ورته وویلې، « تر لږو ورځو پوري به مونږ دوه نوري نجوني دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پوري یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چي نجوني څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځاي کي د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښي ایښول شوی و چي د همداسي یوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتني لوښي پورته کړ او په هغي لاندي لوښي کي ئي لاس ور ښکته کړ خوکله ئي چي لاس بیرون را وویست نو په لاس کي ئي د رجب سر و ، دهغي مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګي ئي نیم خلاصه وی اوخوله ئي بنده و ه. دهغي سر ئي د هغي دجسم څخه غوڅ کړي و دهغه څخه اوبه څڅیدلي ، دا کومه دوائي وه چي حبشیانو په کي د رجب سر ایښودي و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلې « دهغه جسم مو په سترو ځمخارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کي سترو ځمخارو ته ورحواله کړل ، ځکه ستري ځمخاری د ډیره وخته را هیسي وږی وی.

« که چیري تاسي دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئي ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به ووایو چي هر هغه خوک چي د انګوک د دېوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئي همداسي وي»

«تاسي دا سر په دي شرط له دي ځایه وړاي شئ چي سبا د لمر دپریوتو دمخه ئي بیرته دلته راورسوئ،» پروهت ورته وویلې « دا د انګوک د دېوتا ملکیت دي ، که چیري بیرته ئي را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دربیمه ورځ د رجب سر د سلطان ایوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ایوبي په یوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پیښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونی په برنډې کې ویده و چې د هغوی د اوسیدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تیرې کړې وی ، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ویل چې هغه سمدستي مسلمانیدو ته تیاره ده ، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي ، مګر احمدکمال یواځې همدا یو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړی خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې اندېښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي ، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کینولو هڅه کوله ، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ویره هم تللې وه ، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولاې شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ویده شوي و ، بیرون یو سپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و ، دنیمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځای د شاوخوا ګرځیدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو یو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نیوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کینبوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسیو باندې کلکې و تړلې ، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه ، یو کس ددېوار سره شا یو ځای کړه او ودرید اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله ، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل ، دهغوی څخه یو چې تر ټولو زیات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کینبوده ، د نجلۍ تر را ویښیدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نیوه اوبیا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله ، درې نورو کسانو احمد کمال په رسیو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پریښود. هغه ته د دفاع له پاره هیڅ وخت نه و تر لاسه شوی ، بیرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله ، چې که څوک ئې ووینې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونیانو د وخت ورانې ویجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډیرې ویرونکی خبرې کولې ، او ویل به ئې چې په کنډرو کې یو ستر غر دې ددې غره په سورې کولو سره هلته ډیرې زیاتی خوني جوړې کړل شوی دي او بیا ددې هر ې خوني لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بیرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډیرې مودې را هیسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه ، ویل کیده چې هلته دننه د پیریانو او دېوانو ځای ځیګې دې. او هلته د مارانو شتون خو اړین و ، دمارانو له ویرې به څوک ددې کنډرو دمخې تیریدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډیر ویرونکي ویرونکي خبرونه خپاره شوي و. خوددې هر څه سره سره بیا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ یې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل ، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځايو او تورو تيارو کوڅو څخه د کوم ځنډ پرته تيرشول ، مخته د مشالونو روښاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به يو شميره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې يوي جوړې شوی خوني ته ورننوتل ، هلته يو کس مشال په لاس ولاړ و او هغه بيا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زينې وی چې لاندي کوزيدلې ، هغوی ټول لاندي ښکته شول او په يوه اړخ کې يوي پراخې خوني ته ور داخل شول. هلته په فرش باندي بستره غوړيدلې وه. چې تر څنګ ئې يو ښکلې درې هم وه. خونه ښايسته کړل شوی وه، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلۍ په غصې سره وويل« ولې مو زما سره داسي سلوک وکړ ؟ زه به و مرم خو هيڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځايه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» يوه سړي و رته وويل. « زما نوم فيض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ ته څه ډول ځانته و نيول شوی ؟ رجب چېرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ويل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډيرو سترو سترو مصيبتونو څخه خوندي کړې يم ، اوس خپل ځای ته را ورسيدلم» هغه فيض الفاطمی ته د رجب ، حبشيانو ، توپان او ددوه نجونو د مړيني او داحمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصيل سره بيان کړ. فيض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې او هغوی ته ئې وويل « تاسي اوس په خپلو ځايو باندي و دريږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسيږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بيرون دهغې لټون پائې ته ورسيږي نو بيا به ئې ددې ځايه څخه يوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسي ځايو کې کيناستل چې بيرون تري ځارنه کيدای شوه ، د فيض الفاطمي سره دلته يواځې يو کس پاته شو اوهغه هم د مصري فوځ قومندان و. فيض الفاطمي په خپلې بريا باندې ډير خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړيني خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وويل « د هغه ځايه د رجب را ويستل اړين دي ، هغه د علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائيانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډير زيات اړين دي ، اوس بايد مونږ کومه نوي منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووايم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بيرته ولاړ شم»

«ايا صلاح الدين ايوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ تري وپو ښتل.

«ډير زيات ، دومره زيات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فيض الفاطمی ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته څرګنده شوې ده چې په لوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدین ایوبي د وفادارو شمیره ډیره ده.» نجلۍ ورته وویل «او دا چې فوځ هم دهغه وفاداره دي.»

«دا صحیح ده ،» هلته ناست یو قومندان ځواب ورکړ « د هغه د ځارکښنۍ محکمه ډیره هوښیاره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغه په نښه کوي او له منځه ئې وړي ، په لوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونه به محترم فیض الفاطمي تاته ووائي.

فیض الفاطمي ورته دوه نومونه واخستل اوپه مسکا سره ئې نجلۍ ته وویل ، « تا ته به په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، یواځې ددوه کسانو تر منځ ټکر پیدا کول دي او دوه نورو کسانو ته زهر وکول دي ، او دا کار ته په اسانۍ سره کولاي شې ، خو اوس دا ستونزه را پیدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاي ، ته به د حجاب لرونکي مسلماني نجوني په څیر کار کوې ، او که نه و به نیول شې. شوني ده چې زه تا بېرته فلسطین ته واستوم، او بله کومه نجلۍ را وغواړم چې هیڅوک ئې و نه پیژني ، زما ډله ډیره ذهینه او فعاله ده، دا د سالارانو ځخه د ټیټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې ته ئې دومره په زړه ورتیا دلته را وړې ئې دهمغې ډلې خلک دي ، مونږ د ایوبي په فوځ کې بې اطمیناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ یو له بله لرې کول اودهغوی تر منځ یو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړین دي ، په دې وخت کې حالات دادي چې شامي او ترکي عسکر په مصري خلکو کې دخپل ښه سلوک ، کرچار او جنګیدو له مخې ډیر زیات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانیانو ته د ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځای د اوسیدونکو په زړونو کې ځانو ته د عزت ځای پیدا کړې دي. مونږ ته اړینه ده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام باید رسوا رسوا کړو ، ددې پرته مونږ د صلیبیانو او سوډانیانو سره هیڅ مرسته نه شوکولاي، د بیرون یرغل به ناکامه وي ، فوځ به هغوی کامیابیدو ته پرې نه ږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دریږي ، که په هغه وخت کې له یوه لورې سوډانیان او له بلې لورې صلیبیان په یوه وخت کې یرغل وکړي نو قوم او فوځ به یو شي او د قاهرې ځخه به داسې یوه کلا جوړه کړي چې بیا به ئې سوبه شوني نه وي. د قاهرې د سوبې له پاره به مونږ ځمکه هوارو و ، دخلکو په ذهنونو کې به وهم ، او اندېښني ور ځای کوو ، او د ځوانانو کرچار کې به جنس پالنه او اوارګي را پیدا کول وي.»

«ماته خو ویل شوي چې دا کار د تیرو دوو کالو را پدېخوا روان دي » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې بریاوې مو په برخه شوي هم دي»فیض الفاطمي ورته وویل « په بدکارۍ کې ډیرښت راغلي ،خو هلته صلاح الدین ایوبي له یوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې ځخه د خلیفه نوم هم لرې کړې دي ، او ځوانانو ته ئې عسکري روزنه ورکول پیل کړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمى ته ئې وويل «اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دې.»

فيض الفاطمي وويريد. دهمغه سړي سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاې کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطى کړېده ، دوى خو فوځيان مالوميږي ، د هغوى سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومې لارې څخه بيرون وتلاې شم.»

« ما کتلي دي ،» هغه سړي ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږي چې مونږپه مکملې محاصرې کې يو ، ته همدلته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاېه د وتلو غلطي و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شي در رسيدلاي .»

فيض الفاطمي په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاېه راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د ديوال سره يوځاې سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوى دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوى ته ورغې او د يوه فوځې څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چېرې دې ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله .دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ» دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه،

على بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاې کنډرې ته ور ننوتل. هغوى وکتل چې يو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاربنود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوى سړې دې او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږڅه ګړندي شئ ،»

هغوى ټولو منډې کړې که چېرې دا خلک د لاربنود پرته وائې نو په هغه کړو وړو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واې ، هغوى دخپل لار ښود سره يوځاې په ډيره ګړندې توګه مخته روان و ، خو د يوه بله اړخه يوبل سړې په منډه راغې ، دوى دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لاربنود ملګرې و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوى ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوې ده ، دا دواړه د هغوى سړي دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهي ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفیان د احمد کمال سره یوځاې د مشال لرونکو په ملتیا په منډو منډو لاندې ورکیوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وینو سیلاب روان و . نجلۍ په ګیډه باندې دواړه لاسونه ایښي ناسته وه . دفیض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او یو بل کس د فیض الفاطمي او یوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفیان فیض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فیض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډیرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمدکمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نیوله ، دهغه ګیډه څیرلې شوې وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په کیډه کې ئې ور ننویست ، او علی بن سفیان ته ئې وویل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بیرون یوسم ؟» علي بن سفیان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډیره په تکلیف کې وه ، خو بیا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وویل .« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نیو .»

فیض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکي څلور کسانو څخه دوه ئې ونیول شول ، پاته دوه کسان اویو قومندان چې د فیض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفیان کسان و ، دا یوه ډرامه وه چې دفیض الفاطمی د بالفعل نیولو له پاره جوړه شوې وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمی شوله ،دا ډرامه داسې تیاره کړل شوې وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې یو بل ته د ورسیدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ویلي و چې هغه ته تر فیض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفیان خپل درې ذهینه جاسوسان استعمال کړل چې یو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وویل ، او ورته ئې وویل چې هغوی دې د فیض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددریو څخه یوه نجلۍ دلته رارسیدلې ده ، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځاېه ئې بیرون ویستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ویل شوي و چې فیض الفاطمي ته د رجب د درواغو پیغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندی کړئ .

دې جاسوسانو په دریو ورځو کې دننه دننه فیض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، اوهغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړي دي . فیض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نوپه دې خاطر به د لږ څه تکلیف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګري دي . فیض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړینه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګري کړ . هغه سرې ته د علي بن سفیان ددوو نورو ورلیږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د یوه وخته راهیسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفیان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال اونجلۍ ته ویل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ویده کیږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کیږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه یو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفیان دمحکمی یو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې برید کیږي اوداورته هم مالومه وه چې برید به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکي پخپله هم د هغه ملګرى او دعلي بن سفیان دمحکمى غړى و ، که چېرې د فیض الفاطمي د ډلي څوک وي نو بیا خوئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فیض الفاطمى او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال وېښ پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پیل کړل چې هغه په رسیو کې تړل شوى و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فیض الفاطمى د نجلې د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هیڅ ډول دوکه او فریب نه شته . ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پیدا نه شو. د تیښتې وروسته علي بن سفیان د ساتونکي او احمد کمال رسۍ را پرانستې دهغوى لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پیاده اوسواره هم تیار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوى هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوى تر ټولو د مخه د علي بن سفیان یوه سړې وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فیض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بیرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بیرته ولاړ شي ، هغه ئې بیرته و لیږه او پخپله همدا سړې بیرون را ووت اوعلي بن سفیان او احمد کمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ورننوتل ، دا دهغه سړې پوهه او درایت و چې فیض الفاطمي ئې بیرته همغې کمر ې ته ولیږه ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ویجاړو کې ځان وهلي وى نوبیا به ئې نیول دومره اسانه نه و. کنډرې ډېرې پراخه او خورې ورې وى ، او دننه تیاره هم وه ،او د ېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلکل په هماغه اخرى وختو کې فیض الفاطمى خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګرى نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فریب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ ښخه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې ښخه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې ښخه دا په ډاګه کیدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده.دفیض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسیدل ،نود دوکې ښخه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فیض الفاطمي دنجلۍ په ګیډه کې د توري نوکه ور ننویسته او دهغې ګیډه ئې پرې و خیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فیض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بندیخانه کې ور واچول ،علي بن سفیان هغوى په یوائې یوائې ځابو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وویل « دخپل دوست انجام مو ووینئ ، که چېرې تاسې ددې هیله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خیال د ذهنونو ښخه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښایاست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پریږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبیبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هرډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هیڅ علاج نه کیده ، هغه بیاهم ډاډه وه او داسې مالومیده چې هغې ته د ګیډې ددې خطرناکه زخم هیڅ پرواه نه وي، دهغې یواځې یوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ایوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظیم له پاره و درید خو نجلۍ هغه له لاسه و نیوه او له ځانه سره ئې کیناوه ، خو احمد کمال د سلطان ایوبي په شتون کې نه شو کیناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کیناستو اجازه ورکړه ، سلطان ایوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډیره مینه ئې دهغې د روغتیا د حال پوښتنه وکړه.

دریمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ تریې په یوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببنلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نیوه ، خو کلکوالی بیرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کلیمه وویله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ایوبي د حکم په مطابق هغه ئې د مسلمانانو په هدیره کې خاورو ته وسپارله ،

فیض الفاطمي او دهغې ملګرو یواځې دوه ورځې اذیتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نیول شول.

مراکشي پیښي لیکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ایوبي دوخت د یوه کاتب په حواله لیکلې دي ، کله چې سلطان ایوبي د فیض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسلیک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صلیبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال پیښه ده:

په قاهره کې یو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځای ورنکړای شي. دا د قاهرې په هغه سیمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بیرونۍ سیمه وه، ددې سیمې اوسیدونکي د منځنۍ او یا دهغې څخه دکمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زیات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصیبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه ورونکو ویناو څخه ډیر ژر اغیزمن کیدل، او هغه به ئې ډیرې ژر منلې. صلاح الدین ایوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځای څخه ئې نوې فوځ تیار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځای دکورنیو زیات وګړي ور شامل شوي و، دې کار دوه علتونه درلودل، یو داچې دا د معاش یواځنۍ ښه ذریعه وه، ځکه سلطان ایوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زیاتوالې را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زیاتي اسانتیاوی ورکړل شوې وې او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دیني فریضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تیار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډیر اړین ګڼل کیده. په سرکاري توګه هغوی ته ویل شوي و چې صلیبي نړۍ د اسلامې یو هانو اوعالمانود نوم او نښې د ورکولو له پاره هرډول حربې په کار اچوي.

د تیرو شپږو اوو میاشتو را هیسې دا نوم ورکې جومات ډیر مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکینې امام یواځې درې ورځې مخته په داسې یوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هیڅ حکیم او معالج ئې پیژنه و نه شوه کړای، هغه به دکیدې د درد او د ګلمو د سوځیدو نه شکایت کاوه، او دهمدې شکایت څخه هغه و مړ. هغه یو عام مولوي و چې یواځې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه،د هغه د مړینې نه یوه ورځ وروسته د سره او سپین مخ او سرې ږیرې خاوند یو مولوي را پیدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې دتر سره کولو وړاندیز وکړ. دهغه وړاندیز خلکو و مانه، هغه چیرې په کومې چونیړه کې اوسیده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وویلې چې هغه د علم لیواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتیاوی یواځې دادې چې هغه ته یو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي ،تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حیا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنګ یو ځای خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و لیدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کیدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتیاو وړ سامانونه ورکړل او همدلته ئې اباد کړل که څه هم خلک دهغه د ظاهري شخصیت د لیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثخه ډير زيات اغيزمن شوي و ، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مريدان و ګرځول . کله چې ددې جومات ثخه هغه لمړي اذان وکړ نو هلته په سيمه کې د اذان په اوريدونکو کې چپتيا شانته را پيدا شوه. دېو پاک ترنم په څير ئي په ځمکه او اسمان کې يوه لړزه را پيدا کړې وه ، دا داسې يو طلسم و چې هغه وګړي ئي هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئي لمونځ ادا ء کاوه او يا خوبه ئي بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئي وويل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو مياشتو کې هغه ددې سيمي وګړي خپل پيروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کيده ، دغه امام چې په اصل کې يو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پيل کړل ،

د شپږ اوه مياشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډيرو ډيرو ځايو پورې ورسيد. ان تر دې چې د ښاره به هم يوشمير خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډيرو بنسټيزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مينه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کينولې وه چې انسان خپل تقدير پخپله نه شي جوړولاې ، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د يوه کمزوري چينجي په څير دي. ددې عالم بيان اودرس ډر اغيزناکه وه. هغه به قران په لاس کې را اخيست او خپله هره خبره به ئي د قران په يوه آيت نه يوه آيت باندې ثابتوله. هغه به د صلاح الدين ايوبي هم ډير صفت کاوه ، او زيات وخت به ئي ويل چې دا د مصر د خلکو د خوښۍ ځاي دي چې ددې هيواد امارت د اسلام د يو سرورکونکي سپيڅلي مجاهد په لاسو کې دي. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بياهم دکوم دليل پرته د سر په سترګو منلې.

يوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پيل کړ نو يوسړي را پورته شو او پوښتنه ئي تري وکړه «درونده عالمه ! الله ج دې ستا د علم رڼا ان تر پيريانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کيږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډير لرې ځاې به دلته راغلي يم ، مونږ ستا د درس اوعلم اوريدلې و ځکه ستا خواته را غلو . که چيري بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته دجهاد په اړه لږ څه ووايه. مونږ په شک کې يو ځکه خلکو ويلي دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کيږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوريدلي»

يوه وويل «دا د وخت اواز دي چې زمونږ په غوږونو کې ئي په غلطه توګه ورځاي کړې دي. مونږ غواړو په دې هکله صحيح خبره واورو.»

عالم ورته وويلي --« دا د قران اواز دي چې هيڅوک ئي نه شي بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحيح اواز زر کرته تکرار کړم ترڅو هر هر غوږ ته ورسيږي ،..... د جهاد څخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځېتونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږی ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلي بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلي ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چورولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یواځې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. «په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په خیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو تر منځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسی ع د وروګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړې ، نو بیا دا توري او ذرې له کومه را پیدا شوی؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یواځې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دي او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دي خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستې دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزني هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري د استعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نو کله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سي ، هغه دېنې عالم او امام به مو وړي چې په لاسو کې ئې د مذهب او علم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې د هغه پسې روان یاست نو د قیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځاي دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دي ، په داسې حال کې چې زکات د غریبو او نادارو خلکو حق دې او د وخت حاکم نادار او غریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي او بیا پرې انسانا ن وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځاي دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږی او که پوهیږې هم نو ځوک نه شته چې هغوی ته ئې ور و ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لرې؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ او ایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکاری په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خداي تاسې ته حکم کړې دې چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور ښځې ساتلاي شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا اینبت دې ، خو د بدی څخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، دا ښځې او خپلې لونې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټی کول او دهغوی د خوندي ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړاي شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي..... دا یو بدعت دې ، خپلې لونې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاڼډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خداي په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

*****(۲۸)

کله چې عالم درس پاي ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځاي د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دیوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول او عالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د تیتولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر يوه وکړه. خلک ټول يو يو د هغه ځابه ووتل ، يواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوى څخه يو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې يوه اوږده چوغه اغوستې وه ، يوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې يو ګلداره دستمال اچولی و.هغه اوږده توره ږيره او اوږده بريت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې څوک ښکاريده ، دهغه په يوه سترګه شين رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه يوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وويلې چې دهغې يوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم مامولې شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږيره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوى سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوى بيرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوى به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټې اينبي کس ورته وويلې.

«مونږ شايد همستا په لټه کې يو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځاې ځيږې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نيمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ يواځې ستا لټون کاوه .» هغه سړي ځواب ورکړ.« ايا مونږ صحيح ځاې ته را غلی يو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ يواځې ستا لټون کاوه»

عالم بيرون لورې ته وکتل او په ډيره بې پروائې سره ئې وويل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کيږي » دپټې خاوند وويل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وويل.

«مونږ به د وريځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وويل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي ياست.

« مونږ د يوې مياشتې را هيسې په سکندريه کې يو » هغه سړي ورته ځواب ووايه ،« او ددې تر مخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان ياست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائيان» د تړلي سترګې خاوند ورته وويل.« اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،« ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دي » امام ورته وويل « تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستي هغه به زمونږ برياوی مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي ،» هغه تړي وپو ښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوی تر ټولو ستره نښه همدا ده.» دتړلي سترګې خاوند ورته وويل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته هملته ويل شوي و ، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم کوی ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم تړي و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوې ؟ او امتحان را څخه اخلې ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دي ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښانې وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم تړي وپوښتل.

«فدائي دڅه کار له پاره راځي !» هغه د تړلي سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم تړي و پوښتل.

« د يوي [اوښی] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلې خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره ليږل شوی و ، دهغوی څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوی څه وشول ، هغوی درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړی او يوه تر ټولو ښکلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل.« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاې خوندي نه دي.»

هغوی دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۲۹)*****

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتي و ، صاف اوپاک کور و ،څو خوني ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تيريدو سره هغوی يوې داسې خونې ته ور ورسيدل چې پر څمکه خو وه خو د څمکې لاندې مالوميده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاګيزه کيده چې د ډيرې مودې را هيسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په يوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ او هغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او وريسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډيره ښايسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ يو طلائې جوړ شوی صليب ځليده ، دهغه يوې لورې ته د سيدنا عيسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مريمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه يوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صليب او دا انځورنه داسې ښکاره را څوړند کړې»

«تردې ځايه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وويل: «مسلمانان ډير ساده او احساساتي قوم دې او په احساساتي ويناو او راپارونکو دلايلو باندې ځان ځاروي. جنس د انسان تر ټولو لويه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سو که سوکه ئې د بدکارۍ پلاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدي هم را ټوکولې شم او نيکي هم. په لاس کې چې قران و نيسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډيرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوي او درواغ هم ريښتيا ګڼي، زما تجربه ډيره بريالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خير د يوې ډلې پيدا کولو ته اړتيا ده چې په جوماتونو کې کيني اوقران مجيد په لاسو کې و نيسې او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژني ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدين ايوبي هم د ښځو عسکري روزنه پيل کړې ده، زه هغوی ته وايم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتيب ددې قوم نيمائې ابادي بيکاره کړم»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پيدا کول ډير اړين دي » هغه د سترګې د پټۍ خاوند ملګري ورته وويل: صلاح الدين ايوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره يو کړې دي. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بيت المقدس سوبې ته روان يو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره يو ځاې ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وويل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووي. هغه يواځې يو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقيقت خبره کوي. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقيقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پيدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمړې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یوائې جوش پریږدو ،تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبري اتري به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښې را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اختسلاې شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیري ښایسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پوري په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړیو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړیو شرابو ته لاس هم یو نه وړ.

«لمړی د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټې خاوند ورته وویلې.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دي کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلې شم.» عالم ورته وویل.«کوم کار چې ما پیل کړی دې دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالي او بڼه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

«او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټې خاوند ورته وویلې.

«هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټې خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوې وه ، بریت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعې اېښول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټې لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و همل‌ته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیرانې دریانې ودریدې ، کله یوه سړي ته وینې چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلي و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ. « زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلي و او ستا د درس اوريدو ته راغلي وم .» صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري ږيره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دا به هم پيژني ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواي کولاي، پر هغوی باندې توري کيښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يو ځاي د کړکۍ له لارې را ننوتل .

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يو څو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسي او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(۷۰)

دسلطان ايوبي په لار ښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانو زيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلي او ځاي په ځاي کړي ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړي و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د انديښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداي شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم خو که چيرې ته پوهيږی چې هغه کوم تخريب کار دي نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه .د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دي مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چي که دا امام په رښتيا هم ددښمن له اړخه رالیږل شوی تخريب کاروي نوو به ئي پیژني ، هغه دخپلي شبکي ډير پوه او ذهين وګړي هلته ور استولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کي ګډون کړي و . او هغه درس چي هغوی اوريده نو هغه به ئي ټکي په ټکي علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ . او هغه تأويل ئي وړاندي کړ چي وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چي دهغي د شبکي غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دي کي هيڅ ډول شک نه پاته کيده چي هغه جاسوس دي. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئي ورکړه چي که چيري دا وګړي د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئي اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسي خبري کوي چي يوا ځي دښمنان ئي وړاندي کولاي شي او يا هغوی چي خپل ذهن ئي له لاسه ورکړي وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډير غور سره واوريده او وئي ويل چي په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه وکړه چي هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاي په مختلفي بڼي او د بڼي په بدلون سره ددي امام درس ته ورځي او اوري به ئي ، او همغلته به پريکړه کوي چي د هغه اصليت او نيت څه دي ! د جهاد سره يوځاي د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي وينتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئي داسي کالي تيار کړل چي د پيژندګلوی څخه ووت او په همغو کي جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دځارکښنی د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلي يوي بلي بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چي که څه هم هغه صليبي نجلۍ چي فيض الفاطمي ئي تورلاسي نيولي و او د احمدکمال ترنامه لاندي د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئي درلوده وفات شوه ، خوهغي داسي پټ الفاظ او اشاري هغه ته ښوولي وي چي صليبي جاسوسانو د يوه بل د پيژندلو له پاره استعمالولي ، دهغي په همدي ورښوول شوو اشارو باندي څو مسلمانان چي دصليبيانو له پاره ئي د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځاي کي ددي خبرو تصديق کړي و چي همدا اشاري او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشاري داوی چي جاسوسان چي د لمري ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل ډاډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چي « مالومه نه ده چي موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډيره بي پروائي سره کوي لکه چا ته چي په ناڅاپي توکه موسم په ياد راغلي وي. بل به ووائي « باران به ووريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چي « اسمان صاف دي »نو هغه بل به ووائي چي « مونږ به وريځي را ورو » او په قهقه خندا باندي به خاندي ، ددي ډول خندا اړتيا په دي خاطر وه چي که چيري دا خبري بل څوک واوري او يا هغه بل سړي ددوی د ډلي څخه نه وي چي دا درک کړي چي دا خو هسي يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چي دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون مونډلاي شي چي کله دا را ښکاره شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و. دا د صليبيانو د ځارکښی مرکز و .

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانوښه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه ، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه ، بيا هغوی دهغه سره يو ځاې پاته شول او دغې پټو ښبو ښبانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پرديو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي ، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت ، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پوهيږي ، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلاې. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه ، هغه د خپله ځانه سره شپږ سر تيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولاې شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې ، او د هر څه دمخه هغه سيمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات څنګه ولکه و موندله ، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړې کې اوسيده ، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يوځاې دلته راغلې و، لمړې د يوه سړې په کور کې ميلمه شو ، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه ، دلته په دې جومات کې د ډيرې مودې را هيسې يو امام اوسيده ،او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته ،دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد ، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګيډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په تونده سره ډيربښت وموند چې دري ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت ، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل اوهر ډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دربيمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دي ، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځايو کې ئې پټې کړې وې ، تر لاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو .دوی هغه زهر يوه سپې ته وروا چول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دربيمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کيښولې ،نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم ، او په بند کې به ئې هم تر ډيره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به‌نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بېرته واستوم .»علي بن سفیان په ډېره حیرانتیا سره د سلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لرې وقفې وروسته وویل : سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چاروا کو دهرې ځانګې څخه یو یو کس زما ځاې ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډېر زیات اړین دې»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خوهغه ډېر سخت انسان وخوت ، هغه وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که چېرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شې نو ته به یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه هم داسې هیله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چېرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووایم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بیا به هم تاسې ما و نه بښی ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې ، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفیان ورته وویل « ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته دې او یا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تېرې هم ویلې کولې شې. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دې. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډېر لرې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ ، بیا به هم زه تاسې ته څه و نه وایم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائي.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

«زما دوسته !» جاسوس ورته وویلې « که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګرې ، چې ستاسې د سلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دې ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، دا د صلیب او ستوري اوسپوږمۍ تر منځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته وړې راوړې ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات تر لاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده. د قران او انجیل ژورتیا ته مې ځان رسولې دی ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دی. دا د هر انسان مذهب دی ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته .او د مقبولیت علت ئې هم همدا دی ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دی ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسته روایات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دی ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلې چې مسلمانانو نذرانې ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدي......

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتو د اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را نښتې وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللای شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ې ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دی.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه د هر مذهب څخه وي ، زه به له تاڅخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه ،»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړې تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا تر لاسه کړې دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داځ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دي چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دی. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته‌و نجونو په‌واسطه ستاسې قوم په‌غلطو لارو روان کړ. نن ستاسې قوم د نفس غلام ګرځيدلې دې ، ستاسې ښځه‌ د هربوه لاس ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر څه‌د مخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ښخه ډکوي ، هر مسلمان ، که څه هم غريب وي خو ځلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، يهودیانو د مولويانو په‌لباسو کې ستاسو په‌آند کې جنسيت وراچولې دې. که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې نن به ددنيا د ځلور ښځه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د ځلورو ښځه درې برخې مسلمانان يواځې په نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په‌ورځ را غونډيږی او رژيږي ، ته‌نه‌پو هيږي چې دا دهمغې حملې بايلې دي چې زما په خير عالمانو ستاسو په‌مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

« زما دوسته ، دا حملې به‌رواني وي ، زه وړاند وينه کولاې شم چې يوه ورځ به اسلام په‌دې دنيا کې نه‌وي ، او که‌وي هم ، نو د يوې له منځه تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به‌وي. پيروان به‌ئې په جنسې لذتونو کې مست وي ، هرڅوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي نه شي کيدلاې ، هغوی به‌نن سبا لکه‌د نورو په خير له دې نړۍ ښخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې څوک را ځي هغه به‌مونږ په‌نفس پالنې کې ککړو ، ما به ووژنې خو زما مهم نه‌شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په‌واسطه مقاصد له‌منځه‌نه‌ځي ، زماپر ځاې به‌ بل څوک را شي ، مونږ اسلام يا ختموو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که‌ته‌غواړې ما جلاد ته‌ورحواله کوې نوکولې مې شې ، زه‌نور څه‌درته نه‌وايم.»

علي بن سفيان دهغه ښخه نور هيڅ هم و نه پوښتل ، هغه شايد دخپلې دندې په فکر کې وه چې خومره سخته او خومره نازکه ده ،دغه صليبي تخريب کار چې څه‌وويل ټول ريښتيا و . هغه‌کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوی دي ،د عربو امران او وزيران په مکمله توګه ددغه جراثيمو په واسطه تباه شوی دي ، صلاح الدين ايوبي د جنګ په‌ډګر کې صليبيانو ته‌ماتې ورکړه‌او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې ډوب دې خو صليبيانو دداسې اړخ ښخه يرغل راوستې چې دهغه‌مخه‌نيول د سلطان ايوبي د وس نه‌وتلې خبره‌ ده.... علي بن سفيان دا عالم جاسوس په خونه‌کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و دريد چې نجونې په‌کې قيد وي ، هغه‌يوه خونه‌پرانسته او دننه‌ورننوت ، نجلۍ په‌فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته‌شوه، علي هغې ته‌وکتل ، او د څه‌ويلو پرته ترې بيرون ووت.

*****(۷۲)

بله‌ورځ د غرمې د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظامیې ټول مهم مسؤلين په‌هغه‌خونه کې سره راټول شوي و چېرې چې صلاح الدين ايوبي هغوی ته‌احکامات ورکول اولارښوونې ئې ورته‌کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې يو جاسوس ددوه نجونو سره نيول شوی دې. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې کولې ، سلطان ايوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه‌څوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وویل «تاسي به اوریدلې وي چي مونږ په یوه جومات کې یو صلیبي نیولې دې چي هلته ئې د هغه ځاې د او سیدونکو خلکو امامت کاوه ،» هغه په تفصیل سره وویل چي هغه په څه ډول او څنګه و نیول شو او بیا ئې ټولې هغه خبرې واورلې چي هغه جاسوس علي بن سفیان ته په بندي خانې کې کړې وې. علي بن سفیان دا ټولې خبرې سلطان اویوبي ته رسولې وې.

صلاح الدین ایوبي وویل « ما تاسې د لته د نصیحت داوریدلو له پاره نه یاست را بللي ، چي در ته ووایم چي د جاسوسانو او تخریب کارانو څخه ځانونه په ځنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وایم چي د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه یوائې دا ویل غواړم چي د کفارو سره دوستي کونکې ته به دا ځاې دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هیڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د یوه غدار له پاره دا سزا ټاکلې ده چي دهغه په غاړه کې به رسۍ اچوو اویوه تخته دهغه مخته او یوه شاته ننبلوو او هره ورځ ئې په بازارونو کې ګرځوو او په چوکونو کې ئې درووو چي په تختیو به لیکل شوې وي« زه غدار یم» ، هغه به هره ورځ سهار اوماښام په همداسې ځاېو کې درول کیږي تر څو هغه د لوږي او تندې له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بیرون و غورځول شي. دهغه خپلوانو ته به ددې اجازه نه وي چي د هغه جنازه وکړي او یا ئې خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددې کار څخه دښمن ته کوم زیان نه رسیږي ، هغوی به یو بل غدار را پیدا کوي. تر هغې چي د هغوی سره د ښځو د بې حیائې او زر و جواهرات په زیاته پیمانه شتون ولري او زمونږ سره د ایمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کې غداران اخلي ، ایا دا ستاسې دغیرت له پاره چیلنج نه دې؟ چي ستاسې دښمن ستاسې په جوماتو کې ناست وي ستاسې قران په لاسو کې اخلي او ستاسې د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دې اړخ هم غور وکړئ چي هغه نجوني چي صلیبیان د ځارکښۍ او زمونږ د ولس د کړچار د خرابولو له پاره را لیږي نو دهغوی له ډلې څخه ډیرې ئې د مسلمانانو لوڼې دې ، دا هغه نجوني دې چي کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولې دې او بیا ئې ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزنې ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را لیږلې دې ، فلسطین د کفارو په ولکه کې دې ، هلته چي په مسلمانانو کوم تیري او ظلم کیږي ، هغه په لنډه توګه دادي چي صلیبیان دهغوی کورونه لوټوي ، که چیرې هغوی شکایت وکړي نو په بندیخانو کې ئې اچوي ، د هغوی تنکي بچیان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئې ، په دې کوچنیانو کې چي کوم یو ئې ډیر ښایسته او په زړه پورې وي دهغوی د ذهنونو څخه د قومیت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبې حیائې درس او روزنه ورکوي تر څو پرې د نارینه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سیمو ته د ځارکښۍ او تخریب کارۍ له پاره استوي ، په دې ډلو کې دهغوی خپلې نجوني هم وي . چي په کې د حیا ، حجاب اوعصمت هیڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوڼې هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهیسې چي هغوی په فلسطین ولکه کړې ده او تر ټولو ستر انقلاب ئې چي هلته راوستې هغه دادې چي هغوی په مسلمانانو باندې د ژوند ساحه را تنګه کړې ده ، هغوی ئې په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې کرجې،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیرې ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې په لارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمې ورنو ! دا لړۍ پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادې چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلمانې نجونې عیسائې نسل و زیږوي ، پرمونږ تولو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار ګرځیدلې دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلي قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دي چې که ستاسې په ګاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږی او دهغې ځاې مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض ګرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیرې څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردي چې په فلسطین باندې فوځې برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځې برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځې برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور ټینګوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلمانې لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږدي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیارکړي ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتې شوی نه وم نو زه دوړاندیز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنی قبله اوس د بدکارۍ مرکز ګرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بل کس را پورته شو خو سلطان ایوبي هغه د لاس په اشارې سره بیرته کینوه ، او وئې ویل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسیږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړۍ هدف فلسطین دي. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطین برید کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډیره موده تیریږي چې ایمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې یم لکه زه چې په کوم دلدل کې را ننښتې اوسم. لږ څه په دې تیرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته به ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صلیبي تخریب کارانو په خلاف په جګړه کې را ننښتي یاست ، زمونږ پر خلاف د سوډانیانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشیانو له لورې په مصر باندې د یرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزاني څخه ئې ، چې د ولس پیسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګاني اخستلې ، ما په دې هیله دا دوه کاله تیرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکي او دهغوی ملاتړ کونکي او ایمان پلورونکي له منځه یوسم او په فلسطین باندې په ډاډمنه توګه برید وکولای شم. خو زه دې پایلو ته ورسیدم چې د تخریب کارۍ دا لړۍ له منځه تلونکې نه ده ، مونږ باید هغه چینه بنده کړو چې د اسلام دښمنې خړوبه وي او نوي نوي را ټوکوي ، مونږ په خپله صلیبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په لیکو کې غداران را پیدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللي یاست چې زه اوس پر فلسطین په برید کولو کې ډیر ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګې تمرینات او روزنه زیاته کړئ ، مجاهدینو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو اوشامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصریانو او وفاداره سوډانیانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتیا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دي چې په هغوی کې غیرت را پیدا کړئ ، اوهغوی ته ووایاست چې دا همستاسې لونې او خویندې دي چې د صلیب ښکار ګرځیدلي دي ،... دلته چې د انتظامی امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤلیت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهمیت اوفرضیت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پیدا کړي ، هر هغه امام یا خطیب چې اسلامي نظریات په غلطه توګه دخلکو ترمخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چیرې کړچار صحیح وي نو هیڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پریږدئ ، پرانستې ئې مه پریږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډیر ژر در ورسیږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تیرې شوی –

جاسوس عالم او دغه دوه ځوانې سلطان ایوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ایوبي ورته وویل چې دوی په هغه بله خونه کې کینوئ، دهغوی په پښو کې بیړۍ او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبي د ځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ يوه دروازه وه ، ددروازې يوه دړه پرانستې وه ، سلطان ايوبي په خپله خونه کې ګرځيده ،او په دې ګرځيدو ګرځيدو کې وويل ،« ماپه (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطين کې دېوې کلا په څير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نوميده ، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صليبيانو مرکز و ، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل ، دا د صليبيانو د ځارکښنی مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. دسلطان ايوبي په فوځ کې او د هغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي. ځکه همغه ځاې د ډير اهميت وړ ښکاريده ، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينګه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبي به ويل چې زه لمړی په (کرک) بريد کوم ، داځاې د (شوبک) نه وروسته ددويم اهميت وړ ځاي ګڼل کيده ، يو نائب سالار ورته وويل « درونده اميره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړی په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بيا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي»

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نيمائې پرانستې وه ، دسلطان ايوبي د خوني خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دريدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ايوبي ويل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځاي کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبريد حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سيمې دفاع دومره ټينګه ده چې مونږ بايد هغه ځاې تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځاې ته اړتيا ده ، او د لوژيستکي موادو د رارسيدلو داسې ځاې چې دهغې ځابه مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وې ، علي بن سفيان هم ددې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه ، شوني وه چې سلطان ايوبي او علي بن سفيان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللاې نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميږی او يا به ئې جلاد سرونه پرې کوي .

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل « کاش زمونږ څخه کوم يو ددې ځاې څخه وتلې شواې،اودصلاح الدين ايوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډير لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نو بيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلاې ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ورنشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د مواد و د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، او پايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډيره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يواځې دا خطر تر ستر ګو کيږی چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر ستر ګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتې خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو ترمنځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی ترمنځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصري مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دي. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دي ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللې دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دي ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په برياليتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددي خبري ثبو ت دي چي د سلطان ايوبي د ځارکښۍ نظام ډير هوښيار او فعاله دي»کونارډ ورته وويلې ،«کونارډ د صليبيانو يو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وويلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډيري ښې او دکار نجوني زمونږ له لاسو ضايع کيږي.»

« دصليب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړيو .» د صليبيانو يو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګی اف لوزينان» وويل ،« مونږ به هم مره کيږو ، زمونږ کوم کسان چي نيول شوی دي هغوی له ياده وباسئ اودهغوی پر ځاي نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجوني مو له کومه را وړي وی ؟» هغه وپوښتل « او دري نوري انجوني څوک وی چي درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کي دوه عيسايانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.«دواړه ايټالويانې وی ، او دري مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کي را تښتول شوي وې، ډيري ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پوري هغوی ته په ياد نه و چي هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنيوالي څخه په دې فن کي روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پريږ نه شي کيداي چي هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئي دوکه کړې وي.»

« څه پري که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وويل او د حاتم الاکبر په لوري ئې په اشاري کولو سره وويل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دي ، ايا هغه ته دخپل مذهب خيال نه شته ؟» هغه د شرابو ګيلاس د حاتم په لاسو کي ورکړ او ورته ئي وويلې « حاتم پوهيږي چي صلاح الدين ايوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځيرونو کي را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پيل کړې. مونږ ته په کار دي چي مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چي صلاح الدين ايوبي ته په مصر کي د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصليبيانو دلاس په شرابو کي مست دهغوی دهري خبري د تائيد له پاره سر خوراو. هغه‌وويل:

« زه به اوس هلته داسي انتظام وکړم چي ستاسي هيڅوک هلته و نه نيول شي.

« که چيري مونږ په مصر کي دا دځمکي لاندي عمليات نه کولې نو تر اوسه پوري به صلاح الدين ايوبي پر مونږ خپل فوځي يرغل لا د پخوا څخه تر سره کړي و.» يو صليبي قومندان وويل. « دا زمونږ بريا ده چي مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ايا دهغه او دهغه د ځارکښۍ دشبکي د مشر علي بن سفيان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کيداي ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دي» د ځارکښۍ د شبکې مشر ئي وويل « خو بريا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئي دادي چي دواړه د تيري په خير انسانان دي ، نه شراب څښني او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دي خاطر هغو ته په شرابو کي څه نه شي ورکول کيداي ، او نه ئي دښځو په واسطه وژلي شو. خو اوس د کاميابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلي زياتې دي ځکه د ايوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائيانو دي ،ما هغوی په ډېره چالاکۍ سره هلته ورننويستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پيدا شي نو يا خو به دواړه او يا به ئې يو له منځه يوسي»

« ايا دلته هم د ايوبي له لوري را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟» (لوزينان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د ځارکښنې د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهيسي چې مونږ په مصرکې اوبيا په شام کې تخريب کاري پيل کړې ده نو صلاح الدين ايوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نيولي دي ،هغوی په اذيت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل دربيمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ويلې.»

«دهغوی برياوي تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډېره حده پورې»يو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخيرو ته اچول شوی و او په کې تر نيمائي زياتې ذخيرې او يولس آسونه و سوځيدل هغه ټول د ايوبي د تخريب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پايلې دي ، زه تاسې ته دا هم ويلاې شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدين ايوبي ته پوره پوره مالومات ر سيږي ، دهغوی جاسوسان د ستاينې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ريښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډيره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخريبي کارونه نور څه ډول زيات او تباه کونکي کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدين ايوبي د حکومت کمزوري اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پريکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه دري نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ايوبي خپلو دوو نائبيونو او علي بن سفيان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ويل چې هغه په (کرک) باندې د يرغل له پاره تياري نيسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د بريد ورځ ياده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ايوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوريده ، جاسوس عالم يوځل بيا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې يو ډېر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، يوی نجلۍ ورته وويلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدين ايوبي ما خوښه کړي ، که چېرې د ډير لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره يوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پيدا کړم . زه هيله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړاې شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي يو ؟» جاسوس عالم وويل «تاسو دواړه په ياد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو يوائې يوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حيوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و څښې نوبیا تاسو پخپله پو هیږئ چې پر هغه څومره و څښی، چې هغه بې هوشه کړي ، نو بیا دهغې وروسته د تیښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هیږئ. بیا تاسو په دې هم پوهیږئ چې دتیښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهیږم » یوې نجلۍ ورته ویلي « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وویل « که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسیږئ نو بیا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تیښتې له پاره خو هیڅ لار نه تر سترګو کیږي. تاسو خو د ایوبي جنګي منصوبه او پلان واورید ، د فوځ د کوچ تاریخ په یاد ساتئ ، لاره هم درڅخه هیره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هیڅ ډول خوزښت نه کوي ، یرغل به (کرک) باندې کیږي ، زه هیله من یم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ایوبي د فوځ لارې بندی کړي او ایوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ویره کې دي. (شوبک) ته په وررسیدو سره دا په ځانګړې توګه یاده کړئ چې ایوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شمیره لږه ده.»

د سلطان ایوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پاې ته رسیدلې وي ، اونائبین بیرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځابه څخه بیرته هغه ځاې ته چې دوی په کې کینول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی تولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کیښول چې تا به ویلې چې هیڅ ئې نه دي اوریدلي او نه د خپل چاپیریال څخه خبر دي چې څه تیریږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خوبیا هم هغوی هغه لورې ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې په اوږه باندې لاس کیښود او ورته ئې وویل « پورته شه –او زما سره را ځه» دا علي بن سفیان و ، علي نجونې هم له ځانه سره یورې او هغوی تول ئې د سلطان ایوبي کمرې ته ورننویستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاینه کوم» سلطان ایوبي جاسوس عالم ته وویل او حکم ئې وکړ « ددوی زنځیرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښینئ» علي بن سفیان بیرون را ووت ، سلطان ایوبي دغه عالم ته وویل « ته دا علم په کوم شیطاني کار کې استعمالوی ، ددې په ځاې چې ته دلته راشی او دخپل مذهب له پاره تبلیغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوی ، ایا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځاې کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ایا ستا په زړه کې د مقدس صلیب ، دسیدنا عیسي ع او دبیبي مریم ع ته همدا درنښت دي چې د درواغو او دابلیسیت په څیر ستره ګناه کوئ اوهغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرایضو کې شامل دي » عالم ورته وویل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صلیب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجیل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ایوبي ترې وپوښتل ، ایا دهغو دواړو څخه په یوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوې ده چې دا ډول نوی پیغلې شوې نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارينه و ته ئي ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ايا انجيل تاسې ته داويلي دي چې دصليب په خاطر د خپل قوم دلونو عصمت اوپاکي نورو نارينه و ته ور حواله کړئ ؟ ايا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلي چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي»

«زه خو اسلام د عيسايت دښمن ګڼم ،» جاسوس عالم ورته وويل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کيږي د اسلام په رګونو کې به ئې ورځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د يوځو مسلمانانو کرچار خراب کړې» سلطان ايوبي ورته وويل.« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زيان نه شئ ور رسولې » هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وويل «تاسې د چا دکورنيو لوڼې ياست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصليت پيژنئ نو ماته ئې ووايا ست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ايوبي وويل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډيرې درنې ښځې ګرځيداې شئ ،؟»

« زه غواړ م د احترام وړ ښځه و ګرځم » يوې ورته وويل. « ايا ته ما قبلوې؟ اوکه نه نو ماته يو باعزته خاوند پيدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ايوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وويل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وينو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې ددواړو ځواني اوښايست په قيد خانې کې له منځه ولاړ شي..... واوره نجلۍ ! که چيرې ته رښتيا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هيواد ته ليږم ،خو هغه هيواد ستا نه دي ، هغه هم زمونږه دي ، زه به يوه ورځ نه يوه ورځ خپل هيواد ستاسې د پادشاهانو څخه بيرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې درې واړه پريږدم»

درې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننويستې وي ، په همدې وخت کې علي بن سفيان د اهنګر سره يو ځاې خونې ته را ننوت. ددرې واړو زنځيرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وويل « علي ! ما دوی پرې ايښې دي ،» د علي بن سفيان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډيره وخته پورې د سلطان ايوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وويل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکي هم ورسره وليږه . داسې آس سپاره چې ډير ذهينه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبيرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و ليږه.» هغه عالم ته وويل « هلته په ور رسيدو سره دا غلطه انګيرنه خپره نه کړې چې صلاح الدين ايوبي جاسوسانو ته ښننه کوي ، زه هغوی د داني په خير ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پريږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کيږي چې د علم روښانه اړخ ووينه ، ستا خلاصون په همدې کې دې.»

*****(۷۴)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمرلا تر اوسه پورې نه و پریوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د ځلورو ساتونکو سره یوځای ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکي په ځانګړې ډول تاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. یودا چې په لاره کې دغلو خطر و ، اوبل داچې هغوی دصلیبي قومندانانو ترمخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلې هم د ښه او غوره نسل د آسونو ښځه ا ختسل شوې وه. خو ټول حیران و چې سلطان ایوبي دا فیاضي ولې وکړه. د هغه شیوه ددښمن ښنل نه و ، کله چې علی بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وویل « علي !ما تاته ویلي و چې زه یوه جواري کوم، که چېرې ما بیلوده نو یو اځې همدومره زیان به را ورسیږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې ځخه زیات بل کوم زیان ترې نه ترسترګو کیږي ،» خو کله چې علي بن سفیان ددې جوارۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نوسلطان ایوبي ورته وویل چې په خپل وخت به ئې درته ووایم»

هلته نور ټول ډیر خفه و خو یو اځې پرینبول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کالیو کې نه ځاېدل. خوشحالي یو اځې په خوشې کیدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره ځخه لرې وتلي و ، دهغوی اوښان ځنګ په ځنګ تلل ، دوه ساتونکي مختهروان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ویلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهیږي ، دغه ځلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهیدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوې وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وویل ،« د یسوع مسیح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کیږي چې هغه زمونږ سره مینه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دریښتوني مذهب ښنه ده ، دصلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان په خیر یوه خلک خداې له عقله داسې ړانده کړل چې ډیر زیات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ایوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې یوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسیدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هیله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ ترحملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خیژي ، مصر به د فوځ ځخه خالي وي او دا سوبه به ډیره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجر به لرونکې هم» یوې نجلۍ ورته وویلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته یوخطر ترسترګو کیږي..... خطره دا ځلور ساتونکي دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بیرته ستانه شي. صلاح الدین ایوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځای دې خلکو ته ورحواله کړي یو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بیا به مو له منځه یوسي.»

« اومونږ بې وسلې یو » عالم ورته په داسې لهجې سره وویل لکه دهغه له زړه ځخه چې هغه ځو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وویل « تا چې څه وویل هغه درست ثابتیداې شي ، هیڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښښي او بیا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په خیر ښایسته نجونې خو بلکل پریږدي نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بیدار پاته کیدلو ته اړتیا ده ،» هغې بلې نجلۍ وویل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ویده شي نو دوی باید د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتیا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وویل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډیره لرې ځای په پورې ورسیږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه ورپسې په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کیدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډیرې ښایسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پریوتو ته ورنژدې و ، یوه عالم ته وویل چې اوس مونږ تم کیږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تیاره کیدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډیره لرې یوه شادابه او شنه سیمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبیائې د ویده کیدو چمتوالي ونیو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ویده شوي دي ، اویو ګرځیده را ګرځیده ، ساتونکي څه ټکار وا ورید او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې یې په ښه توګه تر سترګو تیر کړ او بیرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تیر شوي و ، هغه خپل یو بل ملګري را پورته کړ اوپه خپله دهغه په ځاې ویده شو. هغه چې را ویښ شوی و هغه د پړاو په چاپیریال کې ګرځیده راګرځیده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ویده انسانان له نظره تیرول ، عالم نجونو ته وویل ،« مونږ نه شو بریالي کیداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دي، هر څه چې کیږي ، کیږې به ، ویدې شئ» او هغوی ټول ویده شول.

شپه تیره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تیاره غونې و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانیدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شیبه وروسته هغوی یوځل بیا په هماغه ډول سفر پیل کړ چې تیره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی یو ځل بیا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او یا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډیو کې ورننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنی شکله دیوالونو په څیر ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سیورې پرې را پروت و . نجونې وویریدې ، ویره د هغوی په مخونو باندې څرګندېده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه وراړولې.

« هغوی ته وواېه چې زمونږ سره خبرې وکړي» یوې نجلۍ عالم ته وویل.« د هغوی چپوالي او بې پروائې ما ویروي ، هغوی ته وواېه چې که مونږ وژنې نو سمدستې دې مو ووژني ، مونږ د دې زیات دمرګ انتظار نه شو کولې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله و. هغه د نجونو سره هيڅ ډول مرسته نه شواي کولې، دوى درې واړه دهغو ساتونکو په رحم و کرم پورې تړلي و...... لمر سر ته راوخوت، نو دوى د هغو غونډيو په يوه داسې ځاى کې تم شول چېرې چې د شګو غرونه و او دې غرونو دا ځاى لږ سيوري کړې و. په همدې سيورى کې دوى لږ څه دمه وکړه، د خوراک په وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل ،« تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په دندو کې شاملې نه دې ، مونږ ئې نه کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه خاصه خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ايا تاسې ته دا مالومه ده چې مونږ څوک يو؟» عالم ورنه وپوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان ياست» ساتونکې ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دې دا دهغو د استعمال له پاره دې چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ.تاسې ته مالومه ده چې د مصر امير صلاح الدين ايوبي، الله ج دې دهغې په نيکو ارادو کې خير وبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته حکم شوى چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بيرته راستانه شو، تاسې له مونږه سره امانت ياست ،.تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ،« دومره اوږود سفر د بې پروائي او پردېتوب سره کول ډير ستونزمن تماميږي، زمونږه سره په دې سفر کې خبرې کوئ او مخته ځئ،»

«مونږ د سفر ملګري يو ،» ساتونکې ورته وويل ، « خو زمونږ لارې جدا دې ، دوه ورځې وروسته به مونږ يو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکې په خبرو باندې ځان کونړ کړ لکه هيڅ ئې چې نه وې اوريدلې او لرې په کتلو شو لکه څه شې چې وينې. هغه د صحرا څخه نبه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه نبه خبر و ، دهغه ستر ګې د حيرانتيا څخه او يا د ويرې څخه نورې بوتې راوتلې ، ساتونکې هغه لورې ته ، چې عالم ورته کتل ، هم وکتل.د ساتونکې سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه وړاندې په دوه سوه ګزه فاصله کې دوه په اوښانو سپاره هلته د غونډۍ په سرولاړ وو. د سپرو په سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوى شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کيدلې ، هغوى د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نيولې وه، د هغوى انداز او لباس ښوول چې دوى څوک دې.

« پوهيږې چې دا څوک دې ؟ د ساتونکو قومندان د عالم نه وپو ښتل.

«صحرايي غله ،» عالم ځواب ورکړ،« خو دا مالومه نه ده چې ټول ټال به څو کسان وي.

« و به ګورو » ساتونکې ورته وويل ، هغه خپل يو بل ملګري ته وويل« زما سره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه پهآسونو سواره شول او د غلو په لور ورروخوځیدل ، دهغوی سره د تورو ترڅنګ برچې هم وی، اوښ سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئې ښکته کړل او له سترګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، «زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتیږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږي ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو .» یوې نجلې و پوښتل ،«مونږ تر اوسه پورې بندیانې یو ،»

« همداسې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل « دا صحرائي غله دې ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسې زمونږ ترشا را روان دې ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دې دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نور ه ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی ته وویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دې ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویلې چې ترهرڅه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ ،» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې «ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل «له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشې او لیندی هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل « زه د وخته مخکې تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چیرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،..... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځاې دې»

دوی سمدستي ددې ځاې څخه روان شول ، ساتونکو لیندی په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطی ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو ترمخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیداې شي چې د غلو سره یوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوارړو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ویره سپره وه ، (حدېد) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش در ته تر سترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشی وتوغوئ ، دهغوی سره به ټکر خامخا کیږی ، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي ،.... هغوی په ډیره ګړندی توګه مخته روان و ، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده ، په دې خاطر پرې د ډیرې سترتیا اغیز نه لیدل کیده ، دغونډیو داسیمه تر ډیره پورې غځیدلې وه ، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله ، (حدېد) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي ، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ ، اوجاسوسانو ته ئې وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځای کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل ، هیڅ غل تر سترګو نه شو . لمر په پریوتو شو ، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې ، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې ، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول ، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو . کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ویل« دا ځای د جنګ له پاره موذون دی ، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه تر سترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نستل ، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي ، اوښان ئې کینول ، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو تر منځ ویده کړې ، او ورته ئې وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئې وویل چې هغوی دې خپلې لیندی تیارې وساتي ، ویده کیږي دې نه ، څملاستي دې وي ، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

*****(۷۵)

شپه نیمائي تیره شوی وه ، صحرا ډیره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه ، خو د نیمي شپې نه وروسته یو نا څاپه د هغوی تر مخه تور سیوري د بوتانو په څیر راښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده ، او ځمکه لړځیدله ، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډیره مالومیده چې یو یو سپورئي درلود ، هغوی غوښتل ساتونکي او ورسره بندیان په هسې اخوا دېخوا منډو تررو باندې و ویروي ، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو دډلې یوه وویل « نجونې مونږ ته را وسپارئ ، نو مونږ به ستاسې څخه د نور څه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو »

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته یو غشي ورو توغوه ، د غشي په لړیدو یو سخت اواز را غې ، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته یو غشي د غلو په لور ور ویشت ، دوه اوښانو بړبړې وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وویل « تښتئ مه ، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم یوه وویلې « ور ولویږئ پرې ، هیڅ یو هم ژوندي پرې نه ږدئ ،او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بیا هم تر لرې لرې پورې د سترګو لید رسیږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و نښت ، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه ، هیڅ یو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و ، (حدېد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ایساري کړې وې چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې د دښمن سره په جګړه کې و ، نجونو څو ځله وویل چې مونږ ته څه راکړئ ، (حدېد) ورته وویل « زما توره زما د تیکي څخه راوباسه ،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و ، یوي نجلي د هغې د تیکي څخه توره راوویستله ، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله ، خو (حدېد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کیږه مه ، د غلو زیات فشار په نجونو باندې و ، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کیده.

دا جګړه تر ډیره وخته پورې روانه و ه ، خلکو په خپریدو پیل وکړ ، ساتونکو یو بل ته اوازونه کول ، او بیا دهغوی اوازونه خپ شول ،د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ ، (حدېد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هیچا ځواب ورنکړ ، هغه د یوی نجلۍ اواز واورید ، هغه ورته چېغې وهلی ، دهغې د اواز سره سم د یوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو ، (حدېد) و پو هید چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځاې د ساتونکي په آس باندې اچولې او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر یوه آس ئې ځان ور ورساوه ، په هغه زین همغسې تړلې و ، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه ، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده ، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه ، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي ، آس په هوا کې الوت ، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و یوائنې تو پیر دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د یوه میل په فاصله (حدېد) ته د هغه لمړي آس سیورې تر سترګو شو ، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و او فاصله رو رو کمیده ، (حدېد) و کتل چې دهغه پسې هم یو اس را روان دې ، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او یا کوم غل. هغه شاته و کتل ، وروسته آس را نژدې شوی و ، (حدېد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تګ ته دوام ورکړ ، او د خپل اس د نور ګړندې کیدو هڅه ئې وکړه ، مخته آس نیغ روان و ، داسې مالومیده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی ،څکه (حدېد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کیڼ لورې ته کړیږي او رفتار ئې هم را کمیږي ،..... هغه ور ورسید ، برچه ورسره وه ، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ ، خو اس یوي لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګیده ، (حدېد) اس ودراوه او را و ګرځید ، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه ، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا د بخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځیدو ته نه پریښوده ، (حدېد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه ،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه ، (حدېد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حدېد) د خپل آسه را کوز شو ، (حدېد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وویل « نجلۍ نشې وړلاې» یوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پيل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې نبوده ، اوپر(حدېد) باندې ورپريوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وويل « ته په آس کينه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره ميړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بيا بيا وويل ، « ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبيا به نجلۍ له ځانه سره يوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وويلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځايه تښته.» اخر نجلۍ ورته وويلې « هيڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو اويو ځل ئې بيا نجلۍ ته وويلې « زه زخمي شوی يم ،زما دمرګ نه دمخه ددې ځايه ځان وکاږه ، »

يو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په يو برچه ئې دهغې تشی سورې کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ يو غل لويدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته و او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننويستله ، هغه نيغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نيغېدو ته پرې نښود او د هغه په سينه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دريدو وړ نه و. نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وويل « ته خو به نښه ئې ؟ ما پريږده ، په آس کينه او سمدستي د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خيريت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بريښي چې هلته به هيڅ يو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځايو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پريږده .» (حدېد) ورته وويلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائې غل) دکوم ځايه راپيدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللي و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وګړي دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پريښولو ، څخه په ځرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زين سره ئې ترلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکيښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بيرته د اس د زين سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بيا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځايو کې خوړلې دې ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځايونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و ترلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوی وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې يوړ، په ډيره ستونزمنه توګه ئې په اس کينوه ، په خپله په يوه بل آس کيناسته ، نو (حدېد) ورته وويل « زه په اس باندې ځانته نشم کيناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخيست ، چې د آسونو پريښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د يوه اس په زين پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه. هغې د(حدېد) ملا د خپلې سينې سره يوځاې کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږی باندې کېښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

(حدېد) د اسمان په لور وکتل ستورې ئې و ليدل ، او يوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ويل.« په هغې لورې ولاړه شه ، » بيا هغه ورته وويل«زه کيداې شي ژوندې پاته نه شم ، زما وينه روانه ده ، په هر ځاې کې چې زما روح ووځي ، نو هملته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نيت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ببښنه وکړه. ما په راسپارل شوې امانت کې خيانت نه دې کړې. خداې دې تا ژوندۍ اوسلامته تر خپله ځاېه ورسوې.»

آس روان و او شپه نوره په تيريدو وه.

*****(٧٢)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نيمې بې هوشۍ په حال کې و ، هڅه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وينه ئې دريدلې وه ، خو د ډيرې زياتې وينې د بهيدو په اساس ئې وجود تک ژيړ او مړژواندې ګرځيدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په يوکوچني ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک ښناک څه شيان ترل شوې و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږڅه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پيدا شو چې لمړی دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندې دې.نجلۍ هغه ځملاوه .

«(شوبک) لرې نه دې شايد د يوې ورځې مزل نور هم وي ، ته يو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسيږې ، زما که وجود ښه و بيرته ستنيږم» حدېد ورته وويل.

« ته بيرته ژندې نه شې تللاې» نجلۍ ورته وويلې ، که چېرې د همدې ځاېه بيرته ستنيږې نو ما هم له ځانه سره يوسه ، تا زه ځانته نه يم پرې ايښې ، نوزه به تا ځنګه ځانته پريږدم ،»

« زه نارينه يم » (حدېد) ورته وويلې ،« زما زړه دا نه مني چې يوه نجلې دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

« زه د هغو مامولې نجونو څخه نه يم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وويلې ،« او هغه چې د نارينه د ساتنې پرته يو قدم هم نه شې ايښولاې ، ما يو فوځې نارينه وګڼه ، توپير يواځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښايست ، زما ځواني او زما غوړه ژبه ده. زه هم ستا په څير ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پيدل هم رسيدلاې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وويل « دې غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو ، خومونږ يو دبل دښمنان يو ، تاسي هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنستونه له منځه يوسئ ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندي د بريد له پاره راځم»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وويلي « ددښمنۍ خبري هغه وخت کوه چې رو غيتائي حالت دي ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شي .» هغې د(حدېد) د ورميږ لاندي لاس کړ او را پورته ئي کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پوري ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئي کيښوده او اوږه ئي ورکړه او په اس ئي سپور کړ. نجلۍ هم په هماغي آس باندي سپريدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئي کړه او ورته ئي وويل « اوس ته په هغه بل آس باندي سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم .» نجلۍ ورته وويلي « او تا به د خپل ځان سره يوځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئي خپل يو لاس دهغه په سينې باندې کيښود ، نو (حدېد) پرې ښود او ورته ئي وويل « ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئي په خپله اوږه باندي کيښود ، او د(حدېد) څخه ئي و پوښتل ، « زه پو هيږم چې ته ما يوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما څخه لرې والي کوې»

« نه هيڅکله ، »(حدېد) ورته وويل « زه تا يواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم ، که چېرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې ، ما کولې شول تا خپله وينځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسي احساسيږي چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيږه نه ئې ؟» نجلۍ ور څخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارينه کتلي يم ، نو په ورو سترګو سره ئې را ته کتلي دي ، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و .»

« څومره قيمت ؟» (حدېد) تري و پوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کينول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودې و .»

« دهغوی سره بلکل ايمان وه نه ، » (حدېد) ورته وويل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وويلي ، « هغه مې دهغوی څخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غداري وروا چوله .»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« اوس ئې درته نه شم ويلاي» نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرې شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وينښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و. په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لرې د هغه سترګې خلاصې شوی لمر هم تر سره راغلي و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کيدله.

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوويلې ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاي چې د هغو دوارو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولي واي ،ډير ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ويلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان يوی لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غې.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ويلاي چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به ګالي ، »

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولې و؟»يوصليبي حاکم وويلې ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لړۍ ساتل په کار دي ، نورې نجونې تياري کړئ ،.... تول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړې دې.

جاسوس عالم هغو ته ويلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو. په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونو سره هغوی څه ډول سلوک وکړ. اوڅه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو. هغه دا هم وويل چې داراز دوی دسلطان ايوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دې. هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلي چې لمړی بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينګه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئي ددي ځاي د نيولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاي دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبيا به د همدي ځايه د رارسيدلو مرستو او وسايلوورو سته په (شوبک) باندي بريد کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وويل چي هغوی غواړي مونږ په بي خبری کي تر يرغل لاندي راوړي ، ددي علت هغه دا وايه چي زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کي وويل ، چي که چيري صليبي فوځ هغه په لاره کي و دراوه نو بيا به ورته د ماتي څخه نور څه په مخ کي نه وي. هغه په پراخه ډګر کي د جګړي څخه ويره ښووله ، » جاسوس عالم ټولي هغه خبري وکړي چي هغه د سلطان ايوبي له خولي اوريدلي وی.

ددومره قيمتي او ارزښتناکه راز په اوريدلو سره ، نجوني د ټولو هيري شوی ، او په همدي مسئله ئي بحث او خيرنه پيل کړه ، هغوی دي پايلو ته رسيدل چي سلطان ايوبي په غير مامولي توګه يو تکړه او ذهين جنګجو دي ، هغه چي په (کرک) د بريد کولو کوم پلان جوړ کړي دي ،د هغي څخه د هغه د جنګي پوهي څرګندونه کيږي ، په لاره کي د هغه د جنګ د نه کولو پريکړه هم د هغي د پوهي ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کي له لاسه ورکړي. دا د يسوع او مسيح د خداي ځانګړی فضل دي چي مونږ ته د هغه ددي پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نيولو وروسته د (شوبک) په څير مضبوط مرکز ته ستر خطر پيدا کولي شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ايوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پيل وکړ. او په پلان کي ئي دا خبري را مخته کړي:

--د صليبي ځواکونو د مرکزي قومندي ځاي به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسيدو ځاي به هم همدا وي اوهمدلته به ذخيري جوړيږي او جنګ به دهمدي(شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم(کرک) ته ور واستوئ ،

--ايوبي به د (کرک) څخه لري په کومه سخته سيمه کي تم کړل شي ، ددي موخي د تر لاسه کولو له پاره زيات شمير فوځ هلته ور واستوئ ، په دي فوځ کي به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زيات وي. هڅه وکړئ چي د ايوبي فوځ په محاصره کي را ګير کړئ ، د اوبو په چينو باندي تر هر څه دمخه ولکه وکړئ .«

په دي اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو . هر يو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چي دسلطان ايوبي کوم جنګي راز دوخته مخکی دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صليبيان تش لاسونه را ګيرول ، خو په دي به د حيرانتيا څرګندوني هم کيدلي ، چي دسلطان ايوبي په څير د يو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کيداي شي چي دا جاسوسان ، چي د پريښولو په هکله ئي هغه له ځانه سره پريکړه کړي وه ، په يوي بلي خوني کي کينوي اوبيا داسي نازکه خبري په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چي جاسوسان ئي واوري، او دي پخپله د ماتي سره مخامخ کولي شي. هغو يو کار دا هم وکړ چي د فرانسي فوځ چي له دي ځايه څخه ډير لري پروت و دا پيغام ور وليږه ، چي دفلانکی ورځ نه تر مخه هغي ځاي ته ځان ور ورسوئ چي د نورالدين زنګي له اړخه را ليږل شوی کومک سلطان ايوبي ته را و نه رسيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې یو صلیبي افسر را ننوت ، او د انټلیجنس د مشر په غوږو کې یو څه وویل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه یوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس را ورسیده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره یو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وریسې نور خلک هم. نجلی (حدېد) هملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوږده او ستومانه کونکې سفر د (حدېد) زخمونه راپرانستي و، دهغه وینه چې سهار بنده شوی وه ، یوځل بیا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صلیبي قومندانانو د (حدېد) په لور هیڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ویل شوي و چې دغلو حمله یو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نیوله ،او خونې ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډیره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حدېد) ملهم پټۍ نه وې شوې .

د انټلیجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا یوړه او ورته ئې وویل «ته غواړې د مار د بچې ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندې را ورسیدې ، او که نه دې خیرونکو به ته د هغو نورو وحشیانو په لاسو کې ورکړې وی چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دې » نجلۍ ورته په سخته ژبه وویلې ،«اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندې راوستم» هغې هرمن ته ټوله پیښه بیان کړه ، او دا ئې هم ورته وویل چې دې انسان ماته بیا بیا ویل چې ماهمدلته پریږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصلیبیانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې یو هم و نه ویل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هیڅا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر یو چا وویل چې زخمي دننه خونې ته یوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خونې ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وویل چې ووایې چې څه ډول ژوندۍ پاته شوی ده. هغې دپیښې ټول تفصیل بیان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وویل « که چیرې زخمی ته مو خوراک څښاک ورکړې وي نو بیائې زه هم خورم ، زه به هغه یوځل ووینم ،» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزینا) و دریږه ! » هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغږ کړ.« ته یوځل بیا د صلیب د احکاماتو خلاف ورځې کوی ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وویل ، نو تا د زخمي تر پورته کیدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپین سترګۍ سره بیرون وځې ، دا ټول د صلیبي فوځ ستر چارواکي دي ، اودلته دوه صلیبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهیږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قید . اوکله چې بیا ته دحکم نه منل ددښمن د یوه ماموليې مامور له پاره کوی نو بیا تاته دمرګ سزا هم درکول کیداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولی چې یوه تجربه لرونکی جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلي « زه پوهیږم چې هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چې کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کې او په هر ځای کې دښمن وي» یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « ځومره مسلمانان مونږ په فلسطین کې ژوندي پرې ایښي دي ؟ مونږولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چې هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چې هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوې.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کې څه بل ډول خوزښتونه روان وو، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمي وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کې مشغول و، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې، په دې عسکري مرکز کې منډې ترړې رواني وې ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چې تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هریو فوځي افسر په دې منډو ترړو کې مصروف و او ترڅنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یواځې یوه نجلۍ وه چې ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چې زخمي (حدېد) ئې له ځانه سره را وستې و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو. هغې د څارکښۍ د ځانګړې شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کې هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چې نوموړې به هلته ور تلله ، د نیمي شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چې داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدي.» او دهغې د خپلې ځانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلي و ،« که چیرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه ښیي ، هغوی به ته په قید کې ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکي غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چې پس له دې به ته دهغه سره نه وینې.»

«ولې ؟» (لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هیڅکله !» هرمن ورته وویلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي ، اوته دخپلې شبکې مسئولیت درک کولاې شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بیا لیدلو کتلو اجازه نه شو درکولاې ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وینم چې ستا دهغه سره احساساتي اړیکي ټینګ شوی دي. او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړیکې ټینګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کیږی» (لوزینا) ورته وویل « اوهغه به سم سلامت بیرته واستول شي.»

«(لوزینا) !» هرمن په قهرېدلې اواز سره وویل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډیر خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بیرته را ستنه شوی یې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کیږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خونې ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسیدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډیر لرې په بل ځاې کې و، دهغې په څیر دسترې درجې جاسوسې ته به ئې د اوسیدو ډیرې ښې اسانتیاوې برابرولې ،په ډیرو ښو او ښایسته خونو کې به ئې د شهزادګیو په څیر ساتلې.او هرډول عیاشي ورته میسره وه . دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هیوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګیریدو په وخت کې هرډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او یا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتیا ، برابره کړل شي. (لوزینا) خپلې خونې ته د رسیدو سره سم ویده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتیا له لاسه ماتیده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بیرون ووتله ، دهغې د څنګ سره اوسیدونکې نجونې راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واورې ، خو هغې ورته په ډیره لنډه توګه یو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه .

*****(۷۹)

هغه ډیره لږه تللې وه چې ورسره ئې یوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه یوځاې شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزې چیرې ځې ؟ تو خو ډیره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتیا اغیز دي ، او که بله کومه ځانګړې پیښه در پیښه شوی ده ؟ ایا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده » هغې ځواب ورکړ ،« یوه ځانګړې پیښه شوی ده چې زه ئې ډیره اندېښمنه کړې یم.» هغه د خپلې ملګرې سره د یوې ونې د سیورې لاندې کیناسته او ټول هر څه چې ورپیښ شوي و ورته ئې بیان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بیا ن کړل اوورته ئې وویل چې « زه غواړم د(حدید) سره ووینم ، زه ویریږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بیرون ویستلې وي او یا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«تاته خو ویل شوي چې ته ئې د هغه سره د لیدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې «دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګیر کړي نو بیا پو هیږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

« دهغه وګړي له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو یم .» (لوزینا) ورته وویل .« ماتا ته وویل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګواښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم وای نو یو څو ورځې به ئې خرابه کړې وای او بیا به ئې کوم امیر کبیر باندې پلورلې وای ،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګواښ سره مخ کړ . غلو هغه ته ویلي و چې نجونې مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهیده چې زه پاکه نجلۍ نه یم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم .»

« ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوې ئې » ملګرې ئې ورته وویل .

«هو » (لوزینا) ځواب ورکړ . ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړای خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرې ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې ؟ مونږ یوه ښکلې توره او خواږه زهر یو . زمونږ وجود دنارینه و د تفریح اوفریب له پاره استعمالیږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هیڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالې احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره یوځای کړ نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاریدل . زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د یو چا محبوبه ګرځیدلې یم ، کیدای شي دا د همغې اغیزوې ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د یوې حکمرانې شهزادګۍ په څیر ګڼه.....

« ماته ئې دومره لارې او طریقې ښوولې دي چې دهغې په واسطه ډیر ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه یوه پلورونکې څیز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څیر نجونې هره شپه پلورل کیږي اویا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کیږي اوهغوی ئې د حرم سرابو وینځۍ جوړوي . دغه سړي چې نوم ئې (حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته کړم . ددې د مخه هم زه دهغه په قید کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تیرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبیا کله چې هغه زما دعزت دخوندي ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غیږ کې راونیو او دخپلې سینې سره مې یوځای کړ . اوبیرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوې وم . ما ته د صلاح الدین ایوبي خبرې هم را په یاد شوې ، هغه ماته ویلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړي سره واده نه کوې ؟ ما په خپل زړه کې ویلي و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وایم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنیوالي څخه اچولي دي ، هغه د صحرا ویریدونکې شپې ، د غلو ویرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وینې بوي زما څخه لرې کړې دې .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«که چېرې تا دومره اوږدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهیلۍ ورته وویلې ،« خو ددې حقیقت نه دې خبرول اړین ګڼم ، هغه به ددې ځاېه ځې او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وې نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نیول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه یوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزینا) ورڅخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګیزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پیدا شي.»

« هو کې !» سهیلۍ ئې ورته وویل.زه دا کار کولې شم ، ته بیرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بیرته ولاړه اوسهیلۍ ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسیره کیدې ، فوځ ته جنګې تمرینات ورکول کیدل ، یو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپینې غلچکې عملیاتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شمیرې سره د دښمن په زیاتو فوځونو باندې بریدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرینات ئې ورکول. دا تمرینات په دې ترتیب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځاېو څخه بیرون استول کیده . سلطان ایوبې په خپله ددې تمریناتو سره زیاته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانوته او ان تر دلګیو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشو او انځورونو په مرسته ، جنګی لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنسټیز اصول دا ډول کیښنول چې:

- دکم شمیر په واسطه زیات شمیر دښمن ته زیان رسول ، او د وسلې څخه زیات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ برید نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملیاتو په واسطه دښمن ته زیا ت زیان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا یا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نیولو لارې چارې او یا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سورې) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه لیدنه کړې وه ، کمزورې او یا عمر خوړلې ځناور یې ورڅخه جدا کړې و، د برید وخت او ورځ ټاکل شوې وه ، هغه منصوبه چې سلطان ایوبې د فلسطین د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کامیابۍ سره دداخلیدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځاېو په هکله هم فکر کیده .

ددوارو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې یو بل به د تل له پاره له منځه وړې او نابوده وې به ئې. د صلیبیانو د چمتوالې دایره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دایره کې د سلطان ایوبې له پاره داسې ځنډی برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي د سلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلي و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په (شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي تړل شوي و. (لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدید) له پاره ناقراره وه، او سهیلی ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدید) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداي شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلي و هغه اوس چېرې دي؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دي کتلي » ، په دریېمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لړ څه علاج کړل شوی دي او دهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دي،

کله چې سهیلی دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندي بې هوشي را غله ،« دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاي و، په هغه ځاي کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولي و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولي ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې د اسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یوا ځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړي و ،

(حدید) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلي و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي تړون دي خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلي ، کله چې هغې واوریدل چې (حدید) د مسلمانانو په پنډغالي کې دي ،نو هغې خپلي سهیلۍ ته وویلي چې هغه به (حدید) ازادوي ، سهیلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړي چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائي. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزینا) ورته وویلي « هغه یو غریب شانته مسلمان دي چې زما دکورنۍ ډیر خدمت ئي کړې دي. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمی شویدي ، دهغه په جیب کې څه نه شته نو په دې خاطرئي ډاکټر علاج نه کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عیسایان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئي دادي چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره وروسیږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بیا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئي لیږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم وواپه چې ستا به خومره اجرت کیږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکټر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزینا) هغه ته دا ونه ویل چې هغه څوک ده ، همدا ئي ورته وویل چې هغه د یوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښایست په کتلو سره ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ئي په ژبه نه راوست ، (لوزینا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارینه و په سترګو پو هیدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکټر د موم په څیر ویلي شو ، (لوزینا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کیښودې ، اوکله چې ډاکټر د هغه لاس په خپل لاس کې ونیوه نو وئې ویل ، چې ستا څخه زیاته بله قیمتي سکه نه شته ، نو(لوزینا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وویل « ته چې څومره قیمت غواړې درکوم ئي ، خو زما کار اول وکړه.»

ډاکټر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالومیږي ، خو د (لوزینا) په کتلو سره ئي دا خطره قبوله کړه ، او وئې ویل « راوړه ئي ، همدا نن شپه ، یا سبا شپه ، کله چې ئي راوړې راوړه ئي ، که زه ویده شوی وم را ویښ مې کړه ،» هغه په یوه لاس کې د طلا سکې او په بل لاس کې ئې د (لوزینا) لاس و نیوه.

*****(۸۱)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زیاته اوخطرناکه مرحله د (حدید) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وویستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئي داو چې په هغو بدنصیبه بندیانو کې د تیښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئي د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پریوتو نه وروسته به ئي بیرته را وړل ، ددوی ټوله شمیره یو نیم زر کسان برابریدل ، د(لوزینا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړې و ، چې په هغې کې یو دا هم و چې زخمي اوناروغ بندیان یو عادي کلینیک ته هره ورځ ور استوي ، چې یوا ځې یو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزینا) د خپلې سهیلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بندیان ئي را وړل ، هغوی ډیر انتظار و نه کړ، د پنځه ویشت دېرش ناروغانو یوه ډله ئي چې ډیر سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکي په لاس کې کوتک نیولي و او د حیواناتو په څیر ئي پرې چغې وهلي او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئي وهل او ټیله کول به ئي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجوني مخته ورغلي هغوی خپل ځانونه داسې و نيول لکه څوک چې سيل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوی سره نژدې تيريدله نو هغوی هر يوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزينا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوی وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللي وه چې (لوزينا) د زخمې کيدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوږې را پريوتې وي ، او کالي ئې په وينه ککړ ، وينه ئې وچه شوی وه. د (لوزينا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزينا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پيل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوی د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وويل چې هغوی غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بنديانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلينيک کې نور ناروغان هم وو ، ډير هجوم مالوميده ، بنديان ئې يوي لورې ته کينول ، (لوزينا) هغوی ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدېد) د يوال ته تکيه وکړه او کيناست ، دهغه د روغتيا حالت ښه نه و ، (لوزينا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزينا) ورته په کلاره وويلې « ماته حکم شوی چې له تاسره هيڅکله هم و نه وينم ، کينه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکي باندې لعنت وايم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وويل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ايا تاسې د يوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده !(لوزينا) ورته په غبرګوني اواز وويل « داخبرې به بيا کيږي ،ماته وواېه چې ته دشپې په کوم ځاې کې ويده کيږې ، نن شپه به تا له هغه ځاېه راباسم ،»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزينا) هغه ته د اوښکو په توېولوپه ډير سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفريب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وويل چې په هغه ځاې کې چې هغه ويده کيږي دهغه ځاېه راوتل ګران کار نه دي ، خو چې را ووځي نو هغه به ځي چيرې ؟... هغوی ډير ژر د تيښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پښې غالي په داسې درانه خوب بيده و لکه دمړو هديره . ساتونکې هم ويده شوی و. ددې ځاېه تر اوسه پورې څوک تښتيدلې هم نه و. اوکه تښتيدلي هم وائي نو چيرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګيزه وه چې که چيرې کوم يو و تښتي هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړې برخه پاې ته رسيدلې وه ،چې دېوی پخوانۍ شکيدلې خيمې څخه يو کس دګيډې په خويدو سره بيرون را ووت ، او تر هغه ځاېه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګيدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته یو سیوري د سرنه تر پښنو پوري پټ تر سترګو شو ، خویدونکي راپورته شو او دکجورو د تنو پوري ئې ځان ورساوه ، هغه(حدېد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه.

« تیز تلاي شې؟» (لوزینا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي ښخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه داوه چې(حدېد) تللاې نه شو. (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګرندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبیا د ډاکټر کور هم راورسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه یوړ. د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږتر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي. ددې خبرې په اوریدو سره د(لوزینا) مخته یو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بیګار پنډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاو ه. ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوې او ښه غذا اړتیا ده.

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ماڅخه څومره اجرت غواړې همغومره درکوم.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ،« ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هیږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي ښخه راوړې دې. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ ته چې ماته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي.

« ماته منظور ده» (لوزینا) ورته وویلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که داراز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په یوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پوري همدلته اوسې ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او(لوزینا) ئې یوي بلې کمرې ته یوړه ،.... بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلۍ د پنډغالي جاسوسي وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدیان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاګیزه کړه چې د(حدېد) په ورکیدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پیدا شوی ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تيريدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قيمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و ، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزينا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کيناستله او ډيروخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تيراوه ، په همدې جريان کې شل ورځې تيرې شوی ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتيائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزينا) ډاکټر ته وويل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځايه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهيلۍ بيا استعمال کړه ، د يوي کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهيلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په يوه چل را ګير کړ. افسرئې په يوه کوټه کې بند کړ او (لوزينا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپير لوي خاورين ديوال و اوخلور دروازې ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کيدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروائې پرانستې وی ، ځکه چې دسلطان ايوبي د راتلونکي يرغل له پاره د فوځيانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپريوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور يو صليبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په خير کړه نه وه بلکه نيغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صليب په شکل و ، هغه له هره اړخه صليبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو يوه بار کړل شوی قافله بيرون روانه وه ، داسې ښکاريده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره يوځاې روان دی ، هغه دروازی ته ورسيد ، نو دصليبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخليده ، هغه بيرون له کومه ځايه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې خو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزينا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډيره تيزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفيان په خير هرمن هم په څارکښۍ کې پوره ماهر و ، هغه سمدستي خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړي ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بيرون چې ووت هرمن وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تير شوی و دومره لرې تللی دی چې دهغه په تعاقب کې تلل بيکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستي خپل آس په ځغاسته کړی و ، اس ئې هم ډير تيز تلونکی و، اوپه دې ترتيب (لوزينا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بيرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړي د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاي د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو نښانو ويلو وروسته ويوښتل چې هغه چيرې دی ، خو په هغه خيمه کې چې (حدېد) ساتل کيده د هغې ملګرو وويل چې يو سهار هغه ددې ځايه غايب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسي وګڼله چي شايد هغه ئي اخوا دېخوا چېري وړي وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چي دصليبي فوځ په بهه کي يې ددروازې څخه وتلي وکوت ، هغه د نورې زياتي پلټني له پاره د (لوزينا) کمري ته ولاړ ، هغي خپل سر په لاسو کي نيولې وه اوژړل ئي.

«ايا هغه تا و تېښتاوه ؟»هرمن تري په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که درواغ دې وويل نو په پلټنه کي به ئي دربانديې ثابت کړم چي هغه ته تا دتيښتي ټولي لاري چاري برابري کړي دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډيره نبايسته دوکه او فريب دي ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر درينبتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغي په اوازکي پرکالي وه چي هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښي ئي په لړزيدو شوی ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چي يو څو څاڅکي اوبه ئي درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئي په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئي ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکي اوبه ددې ګواهي وايي چي ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چي د خپل قوم سره مي غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مي د قيده خلاص کړې او د تيښتي لارې چارې مي ورته برابري کړې دي. بلکه زما جرم داو چي زه هغه انسانانو ته ددوکي د ورکولو له پاره تللي وم، چي دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي. دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه ، يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه. او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئي دهغو غلو د خولي څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو. زه رينبتيا وايم او مره کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئي د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئي و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئي ځان وويست او لرې تري و دريده ، په ژړغوني اواز ئي وويل چي « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلي دې. دغي زهرو په دې کي رينبتاوی ور ننويستي دي ، تاسي ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،.... هو هغه ته ما دتيښتي زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځي پټ ساتلي و . هغه ته ما د فريندېس درويشي را پته کړې او وراغوستي مي وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللاي مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولاي ، په دې خاطر ما زهر و ښنبل ، که چېري تا زه نيولي هم نه وي نوما زهر ښنبلي و ،»-- هغه په پالنګ باندي پريوته ، هرمن ته د هغه اخري خبره تر غوږو شوه « په رينبتيا ويلو سره په مرګ کي څومره سکون دي » هغي خپله اخري ساه داسي واخسته لکه د سکون ډکه «اه».

کله ئي چي هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چي « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئي د مړيني خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و .» هرمن ځواب ورکړ .« هغه په لس یولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدین ایوبي د فوځ د کوچ دربیمه ورځ وه ، صلیبیانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زیات شمیر فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کیدونکې وه نو په دې اساس صلیبیانو د (شوبک) څخه هم زیات شمیر فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو یو برخه د شام په لور هم استولې وه ، ترڅو چې د نورالدین زنګي د مرستندویه فوځونو د راتګ مخنیوي وکړي ، د همدې فوځ یوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ایوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ایوبي خپل فوځ په درې برخو ویشلي و ، او درې واړه برخې ئې یو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاې ته ورسید چېرې چې د صلیبیانو سره ټکر کیدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبین خپلې خیمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاې ته راغلي یو چې زه باید تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ایوبي ورته وویل ،« تاسو به حیران شوی یاست چې زه تاسې ته دا ویل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې یم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي یاست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، یوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې یوئې عالم او دوه نوري ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واوری: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کینول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پریښوله ، او علي بن سفیان او دوه نورو نائبیونو ته مې په لوړ اواز وویل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکې تاریخ باندې په (کرک) حمله کوم ، زه پوهیدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صلیبیانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ویریږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل ترڅو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسید چې په لاره کې یوه پیښه و شوه ، غلو یوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلې دي، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بیرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسیدلي او همغه زما پلان ته بریا ورکړې ده ، صلیبیانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ویشلې دې ، اوس ستاسې د فوځ د ښې لورې برخه د صلیبیانو د ډیر ستر فوځ ښې لورې د فوځ څخه څلور میله لرې دې»

هغه د ښې لورې د برخې قومندان ته وویل « نن به دلمر د پریوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه میله مخامخ مخته یوسې ، بیا به کیڼ لورې ته شې او څلور میله به مخامخ ولاړ شې بیا به ښې لورې ته دوه میله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې ، برید کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډېره ګړندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځاېو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځاېه چې تللي وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کيڼ لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکي موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتې ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا بريد کوي او دښمن به راټوليدو ته نه پرېږدئ ، دغه دريمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوې ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پرېږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چينو څخه لرې شول سمدستې په هغو چينو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور وروي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په خير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شميرئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شوکولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کماندو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړې دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړی هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائې فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چېرې چې ډېرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظارئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځیدلي چې د اسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسي ، جرمني ، ایتالیي او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ایونا» په عایشي بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زیږدیز کال دویمه میاشت په تیریدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدینو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عیسایانو دخپلو کورنیو سره یوځاې دهغه ښاره د تیښتي هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتیدلي و. هغوی ویریدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسیدونکو مسلمانانو ظلم او تیري کړي و نو په همدي توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دي انتقامي عمل څخه دومره په ویره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تیښته ، دصلاح الدین ایوبي د غشي ویشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو یواځي خپل کوچنیان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهیانو هغوی تللو ته نه پریښودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړي و چې د ښار اوسیدونکي بلې لورې تللو ته مه پریږدئ ، هماغه و چې سپاهیانو به تښتیدونکي عیسویان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډیو او نورو سیمو څخه نیول او بیرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقیقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تیښته کې و ، هغوی ددې ځاې اوسیدونکي مسلمانان د چینجیو په څیر سپک او بې ارزښته ګڼل و او د « مسلمانانو پنډ غالي یا بیګار کیمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ایوبي ته ددې پنډغالي په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قید اوبند په اذیتونو اخته پراته و. عیسایانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حیواناتو په څیر کار اخسته ، د دې بندیانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تیرکړي و او اوس اذیتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له یاده ویستلي و چې دوی ریښتیا هم انسانان دي ، په دې ځاې کې د پخوانیو جنګونو بندیان هم و ، خو د هغو بدنصیبو شمیره په کې زیاته وه چې صلیبیانو د قافلو او یا د ښاره څخه نیولي او پنډغالي ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او یا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نیوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او یا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځاې ته را رسول. په دوی کې د ښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصلیب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسیدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او هڅه به ئې کوله چې غږ ئې بیرون و نه وځي...... هغوی به یو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائي ته هم تېتېدل او سلام به ئي ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلماني لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پری ښولې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو رواني شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځاې کې وساتئ اوبسترې اونور اړوندي اسانتیاوي ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولې و ، هغه خورر ور شوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوې و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکي عملیات کول او هغوی ئې د ډېر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځابو کې دهغوی چریکان محاصره شوې او ډېر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دخپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوې ، دګوښه شوې فاطمي خلافت ملاترې په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځاې کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردېو سره یو ځاې په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکي قاتلینو مرسته هم ترلاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې ترلاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي خو ځله ویلي و ، چې دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، خومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دخپلو فوځي سلا کارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د [الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خود بله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې ليکي چې «دصلاح الدين ايوبي په مخ او تندي د سوبې اوبريا څه نښې نه ليدل کيدې ، د (شوبک) د مسلمانانو يوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نڅاو کې و دهغه دېوال تر څنګ و دريدله ، چېرې چې مونږ ولاړ و ، نو صلاح الدين ايوبي هغوی ته کتل ، د هغه په ليدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زياته شوه ، خو د ايوبي په شونډو باندې مسکا هم را پيدا نه شوه ، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته يواځې کتل ، د ډلې څخه يوه په لوړ اواز وويل «صلاح الدين دنجم الدين ايوب ځويه ! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پيغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و ، او عربو به يوبل د پلار په نوم پيژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډيرو صلاح الدين ايوبي ته بن ايوب يا بن نجم وايه ، پخپله سلطان ايوبي دکرد د نژاده و .....

«د نخيدونکو څخه کوم يوه نعره پورته کړه ،-- دکرد ځويه ! مونږ ستا پيغمبرۍ ته سجده کوو ، صلاح الدين ايوبي يو ټکان وخوړ ، په سخته لهجه ئې وويلې ، دوی ته ووايه چې ما نه ګنهګاروي ، زه دپيغمرانو غلام يم ، د سجدې کولو وړ يواځې يو اللهؐ دې.» ما د سلطان يو ساتونکي ته وويل ، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووايه چې داسې نعرې دې نه وهي ، دمصر امير پرې ناخوښه کيږي ، ساتونکي ورغی نو ايوبي هغه تم کړ او ورته ئې وويل چې « په کلاره ورته ووايه ، دهغوی زړونه مه خفه کوه ، پريږده چې نڅاوی وکړي او سندرې ووائي ، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي.زما ژوند دهغې خلکو د خوشحاليو له پاره وقف دي....

هغه نور څه نه شو ويلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و ، دا د احساساتو غلبه وه ، مخ ئې واړاوه ، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږه څخه پټې کړې ، لږ وروسته هغه زمونږ لوري ته وکتل ، او وئې ويل « مونږ اوس اوس د فلسطين دهليز ته را رسيدلي يو ، زمونږ منزل ډير لرې دې ، مونږ ته دشمال په لوري تر هغه ځايه تګ ته اړتيا ده چېرې چې د روم د بحيرې ساحل دلمرپريواته لوري ته ورګرځي ، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخری صليبي د ويستلو او د روم په بحيره کې د هغوی د وړډوبولو کار را په غاړه دې.

سلطان ايوبي همدلته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هيڅ غير مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي ، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او يا عسکر څخه څه ستونزه ورسيږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکايت درج کړي ، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وويل چې مونږ دهيچا له پاره هم ستونزې او مصيبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مينې پيغام مو راوړي دي ، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره يا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي ، په ياد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غير مسلمان ، يو هم خوندي نه شي پاته کيداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صليبي جاسوس او يا عسکر پټ شوی وي او يا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسليم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د څارکښې د شبکې مرکز و. ددې جاساسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډېر مالومات ورکړل شوي و او لاړښوونه ئې هم ورته کړې وه، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و، او ټول اسنادئې تري له ځانه سره وړي و، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځاېه تښتیدلي و، هلته یواځې اته نجونې نیول شوي وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوي وې، هغه د هغوی څخه مالومات تر لاسه کول، هغو نجونو ویلي و چې لږو ډېر شل نجونې له دې ځاېه څخه وتلې دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي، دهغوی سره کوم نارینه نه و، نارینه جاسوسان هم وتلي و، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نورواموراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دېلې حملې له پاره دومره ژر، چې هغوی ئې هیله کوله، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډېر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهغه په غاړه وي، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملیاتو لاندې راغي او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډېر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د څارکښې د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالي شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوې وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطي اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دې، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د څارکښې د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

«زه په دې هکله ډېر څه ویل غواړم»(هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د څارکښې د شبکې ماهر یم، خو ډېر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د څارکښې کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پاپلي دا شوی چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې درې پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې سترې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډېره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله .او تر څنګ ئې په میلومیلو خپره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دیوه کاله زیات لوژیستکی وسایل ددښمن په لاسو کې پریوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلامان ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامۍ او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کیږدم او زه تاسې ټولو ته په ډېر احترام او درنښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس اېښودې او دا مو ویلي چې دصلیب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چېرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار اوعزت په ځای دصلیب وقار او عزت ترمخ کیږدي»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولي ، د ځارکښنې ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت اوهمت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کیږي؟» هغه ویوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسیله ښځه ده ، ایا ته ددې څخه انکار کولي شې چې دعربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي؟»

«خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دي ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولای ، په عسکري امورو کې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې دسلطان ایوبي حیثیت د هغې ځای د والي په څیر دي خو هغه د هغې ځای خلیفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدین زنګي دي چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنګې امورو کې هغه دبغداد دخلیفه څخه د اجازې اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حیثیت د یوڅو غدارانو په څیر دي هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولای ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي. نورالدین زنګي اوصلاح الدین ایوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولای د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دي ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چې مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږ و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلې « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته .»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چې د ښارکښې له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چې ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيږې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي په ځينو وختونو کې حالات ډيرزيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاې په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو ښخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوې نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو ښخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي ور واغوستل او د کلا ښخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلې ، هغې محسوس کړې وه چې هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چې هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چې څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چې په کوچنې والي کې د مسلمانانو د قافلو ښخه او يا د مسلمانانو د کورونو ښخه را تښتول شوې دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځوانې شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چې هغوی د مسلمانانو لونې دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کرچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چې دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو ښخه توپير لري، دا نجونې چې کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چې هغوی ته يو ناڅاپه را په يادېږي چې دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې ښخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چې پس له دې کومه نجلۍ د ښارکښې له پاره مه ليږئ.» يوه قومندان ورښخه و پوښتل. « کومه داسې نجلۍ مه استوئ چې دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ. « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې ځخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دې ليدلي ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يوائې فوځ دې چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي .»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډير زيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګانه ، هغه وويل « (هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دي ، ته يوائې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګوري ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې تولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ورو سپارو ، څه بريا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ورلوېږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندې هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په داډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوې وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختې پيښې دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو تر منځ يووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

(٨۴)*****

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دي زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاي کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځې دلګې د مرکزې قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکي ډلې د لږشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږي ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر ځناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنټروله وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خوړې وړې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د ځوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو هغوی دخپلې خوښې ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جګړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او خیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ ګاڼه، د(کرک) ښخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه. د سلطان ایوبي چال بریالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکرې ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توګه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزې هوا له خپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې ښخه دا ګټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو ښخه الوزول شوی شګې به د صلیبي عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وګړې نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واي نو دسلطان ایوبي سره دومره وګړې نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واي ، هغه د جنګي فهم اوفراست ښخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلاې چې سلطان زنګي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړینې کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو ښخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو ښخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندیز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پریښنول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وګړې را پیدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په (شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ اوایا هغه نجونې د هغه ځایه ښخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وويل چې يو څو نجونې دمسلمانانو په قيد کې ورغلي اوخه نورې را وتلې دي او يو شمير ورکې دي ، د نارينه جاسوسانو په هکله هغه وويل چې يو څوئې په قيد کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان يو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،.... يو صليبي حکمرانوويل چې هغه نجونې چې هلته قيد دي دهغوی را ويستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې يو شمير نجونو هلته د عيسايانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی بايد دهغه ځايه څخه را وويستل شي.

د لږ څه بحث او خيرنې وروسته دا پريکړه وشوه چې داسې يوه ډله تياره کړئ چې دسلطان ايوبي د غلچکي ډلې په خير هرډول لوبي ته تيار وي ، ددې ډلې هر يو کس بايد ذهينه او هوښيار وي په عربي يا مصري ژبه و پوهيږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعيسايانو د ظلم او تيري له لاسه را تښتيدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځايه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګړي ډير مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ويستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمينو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بيا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خيال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهيان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسيدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتيا و لري ،.... اوس دلته دا ستونزه را پيدا شوه چې مجرم وګړي ددې سيمي په ژبه نه پو هيږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پيدا کړه چې ډير داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهيږي.

زيات شمير تاريخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپين ګويه تاريخپوهان لکه د(ويليم اف ټآئر) په خير عيسايانو هم ، په صليبيانو باندې سختې نيوکې کړې دي ، هغوی ليکي چې دهغوی حکمرانانو د ښايسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سيمو کې دهغوی کرچار د خرابوالي ، تخريب کارئ او ځارکښئ له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کرچار ليد تر سترګو کيږې چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غير فوځي چارواکې تر خپل اغيز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو يو قوم هم شته او يو فوځ هم ، د يوه قوم او دهغې د فوځ د عقيدې وژل دومره اسانه کار نه دي .اوبيا په هغه وخت کې چې صليبيانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنيان ئې تښتول ، په نيول شوو سيمو کې ئې په پراخه پيمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامې وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بيګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کرچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په ليکو کې د يو څو کسه غدارانو د پيدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کيداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاریخپوهانو لیکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د یرغل اړتیا وه ، او صلاح الدین ایوبي د جنګي اړخه کمزورې و نو صلیبیانو د(شوبک) څخه د یو څو جاسوسو نجونو د ویستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتیرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی لیکي چې دصلاح الدین ایوبي د جنګي فراست ستاینه باید وکړل شي چې هغه په صلیبیانو باندې رعب او ویره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصلیبیانو هم د ا اغیز منلې و، هغوی هیڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ایوبي خپل فوځ دلګي دلګي او ډله ډله خور وور پروت دې اودا هم ویل کیږي چې سلطان ایوبي ددې حال څخه غمګین هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندېښنې کومه یادونه کړې نو هغه همدا کیدا ې شي چې دهغې فوځي دلګي د صلیبیانو د تعقب پسې خواره شوي و او دهغوی مرکزیت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګي د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګیدل ،دا سې نمونې هم لیدل شوی دي چې یو شمیر مسلمان فوځي دلګي د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښنا ک څخه بې برخې شوي خو هغوی بیا هم په هر حال کې چې وو، جنګیدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صلیبي سپاهیان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحیه له منځه تلله، که څېرې صلیبیانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واي نو د ایوبي خورورو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په وړو وړو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګی امورو باندې کیږي.

دلته یوه بله یادوونه اړینه ده او هغه داچې د هغه وخت د صلیبي پیښو لیکونکو په حواله دوه درې غیرمسلمانه تاریخپوهانو دا ډول غلط بیاني هم کړیده ، چې سلطان صلاح الدین ایوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نیولې و اوبیرته ناکامه را وګرځید ، هغوی ددې علت دا بیان کړې دي چې د صلاح الدین ایوبي او نور الدین زنګي تر منځ غلط فهمي را پیدا شوې وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ویلي و چې صلاح الدین ایوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي او ځان د فلسطین حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطین د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخین لیکي چې نور الدین زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ایوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګی امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ایوبي ته چاوویل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولي چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولوله پاره ئې را ستولي دي . ددې خبرې په اوریدلو سره سلطان ایوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بیرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عیسائي تاریخپوهانو د زنګي او ایوبي تر منځ دغه فرضي تکر ډیر پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاریخپوهانو شمیره ډیره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ایوبي د یوې نیمې میاشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صلیبي تخریب کاراونو دنورالدین زنګي او سلطان ایوبي تر منځ د اختلاف د پیداکولو هڅې کولې خو بریالي نه شول. ددې ثبوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چي دسلطان ايوبي پلار نجم الدين ايوب تر ډېري اوږدي او ستومانه کونکي لاري (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته دا شک پيدا شوی و چي هسي نه چي د هغه ځوي داسي بې عقلي و کړي اويا داسي څه پيښ نه شي چي تخريب کاران دهغه غوړونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کي زياتوي چي «صلاح الدين ايوبي دخپل پلار په کتلو ډېر حيران شو دهغه لاسونه ئي ښکل کړل او داسي وپوهيده چي پلار ئي ورته ددې ستري سوبي د مبارکۍ په خاطر راغلي دي. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبري داسي پيل کړي « ايا نور الدين زنګي جاهل او ناپوهه دي چي زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وګړي ئي د مصر حکمران کړ ؟ ايا زه به دا اورم چي ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنګي دښمن ګرځيدلي دي ؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنګي څخه ښښنه و غواړه ،.....

کله چي خبره را برسيره شوه نو مالومه شوه چي د سلطان ايوبي ذهن پاک دي او هغه د سلطان نورالدين زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او څرګنده ئي کړه چي دا دصليبيانو تخريبکاري او شيطانت دي. سلطان ايوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقيه عيسى الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځاي رخصت کړ، او الهکاري ته ئي د نور الدين زنګي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئي د (شوبک) څه تحفي هم ور وليږلي ، هغه ورته وليکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چي زه ئي ستا په قدمونو کي ږدم ، او ددي وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دي پيغام کي سلطان ايوبي دا ډاګيزه کړي وه چي دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده و نه باسي چي يو شمير مسلمانان امراء هم په دې ډول تخريبيو او سازشونو کي د صليبيانو لاس ورکلکوي. په دي پيغام کي سلطان ايوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالي ليکلي و،او ترڅنګ ئي څه انقلابي وړانديزونه هم کړي و. هغه زنګي ته ليکلي و چي په اوسنيو حالاتو کي دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنګ په ډګر کي زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ،د ځمکي لاندي فعاليتونو کي هغوی زمونږ پر خلاف ډېري غلطي انګيرني پيداکوي ، زه دي نتيجي ته رسيدلي يم چي زمونږ غير فوځي قيادت نه يواځي دا چي ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځيدلي دي. مونږ د کوره لري په بې رحمه صحراو کي ددښمن پر خلاف جنګيږو ، زمونږ مجاهدين جنګيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګيږي ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندي منبل کيږي د صحرايي ګيدړو او مرغانو دخوراک غوړه مړي ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چي څومره ځان ځارنې هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولاي ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو ځاځکی وينه هم نه توئيږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډېر لري په خوندي ځايو کي ناست دي همدا علت دي چي هغوی د عيش اوعشرت عادي ګرځيدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان ګرځولي دي. مونږ د دين او ايما ن د سرلوړی له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږو ، او هغوی د ايمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کيږي او خپل عيش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ايوبي ليکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطين دهليز ته رارسيدلي يم او ما عزم کړي چې دفلسطين د سوبي پرته به بيرته نه ستنيږم دا اړين ګڼم چې تاسي (نورالدين زنګي) د غير فوځي قيادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امير ته وواياست چې هغوی دي په جوماتونو او ټولو ټولونيزو ځايو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت يواځې او يواځې يو خليفه لري اوهغه د بغدا خلافت دي ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دي ، خو په خطبې کې او په هيڅ جومات کې به دخليفه نوم نه اخستل کيږي. ستر نوم يواځې د الله ج دي او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکي کې کله هم خليفه يا کوم بل حاکم په کومي لوري يا د يو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته تيټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ايوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شيعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زياتيږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کيدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډيربښت راغلي دي ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنيانو سره دي خو هيڅ سني حاکم او ياکارکونکي ته دا حق نه شته چې شيعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شيعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تيب څه نور انقلابي وړانديزونه هم وو، چې سلطان ايوبي نور الدين زنګي ته واستول . تاريخپوهان په دې خبره کې سره يو دي چې نورالدين زنګي پر دې وړانديزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ايوبي د خپله اړخه هم دشيعه سني تفرقه د ميني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه يوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صليبيان د سلطان ايوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام ليږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګيدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځايو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زيات فوځ را ټول کړاي شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د ځلوېښتو کسو سرتيرو يوه ډله تياره کړه چې بايد د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځايه را وکاږی ، صليبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ايوبي د مصر څخه غير حاضر دي هلته د خپلو تخريبکارانو د ډيربښت له پاره پريکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانيان او د فاطمي خلافت پاته شوني سره را يوځاي کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه ويني بهيدي ، هغه ټوله سيمه هموراه شګلوړه نه وه ، په څو ځايو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او يا دشګو داسې سيمې وی چې که څوک به يو ځل ورننوت نو بيا به ئې د وتلو شونتيا لږه وه. په داسې سيموکې صليبيان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ايوبي مجاهدين هم. اوهلته د (شوبک) هغه عيسايان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ويرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتيدل ، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د يوه افق نه تربله پورې چې انسانان يو د بل ويني تويوي ، په دې پراخه شګلوړه کې يوځاې نخلستان يا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه ترلاسه کيداې شوې اوسترې ستومانه انسانان ، زخمي انسانان او دتندې مړه کيدونکی انسانان هلته ورتلل او لويدل به.

عماد هاشم د سلطان ايوبي دفوځ دېوې کوچنۍ سر تيرې ډلې قوماندا ن و ، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي ليکه ، هغه جذبه چې دصليبيانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه ، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زيات مالوميده ، د هغه په اړه ټولو ته ډاګيزه وه چې هغه يتيم و او نژدې خپلوان ئې هيڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و ، چې هغه يتيم دي او که نه ، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی ، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتيدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و ، هغه ته په ياد و چې دهغه په کوچنيوالي کې صليبيانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بيا يې دمسلمانانو په وينو تويولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنيوالي د صليبيانو په دهشت او وحشت کې تير شوی و ، هغه مسلمان جنګي بنديان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل ، او دهغه ترمخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړې و ، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پيښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بيګار کيمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ويلې ، کله چې په ښار کې عيسايانو بې له کومه دليله مسلمانانو نيول او پنډغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو يرغلونه کول پيل کړل نو په دې پوه شه چې چيرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دي.

د عماد شامي کور هم د عيسايانو د يرغل څخه خوندي نه و پاته ، هغه ته خپله خور ياده وه ،چې عمر ئې اوه اته کاله و ډيره ښايسته او دناځکې په خير نجلۍ وه ، په کور کې ئې پلار ،مور اويو ورور هم و. يوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بيرون ووتله ، او درغل شوه ، پلارئې وريسې لټون وکړ خو پيدا ئې نشوه کړاې ، يو مسلمان ګاونډې ورته وويل چې هغه عيسايانو پورته کړه او يوړه ئې ، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فرياد وروست ، خو ځنګه ئې چې وويل چې مسلمان دي نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی ، کور ته په را ستنيدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عيسايانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پايلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې يرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وينو کې ډوب وکتل ،هغه پخپله بيرون را ووت او وتښتيد ، او دېوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بيا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ويرې هلته بيرون نه پريښوده چې عيسايان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوې قافلې سره روان و ، ډېرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندي اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پرېښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اودائې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې ځلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميړانه و ښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځاې هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکي ډله ډيره مشهوره شوې وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځاې په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سيني اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يوازې ځلور کسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې ځلورو سپرو سره يوځاې د صليبيايو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولاې دخپلو ځلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځايه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځاې کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو وروځغاستل او د ويدو صليبيانو تر منځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه ځلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شي تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځابه ئې خوندي ځاې ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دي هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورغل ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځاې درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئې وویل: « اوس به بدله اخلو .»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدین را و ګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د راتژدي کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و. ددې یرغل پایلې دا شوې چې عماد یواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه. صلیبیانو پرې و رغږ کړ. هغه هم په تیاره کې د غږ څخه و پیژندل، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسیدلي و، او په تورو ئې پرې برید وکړ ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه ، ددوی جنګ پوره اوږود شو ، او هغه دواړه بیرته و ګرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل ، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د وروستولو له پاره د واګو څخه و نیول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځاېه پورې رسیدلي دې، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده ، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه ، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه ، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل ور په غاړه دي تر څو د خپلو ملګرو سره یو ځاې شي.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو ، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکي چریک و ، د لرې څخه ئې د خطرې د بوې کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډیر لرې د صلیبیان خلور خلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوې نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واي نو په یوه ټولي خوئې برید کاوه ، هغه خوندې په خپله لار روان و ، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کیده ، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله ، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي ، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځاېه ځان و کاږي ، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي ، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

*****(٨٦)

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلي وه ، دهغې ځاېه چې راتاوشو نو ناځاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالومیده چې څوک د هغه دڅنګ غونډۍ سره پټ شوې و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوې بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لوروه ، اوسرئې هم پټ و ، عماد پرې ور غږ کړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان يو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټينګې نه شوی ، هغه نيم بې هوشه شانته و. بيرته را ورغړيد او د عماد د آس په قدمونوکې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حيران پاته شو. هغه يوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښايسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ويره کې وه ، دهغې پاته توان هم ويرې ختم کړې و. هغې غوښتل و درېږي خو کيناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه» عماد د يوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړې، هغې په ډيره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په ټپيدو شوی.

عماد هغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسيره شوی ، عماد ورته وويل «له ما څخه مه ويريږه ، ووايه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په سترې او ستومانه اواز وويل « ټول مړه شول ، زه يواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو بريد را باندې کړې و.»

«ماته ولې رينبتيا نه وائې ؟» عماد ورته وويلې « هغه څه چې تاوويل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ويريدلې لهجې سره وويل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وويلې« زه تا (شوبک) ته وړلای شم ،(کرک) ته نه» ته وينې چې زه مسلمان يم ، زه نه غواړم چې په لاره کې د عيسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بيا نو ماته يو آس را کړه »نجلۍ ورته وويلې ، « زه نجلۍ يم که چېرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهيږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولای ، اوتا له دې ځايه ځانته هم نه شم ليږلای ، عماد ورته وويل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته يوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وويلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستاسره به هغسې سلوک نه کيږي چې ته ترې ويريږې»

نجلې (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وويل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هيڅ عيسائې اوسيدونکې ددې ځايه تيښتې ته مه پريږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسيدلای ځکه چې هغه تور رنګه ښايسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ويريدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رويه بدله کړه او عماد ته ئې وويل «زه ډيره ستومانه شوی يم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به (شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم هداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې هملته د تم کيدو پريکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږيرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړ ي ځيرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې د هغه څخه د رحم هيله نه دلورده ، اوس چې هغې يو پلان په فکر کې نيولې و نو په دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تير کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښايسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته ياته کيدل ، په داسې حال کې چې صليبي او اسلامي عسکر دزياته وخته راهيسي د وړو ليوانو په څير منډې ترړې وهي ، ددې له پاره خومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهيانو او قومندانانو يو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلي ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګي واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګي را ستنولي ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې يو ځل سترګي ښکته کړي خوسترګي ئې په خپله را پورته شوی او ډيري نارامه شانته ښکاريدي ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وويل «چې شايد ناواده شوی ييغله ئې ؟ !»

«هو !» نجلۍ ورته وويلې ، اوبيا ئې دځه فکراو ځنډ کولو پرته وويل « زه په دنيا کې هيڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شي نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بيداره شوی غوندې و ،هغه ورته وويل « بيا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه بايد په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وويلې « که چيرې ته له ماسره تر هغه ځايه پورې ځې نو ستا دنيابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پيل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهيده ، هغه به بيا د نجلۍ مخ او ځيرې ته کتل اوبيا به ئې سر ټيټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالوميده چې هغه د نجلۍ خبره اوريدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ اوځيره دماښام په تياروکې ورکه شوه ، هغه د آس دزين سره تړلې دخوراک څښاک شيان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترګي ورغلې.

Dawat, P.O.Box 289, 2001 Lillestrøm, Norway tel. 63844384-mobile.90856195 www.dawatfreemedia.org

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنيمائي شپي شخه ډيره برخه تيره وه چي نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګي ئي پرانستي ، عماد ته يي وکتل، چي په خوارړه خوب ويده و ، هلته ځو قدمه لري آسونه ولاړ و ، د شپي د اولي برخي سپومۍ د غونډيو سر ته را غلي وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زينونه پري ايښي و ، عماد دومره ستومانه و چي د آسونو شخه ئي زينونه هم نه و رانښکته کړي ، نجلۍ اسونه تيار وکتل او دائي هم وکتل چي عماد په خوارړه خوب ويده دي او د خوراک شنباک وروسته ئي خپل توان هم بيرته تر لاسه کړي ، په خپله چوغه کي ئي لاس ننويست او کله ئي چي لاس را وويست نو دهغي په هغو ښايسته ګوتو کي خنجر و ، په سپوږمۍ کي ورته د عماد مخ تر سترګو کيده ، اوکتل ئي چي هغه د بي هوشۍ په خوب ويده پروت دي. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کي د خنجر ځلا ته وکتل ، اويو ځل ئي بيا د عماد په مخ سترګي ور واچولي ، عماد په خوب کي برېده ، هغه په خوب کي خبري کولي نجلۍ داسي وپوهيده چي هغه ته خپل خپلوان راپه ياد شويدي.

نجلۍ د عماد سيني ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئي وکړه چي دهغه زړه چېري دي ، هغي د يوه شخه زيات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار بايد په زړه وشي ، تر څو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مرينه مرينه کي به هغه هم له منځه يوسي ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نيو او د آسونو په لور ئي وکتل ، هغه په زړه کي تول هغه څه چي بايد کړي ئي واي را وګرځول ،او هغه داچي هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سوری کوي ، په آس به سپريږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بي له سوچه او فکره به ئي خنجر دعماد په سينه کي ور ننويستي واي اوله منځه به ئي وړي واي ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چي عماد مسلمان دي ،اودهغي دښمن. خو هغي به بيا بيا د عماد په مخ باندي سترګي ور غورولي او کله ئي چي خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئي په ټوپونو پيل کاوه. عماد يوځل بيا و برېد ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ ځرګند و ، هغه په خوب کي خپل کورته رسيدلي و ، دخپلي مور نوم ئي واخست ، خور ئي هم رایاده کړه ، او څه داسي الفاظ ئي دخولي شخه راووتل چي هغوی وژل شوي وي او عماد دهغوی قاتلينو پسي ګرځي.

دا چي کوم احساس يا جذبي د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دي ،شوني وه چي ويره به وي. او د نه وژلو جذبه به هم وي ،نجلۍ نارامه شوه ، هغي اراده وکړه چي وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددي کندو شخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجرئي په لاس کي را واخست د اسونو په لوري ولاړه ، خو شګو دهغي پښه را ايساره کړه ، هغه ودريده اوعماد ته ئي يو ځل بيا وکتل ، ناڅاپه ئي په ذهن کي دا خيال راغي چي دي سړي دومره پروا هم ونه کړه چي دهغه سره يوه ځوانه نجلۍ په يواځي ځاي کي يوځاي شوی ده ، او دا فکرئي هم و نه کړ چي دا نجلۍ عيسائي ده او کولي شي چي دخوب په وخت کي ئي ووژني ،هغه د آسونو شخه زينونه هم نه دي رانښکته کړي او خپله برچه او توره ئي هم په احتياط سره نه دي سمبال کړي -- ولي ؟ايا هغه پر ما باور دلود ؟ يا ايا دومره بي احساسه دي چي زما ځوانی په هغه کي هيڅ جذبه راپيدا نه کړه ؟...؟ هغي ته داسي احساسيدله ، چي هغه سړي دي ته داس شخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړيده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه د دري آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واوريد.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړي په خوله باندې شپيلې وواهه «زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلي «زه صليبي يم» هغو دواړو خندل اويوه ئې وويل« بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واوری ،» هغې ورته وويلي ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا" دې زه د ځارکښی د شبکې غړی يم ،(کرک) ته ځم ، هلته ووينی يو مسلمان سپاهی ويده دې ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلۍ اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر څېرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې د مسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلې و ، هغوی د شپې څېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويې ويلې « ځان ځنګ کړه » خو د هغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتې وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندي پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولي تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ورکړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شونې ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،« زه وينښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« هلته دې څه کول ؟»

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ويل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

« دا خنجر دې له کومه کړي؟»

« د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نيولې و.»

«ولې دې پخوا را خيستې و؟» عماد ترې و پوښتل « په دې خاطر که زه راوينښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وويل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بيا درځخه و تښتم.» زه تاته داپه ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کيده . زه دا نه شم ويلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننويستلاې. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه يم ، خوبيا هم زه و نه توانيدم تا ووژنم ، زه دد ې کوم علت نه شم ويلاې ، کيداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پريکړې د اللهﷻ په لاسو کې دي ،» عماد ورته وويلې ،« ستا لاس زما اللهﷻ له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم اللهﷻ خوندي کړ. زما وجود خو هسې يوه وسيله شوه ،... په هر آسپ چې سپريږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وويلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وويل « بيا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اوبيو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سيمې ته رسيدلې و چيرې چې صليبې عسکر نور نه تر سترګو کيدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهيان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مختة ولاړل ، داپريل د مياشتې لمر ډير ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړې و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څير را وځيليدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډيو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له يوه بله سره يوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتا اود ويرې فضا را پيدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وويلې « دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلې چې داسلامې سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايتالې او ....دکوموکومو ځاېو څخه دلته راغلې و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلي وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیورې پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټي تر سترګو شول ، په یوه ځاې کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و څښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پریښول ، او تر سیورې لاندې کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او د کوم ځاې اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دې او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلي سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا دخپل ځان په هکله ماته درواغ ویلې و. ماته ستا ښخه د پوښتنې کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چېرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو ښخه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ښارکښې له پاره راغلې و ي.»

«ته سمه خبره کوي »نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دې»

ستامور اوپلار په دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دي ،» هغې دا خبره همدلته پریښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګری د یوه مسلمان سپاهي د په څنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولې شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداې شي.»

«داسې ځرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستا په څیر هغه نجلۍ د غلو ښخه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو.»

«کيداې شي دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې «ته به مصر ته تللې وى ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې ،» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوي ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې ،» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوى.؟»

ته به حتماً حيرانه شي چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د وړلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وي اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوى وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وي اويا مړه ، که چېرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوى خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شي ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي وررونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دڅغلولو او هغوى په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وى کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوى و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيږو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوى زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوى دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کورئې چېرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څيردا په ياد راځي چې زه ئې دېوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په وينبتانو کې تیر کړل او خپل وينبتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني يادوونه را وينبوي ، هغې وويل « په ياد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عيش او عشرت او په ښکلي فريبونو کې ورکه ده ، ما هيڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتيانه ده پيښه شوی ، زما احساس له منځه تللې و، ماته دا مالومه نه ده چې نارينه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنيه خوما دخپلې تفريح داستعمال يو ناڅکه ګڼي، په هغوی چې زما ښايست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشيشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بيداره کړل چې د مور ، پلار ، ورور او خور مينه غواړي.»

د هغې نا ارامي زياتيدله ، هغه به تم تم کيده او خبرى به ئې کولې ، او بيا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نيولې او کله به ئې د خپل سر وينبتان په دواړو لاسو کې و نيو ل، هغه په حقيقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وويلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د يوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څير د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سيمې څخه ډير لرې يوړل خو بياهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، يواځې يو ځل هغې په خندا کې وويل.« ما کله هم د نارينه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهيږم چې زه ولې احساسوم چې زه بايد له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

*****(۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسيدل نو دېلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې يو ه شپه تيره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ يوسي نو د هغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تيريدل ، او خلکو "ايونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د يوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ايونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دريدې ،؟» هغه داسې و لکه هيڅ يې چې نه وي اوريدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. يو زوړ سړې دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسيږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هيڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عيسايانو يوه ښځه په کې اوسيدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتيدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وويريد . هغه وکتل چې سپور يو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرويزنې کوي ، چې د عيسايې په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ايوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي .اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی یم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندې دي هغه مسلمان دې او د پنځلس شپاړس کالو راهیسې په هغه بیګار پنډ غالي کې پروت دې.

«ولی د مصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد تري و پوښتل.

« دهغه ځاې مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دې چې درونډ صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړې دې زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال ځاري ، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې څوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم هملته دې ، يوخو هغه ډير زوړ شوی دې او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذيتونه ګاللي دي ، هغه يواځې ژوندې دې زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شويدې.»

« دهغه خپلوان چيرې دي ؟» عماد تري وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندي نه دي ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دې ، زه ددې خلکو ګاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلي شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالي لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلي وم ،، دا زما کور دې ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدې، دهغې اولاد هم و ؟»

« يواځې يو ځوي ئې په خټګ شوی و ، چې د عيسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتيدلي و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلي نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلي وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډي و ، خو هغه دې زوړ سړې ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولي و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دي چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنټرولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وويل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه .» زاړه ورته وويل «ډېره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړي د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وويل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هيڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور ورې وړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې په ډېر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالي لټوم .» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځایه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځایه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائي چې پلار مې په پنډ غالې کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلي دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم » هغه د تذبذب په حال کې وويل.

"ایونا» هغه ته په ډېر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګوري. عماد د کوچنیوالي په یادوونوکې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمي لهجې ئې ورته وويل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې» او "ایونا» ته ئې وويل « را ځه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم .» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را ځه -زما سره -راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوړيدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل : « ايا دا كمبخته صليبيان زمونږ په لارو كې ولې دنجونو دېوالونه جوړوي ؟ ايا هغوى غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) كلا زمونږه څخه بيرته واخلي ؟

«درونده اميره !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد كوى ، د ا نجوني دېوال نه شي جوړيداي ، ددوى څخه د ېمک چينجي جوړ شوي ،او د ېمک كار تر سره كوي. ستا او د محترم نورالدين زنګى تر منځ دغلطيو د راپيداكولو كار د همدي نجونو په واسطه تر سره كيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حكام او امراء استعمال كړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چي مونږ پري د سلو ځلو څخه زياتي خبري كړي دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هكله څه ووايه ،دا خو ځرګنده شوى چي هغوى اته واړه جاسوساني وى ، ايا هغوى تر اوسه پوري كوم نوي انكشاف كړي او كه نه ؟»

« هغوى ويلي چي په (شوبک) كي صليبي تخريبكاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب وركړ ،« خو دهغوى څخه هيڅ يو په نښه شوى نه دي. ځكه چي دهغوى دكورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوى څخه ئې دري څه موده په مصر كې پاته شوى هم وى او تازه راګرځيدلي دي ، هغه كار چي هغوى هلته كړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوى اوس په بنديخاني كې دي؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوى په همغه خپل پخواني ځاي كې پاته دي. ساتونكي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت كې دروازه چي دننوت اوويې ويل چي « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړي او وائي چي هغه ئې د (كرک) د لاري څخه را نيولي ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده.»

«دواړه دننه راولېږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چي «مالوميږي چي د ډير لري ځايه څخه راغلى ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ كې يم ،» عماد ځواب وركړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان يم ،»

« البرق اوس په څه حال كي دي» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يي وويل « البر ق په حقيقت كې برق دي ، كله چي مونږ په سوډانيانو باندي غلچكي شپيني بريدونه كول نو قيادت د البرق په لاس كې و. په صحرايي عملياتو كې ددوى مثال نه تر ستركو كيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وویل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې یواځې زه پاته شوی یم.»

«تاسو خو به ډیر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو او قربان شوو ترمنځ ډیر توپیر شته»

«نه دروند سالاره !»عماد ځواب ورکړ. «الله ج ګواه دي چې مونږ د یوه یوه کس په بدله کې شل شل صلیبیان له تیغه تیر کړي دي. که څېرې د صلیبیانو فوځ خپلو ځایو ته بیرته ستانه شوې وي نو هغه به یواځې زخمیان وي ، مونږ د فلسطین ځمکه د صلیبیانو د وینو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندي دقهر په څیر را وریدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ایوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ایا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وایم»"ایونا» ورته په آدب سره وویل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څیر رواني شوی.

«عماد شامي !» سلطان ایوبي عماد ته وویل « فوځي ارام ځای ته ولاړ شه ، ځان پریمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بیرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وویلي « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبیلو ته او توري وسله تون ته تسلیم کړه» سلطان ایوبي ورته وویل.اوبیا ئې د لږ څه ځند وروسته وویل « که څېرې په هغو اسونو کې کوم یو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کومه اندیښنه نه شته» عماد ورته وویلي « چې یو اس مو له منځه ځي نود صلیبیانو دوه اسونه ترلاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بیرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځای ته رسولې و . عماد که له یوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه درونډ و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنیوالي د یادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومیني دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختمیدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووینې ، ویریده چې د پلار مینه او د زړه پخواني زخمونه به ئې د ددې ترمخه خنډ وګرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلي و او د تبیلي په لور روان و هغه ته د چاپیریا ل په هکله هیڅ احساس نه کیده، هغه اسونه یوه لوري ته یوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه تولله تر سترګو کیږي ، ودرید او د کلا لیدنه ئې پیل کړه ، څېرې پیدا شوی و دکوم ځای په وطن پریښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډیر دروندوالې کاوه.

« دلارې لرې و دریږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې یو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه یوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تیریده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بیرون څخه را غلي ئې ؟» دهغه ځای په څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله ء کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکي دي ، (شوبک) ته هيڅ خطره نه شته ،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښبي لوري ته را وګرځيد....

*****(۹۰)

« ماله تاسي څخه هيڅ هم نه دي پټ کړي» "ايونا» دسلطان ايوبي او علي بن سفيان ترمخ ناسته وه او ويل ئي . هغې ويلي وچې جاسوسه ده، دائې هم ويلي و چې په قاهر کې يوه مياشت اوسيدلي ده ، او هلته ئې د يو څو مسلمانو چاروا کو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ايوبي پر خلاف ئي کار کاوه ، او هغې دا هم ويلي و چې د صليبيانو له اړخه سوډانيانو ته ډيره زياته مرسته رسيږي ، او د صليبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپيني غلچکي عملياتو له پاره روزنه ورکول کيږي.... "ايونا» د چا ديو ښتني پرته دومره زياتي خبرې و کړي چې يو جاسوس ئي د اذيتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسي خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ايونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پيدا شو...

«"ايونا !» علي بن سفيان ورته وويل« زه هم ستا د فن لو بغاړې يم ، زه ستا ستاينه کو م چې د ډيري ستري مرتبي لوبغاړې ئي ، زمونږ د بنديخانې او اذيتونو څخه دخوندي پاته کيدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طريقه د ستايني وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفريب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ايونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفيان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) څخه زما نوم اوريدلې وي»

"ايونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفيان څنګ ته را اغله په دواړو زنګونو کيناسته ، دعلي بن سفيان ښي لاس ئي را واخست او ښکل ئي کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندي زه ډيره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډير څه ويل شوي و . (هرمن) به ويلي چې که علي بن سفيان له منځه يوسئ نومونږ بيا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئي له منځه يوسو »» نجلۍ بيرته پورته شوه او په خپل ځاي کيناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووينم خو بريالۍ نه شوم. ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بيا ئې را ته و نه ويل چې هغه پلان بريالي شو او که نه. زه ئي بيرته (شوبک) ته را وبللم»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائي بلکل سم او صحيح دي ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

«تاسي ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صليبي ئي ؟» سلطان ايوبي ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم درواغ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه ځنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې. خو ما ته نه په ياد بږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګاڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې ځنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم . دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډير ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم .»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوي دروازي چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د توري په څوکه کندلې وی. زما ذهن زه د يوي بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نورهم په ډير غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډيره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم . هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلي انسان او زه دومره ناولي او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلي واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې واي»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دواړو داسي اغيز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبرې رېښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دي مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړې را سره ئي وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم. که چېرې تاسي اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولي شې؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

« که چېرې تاسي ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسي تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسي حال کې چې په (شوبک) کې ئي فوځ ناست و. که چېرې ما ته دا مالومات ترلاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسي باور هم نشو کولاې. خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او(کرک) ته دې ورو استوو.»

«نه» "ايونا» ورته وويل «زما په زړه کې هيڅ داسي غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه واياست چې زه دهغې خور يم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم ،» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډېرې زياتې خبرې پوښتلې وي اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلي چې دا په ډېر درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پرېکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسي نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او وې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شوني نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. «د يو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندې کولاې نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمينو ته لارښوني وکړې ، نجلۍ ئې همئلته پريښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاې ته ولاړ ، ځان ئې پريمنځه او ويده شو ، خو ددومره زياتي ستړتيا سره ئې بيا هم ستړکې خلاصې شوی ، ډېرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا يو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووينې اوکه نه ، ستړتيا ئې پريښوده او را پورته شو او دهغه ځاې په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسيدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه يو زوړ سړې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځيدلې وه، هغه ته ښه خوراک او دوائياني ورکول کيدې ، عماد دخپل ځان د ورپيژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته ووېل چې دکلونو اذيت ناکه مشقت ، قيد ، د بچيانو د جدائې غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائياني هم اغيز نه شي کولې.»

پلار په ډېر مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په ياد و ، اوس چې دهغه تر مخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکي بيرون را وتلي و ، خو بيا ئې هم د هغه په پيژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه خو ځلي فکر وکړ چې هغه ته ووائي چې دې دهغه ځوي دې ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړې دا چې پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاې ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه ترمخه به خنډ وګرځي ، او دا هم کيداې شي چې هغه ترې بيرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاې ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بيرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاې کې شتون ولري ، هغه حيران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟ دا حکم علي بن سفيان د "ايونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووينې چې د "ايونا» قصه تر کومه ځايه پورې ريښتونې ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ايونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفيان ئې د پلاره څخه خبره تصديق کړه چې دهغه لور په کوچنيوالي کې تښتول شوی وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوې و او کشر ځوی ئې د ګاونډې کور ته تللې و چې بيا ورته دلته په پنډغالي کې ووېل شو چې هغه د (شوبک) څخه ويستل شوی دې.

نيمائې شپه وه ، "ايونا» د بستري څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفيان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهيږې چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازې ته، ددې سره دهغې وینه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله، عماد سره یوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچنوالي یادونه، په خپله را بیداره شوی و. او دخوب په څیر ورته ډیرې خبرې را یادېدې هغې ته داهم ور په یاد شول چې هغې ته د تنبتولو وروسته ډیره زیاته مینه، د لوبو نانځکې او ډیر ښه خوراک څښاک ورکول کیده اوبیا هغې ته هغه ګناهونه راپه یاد شول چې ددې په لاسو بهٔ ئې کول، او بیا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځیدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پرېښوده، په همدې ذهني کیفیت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کیدله، هغه بیرون نشوه را وتلاې، ځکه بیرون دوه کسه ساتونکې هروخت موجود و، دهغې دماغ اوس دفکر کولو ورتیا هم له لاسه ورکړې وه، اود احساساتو تر اغیز لاندې را غلې وه.

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو، ښې لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکې په خبرو کې بوخت وکتل، نجلۍ ددروازې څخه سر را ویستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نیولې و. ساتونکې دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل، نجلۍ په ډیره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه، مخکې لاره ښکته شوی وه، د خپلو پښو په څوکو سره لاندې ولاړه، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالې چیرې دې؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په میلمستون بدل شویدې، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته بهٔ ئې کوم ساتونکې و دروي، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ورتلله هغې ته ئې یواځې نوم مالوم و. هغه تیزه تیزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پیدا شو، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګڼلو او روانه شوه، خو دا دبل چا دپښو اوازو، یو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکیوتې وه،

دا اواز یو ځل بیا د "ایونا" ترغوږو شو، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځیده، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و ترل شوه، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نیوله، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل، خو ټوپونه وهل ئې بیکاره و. شپه تیاره وه او داسپمه هم اباده نه وه. لږ څه مخکې ئې هغه په یوی کمبلې کې را ونغاړله، او د یوه لرګي په څیر په اوږه کړه، هلته یو نه دوه کسان و ... نیم ساعت وروسته ئې هغه بیرته ښکته کړه، اوس نو دوی په یوی کوټه کې وو چې دوه ډیوې په کې بلیدې، دلته څلور کسان و، هغې ټولو ته په حیرانتیا سره بیا بیا وکتل او ورته ئې وویل «تاسې تر اوسه پورې همدلته یاست؟.... او ګیرالډ ته؟ته تر اوسه پورې دلته ئې؟»

«مونږ ولاړو اوبیرته راغلو »ګیرالډ ځواب ورکړ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ویستلو په خاطر. ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلوېښتو صلیبیانو د ډلې وګړې و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولې و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دې دهغه ځاېه را وکاږي، او د (شوبک) خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان همله په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبیلو کې به ور ننو ځي او د څناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي. لوژیستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاي کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو و لړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي څارکښۍ ماهرو ، "ایونا» هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوی وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل، دهغه په کتلو سره د "ایونا» وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا» به بدله شوي وي، هغه د "ایونا» څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا» ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې تر تیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا» ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په ننبه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کړچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا» سره یوځاې شو . "ایونا» ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شونې کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا» ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي ...او په همدې تر تیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې څومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي همله به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا» ورته دا وړاندیز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا» وړاندیز ډیر غوره و ګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځابه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا» د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفیان په یوه بل کار کې مصروف و ، "ایونا» ساتونکو ته وویل چې هغه سمدستي علي بن سفیان ته یوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډډه وکړه او فکرئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو ځوک را نشي . "ایونا» په ډېر سخته توګه ساتونکی قایل کړ چې هغه بل چاته ووایي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زیات مهم او نازکه پیغام دي. هغې ساتونکی ته وویل که چېرې هغه ددې پیغام و نه رسوو نو دومره زیات زیان به ورسیږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونکو د پیغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفیان د پیغام د ورسیدو سره سم هغه نجلۍ ورو غوښتله ، اودهغې وروسته نجلۍ بیرته خپلې کوټې ته راستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعالیتونه اوخوزښتونه په ځاې و دریدل او ښار په خواږه خوب ویده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سیوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کیدې. عجیبه خبره دا وه چې دواړه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د کېدو په خویدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته"ایونا» ویلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وی ، دوه کسان یوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډیره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ویل شوي و چې هلته یواځې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ور ننوتل ، خو دهغوی څخه یوئې هم بیرون را ونه ووت.

ګیرالډ په هماغه ځاې کې چې تیره شپه ئې "ایونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې دپلان په مطابق شل کسان وسیدل. پاته نورئې د بل کوم عیسائې په کور کې پټ شوی و. ګیرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تراوسه پورې هغوی باید دلته را رسول شوی واې......اخردروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګیرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور دپخوانۍ زماني یوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې یو امیرکبیر عیسائې تاجر په کې اوسیده. څنګه چې ګیرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبیرون څخه راښکود ، د فوځیانو یو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وي فوځیان د تیز او تند سیلاب په څیر دننه ولاړل ، په یوي پراخه کمرې کې ناست صلیبي چریکي جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره یو ځاې بیرون راوستل.

همداسې یوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صلیبي چریکان په کې خوندي و ، دا دواړه حملې په یوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعالیت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو اوسهار علي بن سفیان دصلاح الدین ایوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګیرالډ او دهغه ځلوېښت کسه چریکان هم و. او نژدې همدومره شمیره دهغو جاسوسانو او تخریبکارانو و چې د نورو ځایو څخه نیول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شیان تر لاسه شوي و په هغو کې ډیره اندازه وسلې ، د زهرو ډیره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډیره نقدي هم وه. دا د"ایونا» فعالیتو ، هغې د ګیرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئي خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئي پرې را برسیره کړه چې په (شوبک) کې ئي پټ کړي و. ګیرالډ په "ایونا" باندې پوره باور درلود، "ایونا" د راتګ سره سم علي بن سفیان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئي دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځایونو مالومات ئې را ټول او دهغوی ځایونه ئې په نښه کړل، دشپینې عملیاتو له پاره ئې دصلاح الدین ایوبي چریکان را وبلل،نجونې ئې دکمرو څخه راوویستلې اوپه بل کوم ځای کې ئي پټې کړې. اودهغوی په ځای ئي په کمرو کې درې درې چریکان کینولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د ورلو په خاطر هغو کوټو ته ورننوتل نو مسلمانو چریکانو هغوی هملته و نیول،په دې ترتیب په (شوبک) کې دصلیبیانو نژدې ټول جاسوسان نیول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئې هیرالډ و.ټول د تفتیش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانوکې واچول شول.

"ایونا" د ټولو هغو مسلمانو شخصیتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ایوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشیشینو په لاسو د صلاح الدین ایوبي اوعلي بن سفیان د وژلو له پاره جوړه شوی وه، هم "ایونا" بې پردې کړه اوسلطان ایوبي ته ئې وویل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډیر جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وویل شو چې "ایونا" ئې خور ده او کله ئې چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ویل چې دهغه د لور نوم عائشه دې، نوسلطان ایوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفیان شبکې ته ئي حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صلیبیانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولي وی، سلطان پر خپل حکم کې وویل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لوڼې ئې په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ایوبي فوځ دډیرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکي و. خو سمدستي دې ته اړتیا لیدل کیده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي، سلطان ایوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبینو ته وسپاره اوپخپله ئي خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته یوړ. هغه د ګرندیو قاصدانو یوه ډله له خپله ځانه سره واخسته، او دهمغوې په واسطه ئي په یوې میاشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ، دهغې وروسته ئي فوځ په درې برخووویشه او د(شوبک) دفاع ئي داسې ټینګه کړه لکه د قاهرې ئي چې کړې وه، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئي ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه میله لرې د فوځ دویمه برخه په خیمو کې میشته و او دریېمه برخه ئي خوزنده ډله وه.

په(کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالي داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالی نه درلود، له دې اړخه سلطان ایوبي د نوو فوځیانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګرو د روزنې له پاره ئي هملته په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځای د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې د هغه ځاې ځوان مسلمانانو ته د کرک ښخه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغیب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م ز کال د جون دمیاشتې په شپږمه پیل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاي ته ورسیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوري ژباړي

- اسلامي سیاست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله علیه) لیکنه.
- اسلامي ریاست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سید اسعد ګیلاني (رحمة الله علیه) لیکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- خلافت او ملوکیت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله علیه) لیکنه.
- دنبوت پاي: د شیخ الاسلام مولاناعبد السلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- دقران د انکار نه تر دحدیثو تر انکاره پورې : د شیخ الاسلام مولاناعبد السلام رستمي (غفرالله) لیکنه.
- د ایمان پلورونکو داستان: د التمش لیکنه او د حکایت د مجلې د مدیر عنایت الله را ټولونه.

او یو شمیر نوری کوچنۍ رسالی ، چی نومونه به یې وروسته ، انشأالله، و لیکل شی.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library